

Kahve soğumadan önce

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

epsilon

Kahve Soğumadan Önce

Kahve Soğumadan Önce
Orijinal Adı: *Before the Coffee Gets Cold*
Toshikazu Kawaguchi
İngilizceden Çeviren: Şebnem Tansu

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Yayıma Hazırlayan: Şebnem Soral Tamer
Editör: Gizem Çiçek
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Sayfa Tasarım: Ceyda Çakıcı Baş

1. Baskı: Mayıs 2021
ISBN: 978-605-173-895-6

© Toshikazu Kawaguchi, 2015
Türkçe Yayım Hakkı: © Epsilon Yayınevi, 2021
Bu eserin Japonya'daki ilk baskısı *COFFEE GA SAMENAI UCHINI* adıyla, Sunmark Publishing (Tokyo, Japonya) tarafından 2015 yılında yapılmıştır. Eserin Türkçe yayım hakkı Kayı Ajans aracılığıyla, InterRights Inc. (Tokyo, Japonya) ve Gudovitz&Compony Literary Agency (New York, Amerika) üzerinden, Sunmark Publishing'den alınmıştır. Eserin tüm hakları saklıdır, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Zafer Mah., 147. Sok., No: 9-13/A
Esenyurt/İstanbul
Tel: (212) 565 11 66
Sertifika No: 40970

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Kahve Soğumadan Önce

Toshikazu Kawaguchi

İngilizceden Çeviren
Şebnem Tansu

epsilon

BAŞLAMADAN ÖNCE

Geçmişe gidebilseydiniz ama yalnızca kahveniz soğuyana kadar orada kalabilseydiniz ne yapardınız?

Şehirdeki bir kafedeki özel bir sandalye ilgili bir efsane dolaşıyordu. Söylentiye göre eğer bu sandalyeye otururseniz seçtiğiniz bir zaman dilimine geri dönebiliyordunuz.

Kafenin adı *Funiculi Funicula* idi ve geçmişe gitmek için uymanız gereken bazı alışılmadık kurallar vardı:

1- Sadece kafeyi ziyaret eden kişilerle buluşabiliyordunuz.

2- Ne yaparsanız yapın şimdiki zamanı değiştiremiyordunuz.

3- Kafeye girdiğinizde bir müşterinin orada oturuyor olması gerekiyordu. Oturmak için onun kalkmasını beklemeli, oturduktan sonra yerinizden kalkmamalıydınız.

Geçmişteki süreniz, kahveniz fincana doldurulduğu anda başlıyordu ve kahve soğuyunca sona eriyordu.

Başka kurallar da olduğu söyleniyordu. Tüm bunların doğru olup olmadığı bilinmemesine rağmen insanlar söylentileri duyduktan sonra kafeyi ziyaret etmeye başladı. Peki, ya *siz,* bu şartlar altında geçmişe yolculuk etmeyi ister miydiniz?

Bu kitap, dört ziyaretçinin hikâyesini ve yolculuklarının mucizevi sonuçlarını anlatıyor.

Âşıklar: Onunla evlenmek isteyen adamdan ayrılan bir kadın.

Karıkoca: Anılarını kaybetmiş bir adam ve bir kadın.

Kız Kardeşler: Evden ayrılan bir abla ve onunla sık sık buluşmak isteyen küçük kız kardeşi.

Anne ve Çocuk: Kafede çalışan hamile bir kadın.

Yurtdışı baskısını hazırlayan editörün notu:

Kahve Soğumadan Önce'deki hikâyelerle oyuna davet edildiğimde tanıştım.

Oyunu izlerken başından sonuna kadar ağladım ve biter bitmez yazarını bulup oyunu bir kitap hâline getirmeyi isteyip istemeyeceğini sordum. Bu, dört yıl önceydi. Nihayet bu kitabı dünyayla paylaşabildiğim için çok mutluyum.

Geçmişe gidebilseydiniz kiminle buluşmak isterdiniz?

İÇİNDEKİLER

Âşıklar 11

Karıkoca 61

Kız Kardeşler 107

Anne ve Çocuğu 155

I

Âşıklar

"Ah, Tanrım! Saat kaç olmuş? Üzgünüm, gitmeliyim," diye mırıldandı adam kaçamak bir şekilde. Ayağa kalkıp çantasına uzandı.

"Öyle mi?" dedi kadın.

Aklı karışmış bir hâlde adama bakıyordu. Ağzından "bitti" diye bir söz çıktığını duymamıştı. Adam onu, üç yıllık kız arkadaşını arayıp *ciddi bir konuşma* yapmak için çağırmıştı. Sonra da çalışmak için Amerika'ya gideceğini söylemişti ansızın! Üstelik hemen, birkaç saat içinde yola çıkması gerekiyordu. Malum sözcükler dile getirilmemiş olsa da kadın, adamın ciddi konuşmadan kastının ayrılık konuşması olduğunu artık anlamıştı. Ciddi konuşmanın *"Benimle evlenir misin?"* gibisinden bir yere gideceğini düşünmekle –bunu ummakla– bir hata yaptığını da artık biliyordu.

"Ne oldu?" dedi adam umursamaz bir tavırla. Göz teması kurmamıştı.

"Bir açıklamayı hak etmiyor muyum?" diye sordu kadın.

Kadının sorgulayıcı üslubu adamın hiç hoşuna gitmemişti. Bodrum katta, penceresiz bir kafedeydiler. İçeriyi

tavandan sarkan altı şapkalı avize ve girişteki duvar lambası aydınlatıyordu. Her şey sepya tonlarına bürünmüştü. Saate bakmadan gece mi, gündüz mü olduğunu anlamak mümkün değildi.

Kafede üç büyük antika duvar saati vardı. Ancak her birinin akrebi farklı bir zamanı gösteriyordu. Özellikle mi böyle ayarlanmışlardı? Yoksa sadece bozuk muydular? Müşteriler ilk ziyaretlerinde saatlerin neden böyle olduğuna anlam veremiyordu.

Saatin kaç olduğunu anlamak için tek seçenekleri kendi saatlerine bakmaktı. Adam da öyle yaptı. Kolundaki saate bakarken parmaklarıyla sağ kaşının üstünü ovuşturup alt dudağını hafifçe sarkıttı.

Kadın bu yüz ifadesini sinir bozucu bulmuştu.

"Neden öyle bakıyorsun? Sanki başına belâ olmuşum gibi," dedi.

"Öyle düşünmüyorum," dedi adam çekine çekine.

"Evet, düşünüyorsun!" dedi kadın ısrarla.

Adam alt dudağını biraz daha sarkıttı, onunla göz göze gelmekten kaçınarak sessizliğini korudu.

Pasif tavırları kadını çileden çıkarıyordu. Kaşlarını çattı. "Benim söylememi mi istiyorsun?"

Buz gibi olmuş kahvesine uzandı. Kahve keyfinden de olmuştu. Morali daha da bozuldu.

Adam saatine bir kez daha bakıp uçağın kalkmasına ne kadar zaman kaldığını hesapladı. Birazdan kalkması gerekiyordu. Fakat kendini bir türlü toparlayamıyordu, parmakları yeniden kaşının üstüne gitti.

Adamın saate bakıp durması kadını kızdırdı.

Fincanı pervasızca masaya bıraktı. Fincan tabağa sertçe çarptı. *Ding!*

Adam çıkan sesle irkildi. Sağ kaşının üstünü ovalamakla meşgul olan parmakları saçlarına doğru uzandı. Sonra

derin bir nefes alıp arkasına yaslandı ve doğruca kadının yüzüne baktı. Bir anda sakinleşmişti.

Adamın yüz ifadesindeki bu ani değişim kadını şaşırtmıştı. Bakışlarını kucağında kenetlediği ellerine indirdi.

Az zamanı olduğu için endişelenen adam, kadının tekrar başını kaldırmasını beklemedi. "Bak..." diye başladı söze.

Artık lafı ağzında gevelemiyordu, kendini toplamıştı.

Ancak kadın söyleyeceklerini duymak istemediği için adamın sözünü kesti. Başını kaldırmadan, "Neden sadece gitmiyorsun?" dedi.

Az önce adamdan bir açıklama isteyen kadın, şimdi onu dinlemeyi reddediyordu. Sanki zaman durmuş ve adam donakalmıştı.

"Gitme vaktin gelmiş olmalı, değil mi?" dedi kadın, huysuz bir çocuk gibi.

Adam şaşkındı. Ne demek istediğini anlamamıştı.

Kadın, söylediklerinin ne kadar çocukça ve sevimsiz olduğunu fark etmişti. Bakışlarını huzursuzca adamdan kaçırıp alt dudağını ısırdı. Adam ayağa kalkıp tezgâhın arkasındaki garson kadına seslendi.

"Pardon, hesabı ödeyeceğim," dedi kısık sesle.

Adam adisyonu alırken kadın elini kâğıdın üstüne koydu.

"Ben biraz daha oturacağım... *Yani ben öderim,*" diyecekti ki adam adisyonu kadının elinin altından çekip kasaya yöneldi.

"Hepsini alın, teşekkürler."

"Of, bırakmanı söylemiştim."

Kadın sandalyesinden kalkmadan adamın eline uzandı ama adam dönüp ona bakmadı. Cüzdanından 1000 yenlik bir banknot çıkardı.

"Üstü kalsın," dedi garsona, parayla birlikte adisyonu uzatırken. Çantasını alıp çıkarken keder dolu yüzünü bir an için kadına çevirdi.

"... ve bu, bir hafta önce oldu," dedi Fumiko Kiyokawa.

Bedeninin üst kısmı sönmüş bir balon misali masaya yığıldı. Kendini bırakırken nasılsa önündeki kahve fincanını devirmemeyi başardı.

Fumiko'nun hikâyesini dinleyen garson kadın ve müşteri bakıştılar.

Fumiko henüz lisedeyken altı dili anadili gibi konuşabiliyordu. Waseda Üniversitesi'nden sınıf birincisi olarak mezun olduktan sonra Tokyo'da medikal alanda faaliyet gösteren bir bilişim şirketinde çalışmaya başladı. Şirkette daha ikinci yılı dolmadan pek çok projeden sorumlu olmuştu. Son derece zeki ve kariyer odaklı biriydi.

Üstünde o gün her zamanki iş kıyafeti vardı: beyaz gömlek, siyah etek ve ceket. Görünüşe bakılırsa işten eve dönerken kafeye uğramıştı.

Fumiko güzel bir kadındı. Keskin hatları ve minik dudaklarıyla bir pop idolünün yüzüne sahipti. Omuzlarına kadar inen siyah saçları başının etrafında bir hale gibi parlıyordu. Gösterişsiz giysilerine rağmen olağanüstü vücut hatlarıyla kolayca fark ediliyordu. Moda dergisinden çıkmış bir manken gibiydi âdeta, tüm bakışları üstünde toplayabilecek güzellikteydi. Üstelik güzelliği ve zekâyı bir arada barındırıyordu. Bunun farkında olup olmadığı ise ayrı bir konuydu.

Geçmişte aşk meşk konularına önem veren biri değildi, sadece işi için yaşıyordu. Elbette bu, hiç ilişkisi olmadığı anlamına gelmiyordu. Sadece ilişkileri, işi kadar cazip bulmuyordu. "İşim, benim sevgilim," diyordu. Pek çok erkeği elinin tersiyle geri çevirmişti.

Az önce bahsettiği adam Goro Katada'ydı. Goro sistem mühendisiydi. Büyük bir şirkette çalışmıyordu belki ama o

da Fumiko gibi medikal alanda hizmet veren bir şirketteydi. Fumiko'nun erkek arkadaşıydı –artık öyle olmasa da– ve ondan üç yaş küçüktü. İki yıl önce ortak bir müşterileri için bir proje hazırladıkları sırada tanışmışlardı.

Bir hafta önce Goro "ciddi bir konuşma" yapmak için Fumiko'yla buluşmak istemişti. Fumiko randevuya uçuk pembe şık bir elbise, ince, bej bir ceket ve beyaz ayakkabılarla gelmiş, yol boyunca yanından geçen tüm erkeklerin dikkatlerini üzerine çekmişti. Bu tarz kıyafetler giymeye yeni yeni başlamıştı. O kadar işkolikti ki Goro ile ilişkisinden önce takım elbiseden başka kıyafet satın aldığı görülmemişti. Genellikle iş çıkışı buluştukları için Goro ile randevularında takım elbiseli oluyordu.

Goro *ciddi bir konuşma* olacağını söylemişti. Fumiko bunu özel bir şey konuşacaklarına yormuştu. Bu yüzden büyük bir beklenti içine girmiş ve bugüne özel bir elbise almıştı.

Buluşacakları kafeye vardıklarında, camda beklenmedik bir durum nedeniyle kafenin kapalı olduğunu belirten bir yazı görmüşlerdi. Fumiko ve Goro hayal kırıklığına uğramıştı. Her masası özel bir bölmede olan kafe, ciddi bir konuşma için ideal bir mekândı.

Başka bir yer bulmak üzere yola koyulduklarında sessiz bir ara sokakta, bir kafenin ufacık tabelası gözlerine çarpmıştı. Kafe, bodrum katta olduğundan içerisinin nasıl olduğunu kestiremiyorlardı ama tabeladaki ismin çocukken söylediği bir şarkının adı olması Fumiko'da hoş bir çağrışım yapınca içeri girmeye karar vermişlerdi.

Fumiko içeriyi görür görmez pişman olmuştu. Beklediğinden daha küçük bir yerdi. Üç sandalyeli bir bar tezgâhı ve üç adet iki kişilik masasıyla kafeyi doldurmak için dokuz kişi yetiyordu.

Fumiko'nun zihnini kurcalayan *ciddi konuşma* fısıldama şeklinde gerçekleşmezse herkes her şeyi duyacaktı.

Bir diğer olumsuzluksa şapkalı avizeler nedeniyle her şeyin sepya tonlarında görünmesiydi ki istediği kesinlikle bu değildi.

Burası ancak gizli saklı konuları konuşmak için uygun bir mekân olabilirdi...

Fumiko'nun kafeyle ilgili ilk izlenimleri bunlardı. Boş olan tek masaya doğru ilerleyip oturdu. Kafede onlardan başka üç müşteri ve bir de garson kadın vardı.

Öte masada oturan beyaz, kısa kollu elbise giymiş kadın sessizce kitap okuyordu. Girişe yakın masada durgun görünen bir adam vardı. Masasında seyahat dergisi açıktı ve yanındaki küçük deftere notlar alıyordu. Bar kısmında oturan kadın, parlak kırmızı askılı bir büstiyer ile yeşil bir tayt giymişti. Kolsuz kimono ceketi sandalyesinin arkasına asılmıştı ve saçında bigudileri vardı. Fumiko'ya bakıp kocaman gülümsedi. Kadın, Fumiko ve Goro konuşurken de birkaç kez garsona yorum yapıp kulak tırmalayıcı bir kahkaha atmıştı.

Fumiko'nun anlattıklarının ardından bigudili kadın, "Anlıyorum..." dedi.

Aslında hiçbir şey anlamamıştı. Sadece vermesi gereken cevabı vermişti. Kadının adı Yaeko Hirai'ydi. Kafenin müdavimlerindendi, otuz yaşına yeni girmişti, yakınlarda ufak bir bar, namıdiğer, bir gece kulübü işletiyordu. İşe gitmeden önce mutlaka kahve içmeye gelirdi. Saçları yine bigudiliydi ancak bugün sarı kolsuz bir bluz, parlak kırmızı mini etek ve mor tayt giymişti. Fumiko'yu dinlemekte olan Hirai bar sandalyesinde bacak bacak üstüne attı.

"Bir hafta önceydi. Hatırlıyorsun, değil mi?" Fumiko ayağa kalktı ve dikkatini tezgâhın arkasındaki garson kadına yöneltti.

"Evet," dedi garson, Fumiko'nun yüzüne bakmadan.

Kadının adı Kazu Tokita'ydı. Kazu kafenin sahibinin kuzeniydi. Bir yandan Tokyo Sanat Üniversitesi'nde okurken bir yandan da garsonluk yapıyordu. Oldukça güzel yüzlü, beyaz tenli, badem gözlü bir kızdı. Ne var ki yüzü pek akılda kalıcı değildi. Ona baktıktan sonra gözlerinizi kapayıp ne gördüğünüzü hatırlamaya çalışsanız zihninizde hiçbir şey canlanmazdı. Göze çarpan biri değildi. Albenisi yoktu. Çok arkadaşı da yoktu. Öte yandan bunu dert ettiği de söylenemezdi. Zira Kazu insan ilişkilerini hayli yorucu bulan bir tipti.

"Peki... ona ne oldu? Şimdi nerede?" diye sordu Hirai elindeki fincanla oynarken. Adamın nerede olduğunu pek umursuyor gibi görünmüyordu.

"Amerika'da," dedi Fumiko ve yanaklarını şişirdi.

"Yani erkek arkadaşın işi seçti, öyle mi?" Hirai kelimelerini meselenin tam kalbine saplamakta ustaydı.

"Hayır, bu doğru değil!" diye itiraz etti Fumiko.

"Hadi ama! Gerçek bu. Sonuçta gitmiş işte Amerika'ya!" dedi Hirai. Fumiko'yu anlamakta zorlanıyordu.

"Anlattıklarımı anlamadın mı?" dedi Fumiko öfkeyle.

"Kısmen."

"*Gitme* diye haykırmak istedim ama gururumdan yapamadım."

"Pek çok kadın için bunu yapmak kolay değil tabii!" Hirai yüzündeki alaycı gülümseme ile arkasına yaslanacakken dengesini kaybedince az kalsın sandalyeden düşüyordu.

Fumiko, Hirai'nin tepkisini görmezden geldi. "Sen beni anladın, değil mi?" deyip destek beklercesine Kazu'ya baktı.

Kazu derin düşüncelere dalmış bir edayla, "Yani özetle onun Amerika'ya gitmesini istemediğini söylüyorsun, değil mi?" diye sordu.

Kazu doğrudan konuya giren biriydi.

"Yani, sanırım... hayır istemiyordum. Ama..."

Fumiko'nun cevap vermekte zorlandığını gören Hirai, "Anlaşılması zor birisin," dedi cana yakın bir tavırla.

Hirai, Fumiko'nun yerinde olsaydı gözyaşlarına boğulurdu. *"Gitme!"* diye haykırırdı. Elbette bunlar timsah gözyaşları olurdu. Gözyaşları bir kadının silahıydı. Hirai'nin düsturu buydu.

Fumiko tezgâhın ortasında duran Kazu'ya döndü. "Her neyse, senden beni o güne geri götürmeni istiyorum... Bir hafta öncesine!" diye yalvardı büyük bir ciddiyetle.

Bir hafta öncesine gitme talebinin çılgınlığına ilk tepki veren Hirai oldu. "Zamanda geriye gitmekten bahsediyor." Kaşlarını kaldırıp Kazu'ya baktı.

Huzursuz görünen Kazu, sadece, "Olamaz..." diye mırıldandı. Başka da bir şey demedi.

Kafenin insanları geçmişe götürebildiğine dair bir şehir efsanesi sayesinde ün kazanmasının üzerinden birkaç yıl geçmişti. Bu tür şeylerle ilgilenmeyen Fumiko bunu hafızasının derinlerine gömmüştü. Bir hafta önce yolunun oraya düşmüş olması ise tamamen tesadüftü. Ne var ki dün gece televizyonda bir eğlence programı izlemişti. Programın başında sunucunun "şehir efsanelerinden" bahsetmesiyle Fumiko'nun zihninde şimşekler çakmış ve aklına kafe hakkında söylenenler gelmişti. İnsanı zamanda geriye götüren kafe. Söylenenlerin hepsi aklında kalmamış olsa da işe yarar kısmı hatırlıyordu.

Geçmişe gidersem işleri yoluna koyabilirim. Goro ile bir kez daha konuşabilirim. Bu fantastik dileği zihninde defalarca canlandırmıştı. Konuyu âdeta takıntı hâline getirmiş, muhakeme yeteneğini iyiden iyiye kaybetmişti.

Ertesi sabah kahvaltı bile etmeyi unutup doğrudan işe gitmişti. Orada da kendini işine verememiş, bütün gün akıp giden zamana kafayı takmıştı. *Sadece emin olmak istiyorum.* Öyle ya da böyle, ne olacağını bir an önce öğrenmek

istiyor, bir saniye bile beklemek istemiyordu. İşteki günü dikkatsizliğin doğurduğu hatalar serisiydi. Kafası o kadar dağınıktı ki iş arkadaşlarından biri iyi olup olmadığını sormuştu. Günün sonunda âdeta beyni yanmıştı.

İşten çıktıktan sonra trene binip kafeye varması yarım saat sürmüştü. İstasyondan kafeye kadar da koşmuştu. Nefes nefese kafeye girip doğruca Kazu'nun yanına gitmişti.

Kazu, *Merhaba, hoş geldiniz,* diyemeden, "Lütfen beni geçmişe gönder!" diye yalvarmıştı.

Coşkulu, kıpır kıpır hâlleri derdini anlatmayı bitirene kadar devam etmişti. Ama sonrasında iki kadının verdiği tepkiye bakınca keyfi kaçmıştı.

Hirai yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle ona bakmaya devam ederken Kazu kayıtsız ifadesiyle onunla göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

Zamanda geriye gitme söylentisi doğru olsaydı burası insanlarla dolup taşardı, diye düşündü Fumiko. Fakat kafede yalnızca beyaz elbiseli kadın, seyahat dergisi okuyan adam ve Hirai ile Kazu vardı ki bunlar bir hafta önce de buradaydılar.

"Geçmişe gitmek mümkün, değil mi?" diye sordu huzursuzca.

Belki de konuşmaya bu soruyla başlamış olması gerekirdi ama artık çok geçti.

"Yani söylenenler doğru, öyle değil mi?" diye sordu, doğrudan tezgâhın diğer tarafındaki Kazu'nun yüzüne bakarak.

"Hmmm. Yani..." dedi Kazu.

Fumiko'nun gözleri yeniden parladı. *Hayır* dememişti. Heyecan bulutu etrafını sarmaya başladı.

"Lütfen beni geri gönder!"

Tüm benliğiyle yalvarırken neredeyse tezgâhın diğer tarafına atlayacak gibiydi.

Hirai ılık kahvesini yudumlarken, "Geri dönüp ne yapacaksın?" diye sordu soğukkanlılıkla.

"İşleri düzelteceğim." Yüzünde vakur bir ifade vardı.

"Anlıyorum," dedi Hirai omzunu silkerek.

"N'olur!" Yüksek sesle söylediği bu söz kafenin içinde yankılandı.

Goro ile evlenme fikri yakın zamanda aklına girmişti. Bu yıl yirmi sekizine giriyordu ve her fırsatta Hokadate'de yaşayan ailesinin ısrarcı sorularına maruz kalıyordu: *Hâlâ evlenmeyi düşünmüyor musun? Hoş bir adamla tanışmadın mı?* Sorular bitmek bilmiyordu. Anne ve babasının dırdırı yirmi beş yaşındaki kız kardeşinin geçen sene evlenmesiyle daha da artmıştı. Öyle ki artık haftalık e-postalar alıyordu. Kız kardeşinin yanı sıra bir de yirmi üç yaşında erkek kardeşi vardı. Erkek kardeşi aynı kasabadan bir kızla sürpriz bir hamilelik sonrasında evlenince ailede sadece Fumiko bekâr kalmıştı.

Fumiko evlenmek için acele etmiyordu ama kız kardeşi evlendikten sonra fikri bir parça değişmişti. Goro ile evlenmenin iyi olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Hirai leopar desenli çantasından bir sigara çıkardı.

Sigarasını yakarken ciddi bir ses tonuyla, "Belki de bunu ona açıklamalısın... Ne dersin?" dedi.

Her zamanki ifadesiz ses tonuyla, "Öyle galiba," diye karşılık veren Kazu tezgâhın etrafından dolanıp Fumiko'nun karşısına geçti. Ağlayan bir çocuğu teselli eder gibi şefkatle gözlerinin içine baktı.

"Bak şimdi, beni dikkatle dinlemeni istiyorum. Tamam mı?"

"Ne?" Fumiko'nun tüm vücudu kasılmıştı.

"Geçmişe gidebilirsin. Bu doğru... geçmişe gidebilirsin ama..."

"Aması ne?"

"Gittiğinde ne yaparsan yap şimdiki zaman değişmeyecek."

Şimdiki zaman değişmeyecek. Bu, Fumiko'nun hiç beklemediği, kabul edemeyeceği bir şeydi. "Gerçekten mi?" dedi yüksek sesle.

Kazu sakince açıklamayı sürdürdü. "Geçmişe dönsen ve... Amerika'ya giden erkek arkadaşına ne hissettiğini söylesen bile..."

"Ona ne hissettiğimi söylesem bile mi?"

"Şimdiki zaman değişmeyecek."

"Bu nasıl olabilir?" Daha fazla dinlemek istemeyen Fumiko çaresizce kulaklarını tıkadı.

Kazu yine de onun duymak istemediği kelimeleri söyledi. "Onun Amerika'ya gittiği gerçeği değişmeyecek."

Fumiko'nun tüm vücudunu bir titreme ele geçirdi.

Kazu, Fumiko'nun içinde bulunduğu duygu durumuna aldırmadan açıklamaya devam etti.

"Geçmişe dönsen, duygularını açıklasan ve ondan gitmemesini istesen bile bu, bugünü değiştirmeyecek."

Kazu'nun soğuk ve sert sözlerine Fumiko düşünmeden karşılık verdi. "Bu tür bir şey sence de amaca aykırı değil mi?" dedi meydan okurcasına.

"Sakin ol... Elçiye zeval olmaz," dedi Hirai, sigarasından bir fırt çekerken. Fumiko'nun tepkisine pek şaşırmamış görünüyordu.

"Peki ama neden?" diye sordu Fumiko Kazu'ya, cevap almak için yalvaran gözleriyle.

"Neden mi? Nedenini söyleyeyim," dedi Kazu. "Çünkü kural böyle."

Filmlerde ya da romanlarda zamanda yolculukla ilgili kurallar şöyle derdi: *Geleceği değiştirecek bir şey yapma.* Örneğin geçmişe gidip ebeveynlerinin evlenmesini ya da tanışmasını engellemek senin doğma koşullarını ortadan kaldırabilir ve mevcut varlığının yok olmasına neden olabilir.

Fumiko'nun bildiği hemen hemen tüm zamanda yolculuk hikâyelerinde de böyle durumlar yaşanıyordu, dolayısıyla *geçmişi değiştirirsen şimdiki zaman değişir* mantığının geçerli olduğuna inanıyordu. Tam da bu nedenle geçmişe dönmek ve değişiklik yapma şansına sahip olmak istiyordu. Ne yazık ki bu asla gerçekleşmeyecek bir hayal gibi görünüyordu.

Geçmişteyken ne yaparsan yap bugünü değiştiremezsin. Neden böyle saçma bir kural olduğuna dair ikna edici bir açıklama bekliyordu. Ancak Kazu açıklama olarak, "Çünkü kural böyle," demekle yetinmişti. Nedenini söylemeyerek onunla dalga mı geçmişti? Yoksa açıklayamayacağı kadar karmaşık bir durum mu vardı ortada? Yüzündeki kayıtsız ifadeye bakılacak olursa kendisi de gerçek nedeni bilmiyordu.

Hirai, Fumiko'nun yüzünde beliren ifadeyi izlemekten zevk alıyor gibiydi. "Kara bahtına küs," dedi keyifle sigarasını tüttürürken.

Fumiko derdini anlatmaya başladığında bu deyim aklına gelmiş ve söylemek için bu âna kadar beklemişti.

"Ama... neden?" Fumiko vücudundaki tüm enerjinin çekildiğini hissediyordu. Kendini sandalyesine bir çuval misali bırakırken kafe hakkında bir şey daha hatırladı. Bir dergide bu kafeyle ilgili bir yazı okumuştu. Yazının başlığı, ***Şehir Efsanesiyle Ünlenen Zamanda Yolculuk Kafesinin Ardındaki Gerçek*** idi. Yazıda özetle şöyle denmişti:

Kafenin adı *Funiculi Funicula*'ydı. İçerisinde zaman yolculuğu yapılabiliyor olması nedeniyle kapısında oluşan uzun kuyruklarla ünlenmişti. Ancak yolculuk için uyulması gerekli bir dizi sinir bozucu kural vardı. Bu yüzden de geçmişe gitmiş birini bulup deneyimi hakkında bilgi edinmek mümkün olmamıştı. İlk kural: *Geçmişteyken sadece kafeyi ziyaret etmiş biriyle buluşabilirdiniz.* Tek başına bu

bile insanın geçmişe dönme arzusunu yok etmeye yetiyordu. Bir diğer kural: *Geçmişte yapacağınız hiçbir şey şimdiki zamanı değiştirmeyecekti*. Kafe çalışanlarına neden bu kuralların konduğu sorulduğunda ise sebebini bilmediklerini söylemişlerdi.

Yazar, geçmişe giden birini bulamadığından zamanda geriye dönmenin gerçekten mümkün olup olmadığı konusu gizemini korumaya devam etmişti. Dönmek mümkün olsa dahi şimdiki zamanı değiştiremeyecek olmak, bu yolculuğu bütünüyle anlamsız kılıyordu.

Yazı bunun kesinlikle ilginç bir şehir efsanesi olduğunu ancak nasıl ortaya çıktığının bilinmediğini belirterek son buluyordu. Yazıda ayrıca uyulması gereken başka kuralların varlığından da söz ediliyordu ama bunların ne olduğuna dair bilgi verilmemişti.

Fumiko dikkatli gözlerle etrafını incelemeye başladı. Üstüne yığıldığı masanın karşısındaki sandalyeye oturan Hirai diğer kuralları açıklamaya başladı. Başı ve omuzları hâlâ masanın üstünde olan Fumiko bakışlarını şekerliğe dikmişti. Bir yandan kafede neden küp şeker kullanılmadığını düşünüyor, bir yandan da sessizce Hirai'yi dinliyordu.

"Daha başka kurallar da var. Zamanda geri gitmeni sağlayan tek bir sandalye var, bunu da anladın mı? Ve geçmişteyken o sandalyeden kalkamazsın," dedi Hirai. "Başka ne vardı?" diye sordu Kazu'ya parmaklarıyla kuralları sayarken.

"Zaman sınırı var," dedi Kazu gözünü kurulamakta olduğu bardaktan ayırmadan. Bu kuralı sonradan aklına gelmiş gibi kendi kendine mırıldanarak söylemişti.

Fumiko bunu duyunca başını kaldırdı. "Zaman sınırı mı?"

Kazu hafifçe gülümseyip evet anlamında başını salladı.

Hirai hafifçe masayı sarstı. "Açıkçası bu kuralları duy-

duktan sonra neredeyse hiç kimse geçmişe dönmek istemiyor," dedi, eğlenmeye devam ettiği açıktı. Gerçekten de Fumiko'nun tepkilerini izlemekten büyük keyif alıyordu. "Senin gibi bir müşteriyi, yani kendini geçmişe dönme hayaline fena hâlde kaptırmış birini görmeyeli uzun zaman olmuştu."

"Hirai!" dedi Kazu sertçe.

"Hayat sana altın bir tepside sunulmuyor. Neden vazgeçmiyorsun?" dedi Hirai düşünmeden. Tiradına devam etmeye hazır gibiydi.

"Hirai!" diye tekrarladı Kazu, sesi bu defa daha sert tınlamıştı.

"Hayır. Hayır, bu meseleyi açıklığa kavuşturmanın en iyisi olacağını düşünüyorum. Ya sen?" deyip yüksek sesle bir kahkaha attı.

Konuşulanlar Fumiko'ya ağır gelmişti. Bütün gücü tükenmişti. Kendini yeniden masaya bıraktı.

"Kahvemi tazeleyebilir misiniz lütfen?" Karşıda, girişe en yakın masada önünde seyahat dergisiyle oturan adamın sesi duyuldu.

"Tabii," dedi Kazu.

DİNG-DONG

O sırada bir kadın içeri girdi. Yalnızdı. Uçuk mavi tuniğinin üstüne bej rengi hırka giymişti, ayaklarında taba rengi spor ayakkabı vardı ve beyaz kanvas bir çanta takıyordu. Yuvarlak gözleri küçük bir kız çocuğu gibi ışıldıyordu.

"Merhaba." Kazu'nun sesi kafede çınladı.

"Selam, Kazu!"

"Abla! Selam!" Kazu, abla demişti ama Kei Tokita aslında kuzeninin karısıydı.

"Kiraz çiçekleri ömürlerini tamamlamışlar, ha?" Kei çiçeklerin dökülmesine üzülmemiş gibi gülümsedi.

"Evet, ağaçlar çıplak kaldı." Kazu'nun ses tonu kibardı ama Fumiko'yla konuşurkenki gibi mesafeli değildi. Daha yumuşak ve uysaldı.

"İyi akşamlar," dedi Hirai, Fumiko'nun masasından kalkıp bar kısmına geçti. Fumiko'nun kara bahtıyla yeterince eğlendiğini düşünüyordu. "Neredeydin?"

"Hastanedeydim."

"Ne için? Rutin kontrol mü?"

"Evet."

"Bugün yüzünde biraz renk var."

"Evet, kendimi iyi hissediyorum."

Kei masanın üstünde hâlâ çuval gibi yatan Fumiko'ya bakıp merakla başını eğdi. Hirai hafifçe başını sallayınca Kei tezgâhın arkasındaki odaya girerek gözden kayboldu.

DİNG-DONG

Kei içeri girdikten kısa süre sonra iriyarı bir adam kapı pervazına çarpmamak için başını eğerek odadan çıktı. Beyaz gömlek, siyah pantolondan oluşan şef üniformasının üstüne ince bir ceket giymişti. Sağ elinde koca bir anahtar yığını şıngırdıyordu. Bu, kafenin sahibi Nagare Tokita'ydı.

Kazu onu, "İyi akşamlar," diyerek selamladı.

Nagare başını sallayarak ona karşılık verdi. Ardından bakışlarını girişe yakın masada dergi okuyan adama çevirdi.

Kazu, Hirai'nin usulca kaldırdığı boş fincanı doldurmak için mutfağa gittiği sırada Hirai de tek dirseğiyle tezgâha yaslanıp sessizce Nagare'yi izledi.

Nagare, kendini dergiye kaptırmış adamın karşısına geçip, "Fusagi," dedi kibarca.

Fusagi ilk başta sanki kendi adı söylenmemiş gibi hiç tepki vermedi. Sonra başını yavaşça kaldırıp Nagare'ye baktı.

Nagare kibarca başını sallayıp, "Merhaba," dedi.

"Ah, merhaba!" dedi Fusagi boş bir ifadeyle. Dikkatini

yeniden dergiye çevirdi. Nagare bir süre daha durup adama baktı.

"Kazu," diye seslendi mutfağın olduğu tarafa doğru.

Kazu mutfaktan başını uzattı. "Ne oldu?"

"Benim için Kohtake'yi ara lütfen."

Bu rica Kazu'yu şaşırttı.

"Evet, Kohtake onu arıyor," dedi Nagare, Fusagi'yi işaret ederek.

Kazu adamın ne demek istediğini anladı. "Ah... Pekâlâ," diye karşılık verdi.

Hirai'nin getirdiği fincanı doldurduktan sonra telefon görüşmesi yapmak için arka odaya geçti.

Nagare tezgâhın arkasına geçip raftan bir bardak alırken göz ucuyla da masaya yığılmış Fumiko'ya baktı. Tezgâhın altındaki dolaptan bir kutu portakal suyu çıkardı, bardağa koyup bir dikişte içti.

Nagare bardağı yıkamak üzere mutfağa götürdü. Bir süre sonra tezgâhta tıkırdayan tırnak sesleri duyuldu.

Ne olduğunu anlamak için başını dışarı uzattı.

Hirai başıyla onu yanına çağırdı. Ellerinden su damlayan Nagare sessizce tezgâha yanaştı. Hirai tezgâha doğru eğildi.

Nagare elini kurulamak için kâğıt havlu ararken Hirai, "Nasıl gitti?" diye fısıldadı.

"Hmm..." diye belli belirsiz mırıldandı Nagare. Bu, belki soruya verdiği cevaptı belki de yalnızca kâğıt havlu ararken çıkardığı sinirli bir hırıltıydı. Hirai sesini daha da alçalttı.

"Test sonuçları nasıldı?"

Soruya cevap vermeyen Nagare başını kaşıdı.

"Kötü mü yoksa?" diye sordu Hirai karamsar bir havayla.

Nagare'nin ifadesi değişmedi.

"Sonuçlara baktıktan sonra hastaneye yatmasına gerek

olmadığına karar verdiler," diye açıkladı kısık sesle, neredeyse kendi kendine konuşur gibi.

Hirai sessizce iç çekti. "Anlıyorum..." dedi Kei'nin olduğu odaya doğru bakarak.

Kei'nin doğuştan gelen bir kalp rahatsızlığı vardı. Defalarca hastaneye yatmak durumunda kalmıştı. Yine de tüm hayatı boyunca neşeli ve kaygısız bir mizaca sahip olmuş, durumu ne kadar kötü olursa olsun her daim gülümsemeyi başarmıştı. Hirai onun bu hâlini bildiğinden olanı biteni bir de Nagare'ye sormak istemişti.

Nagare sonunda kâğıt havluyu bulup ellerini kuruladı. "Sende durumlar nasıl, Hirai? İyi misin?"

Hirai, Nagare'nin ne sorduğunu anlamamıştı. Gözlerini kocaman açtı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kız kardeşin bir süreliğine seni görmeye geliyor, değil mi?"

"Of. Galiba gelecek," diye yanıtladı Hirai etrafına bakınırken.

"Ailen otel işletiyor, değil mi?"

"Evet, doğru."

Nagare detaylara hâkim değildi ancak Hirai aile evini terk ettiği için oteli işletme görevini kız kardeşinin devraldığını duymuştu.

"Kardeşin için zor olmalı, yalnız olmak."

"Hayır, gayet iyi başa çıkıyor. Kardeşim bu tür işlerin üstesinden gelebilecek biridir."

"Ama yine de..."

"Çok uzun zaman oldu. Artık eve dönemem," dedi Hirai.

Leopar desenli çantasından kocaman bir cüzdan çıkardı. O kadar büyüktü ki cüzdandan çok sözlüğe benziyordu. Bozuklukları karıştırırken cüzdan şıngırdadı.

"Neden olmasın?"

"Eve dönsem bile yardımım olmaz," dedi ve aptal bir gülümsemeyle başını eğdi.

"Ama..."

"Neyse, kahve için teşekkürler. Gitmem gerek," deyip Nagare'nin sözünü kesti. Kahve parasını tezgâhın üstüne bıraktı. Ayağa kalkıp kaçarcasına kapıdan çıktı.

DİNG-DONG

Nagare, Hirai'nin bıraktığı bozuklukları alırken masayla hemhâl olmuş Fumiko'ya bir kez daha baktı ama bu seferki öylesine bir bakıştı. Yüzünü masaya gömmüş kadının kim olduğuyla pek ilgilenmemiş gibiydi. Bozuklukları avucunda toplayıp keyifle şıngırdattı.

"Hey, abi!" Kazu'nun yüzü göründü. Nagare kuzeni olmasına rağmen Kazu ona "abi" diyordu.

"Ne oldu?"

"Ablam seni çağırıyor."

Nagare etrafına bakındı. "Tamam, geliyorum," dedi. Bozuklukları Kazu'nun avucuna bıraktı.

"Kohtake hemen geleceğini söyledi," dedi Kazu.

Nagare tamam anlamında başını salladı. "Kafeye göz kulak olursun, değil mi?" dedikten sonra arka odaya girip gözden kayboldu.

"Tamam," dedi Kazu.

Kafede, roman okuyan kadın, masanın üstüne kapaklanmış Fumiko ve masasındaki dergiyi okuyup notlar alan Fusagi'den başka kimse yoktu. Kazu bozuk paraları kasaya koyduktan sonra Hirai'den kalan fincanı kaldırdı. Kafedeki üç eski duvar saatinden biri beş defa gong sesi çıkararak çaldı.

"Kahve lütfen."

Fusagi kahve fincanını havaya kaldırıp tezgâhın arka-

sındaki Kazu'ya seslendi. Kahvesi hâlâ gelmemişti. Kazu unuttuğunu fark edip, "Ah... tabii!" dedi ve koşar adım mutfağa gitti. Kahve dolu cam sürahiyle çıktı.

Bedeninin üst kısmını masanın üstünden kaldırmayan Fumiko, "Bu şartlar altında bile gitmeye razıyım," diye mırıldandı.

Kazu, Fusagi'nin kahvesini doldururken göz ucuyla Fumiko'ya baktı.

Fumiko doğruldu. "Bununla yaşayabilirim. Hiçbir şey değişmese de sorun yok. Her şey olduğu gibi kalabilir." Ayağa kalkıp Kazu'nun yanına gitti ve onu hafiften sıkıştırdı. Kazu, Fusagi'nin önüne kahvesini yavaşça bırakırken kaşlarını çattı. Birkaç adım geri çekildi.

"Peki... öyleyse," dedi.

Fumiko biraz daha yaklaştı. "O hâlde beni gönder... bir hafta öncesine!"

Şüpheleri yok olmuş gibiydi. Sesinde tereddütten eser yoktu. Sadece geçmişe dönecek olmanın heyecanı vardı. Burun delikleri coşkuyla genişlemişti.

"Ama..."

Fumiko'nun baskıcı tavrından rahatsız olan Kazu sığınacak bir yer arıyormuş gibi tezgâhın arkasına geçti.

"Önemli bir kural daha var," diye başladı söze.

Bu sözlerle Fumiko'nun kaşları havaya kalktı. "Neymiş o? Başka kurallar da mı var?"

"Sadece bu kafeyi ziyaret edenlerle buluşabilirsin. Şimdiki zaman değişmez. Seni geçmişe götürecek tek bir sandalye var ve oradan kalkamazsın. Bir de zaman sınırı var." Fumiko parmaklarını kullanarak kuralların üzerinden tek tek geçerken öfkesi de kabarıyordu.

"Ve şimdi söyleyeceğim kural muhtemelen en zorlu olanı."

Fumiko öğrendiği kurallardan zaten yeterince hoşnut-

suzdu. Başka ve *daha zorlu* bir kuralın var olduğunu öğrenmek iyice dengesini bozacağa benziyordu. Dudaklarını ısırdı.

"Pekâlâ, ona da tamam. Hadi söyle," diyerek kararlılığını vurgulamak istercesine kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kazu *kendini hazırlasan iyi olur* dercesine soluklandı ve elindeki cam sürahiyi bırakmak için mutfağa gitti.

Yalnız kalan Fumiko kendini biraz daha toparlamak için derin bir nefes aldı. Başlangıç hedefi, geçmişe dönüp bir şekilde Goro'nun Amerika'ya gitmesini engellemekti.

Onu engellemek kulağa kötü geliyordu ama eğer "*Gitmeni istemiyorum,*" itirafında bulunursa Goro gitme fikrinden vazgeçebilirdi. İşler iyi giderse ayrılmayabilirlerdi. Her hâlükârda geçmişe dönme isteğinin ilk nedeni *bugünü değiştirmekti.*

Bugünü değiştirmek mümkün değilse o zaman Goro'nun Amerika'ya gitmiş olduğu ve ayrıldıkları gerçeği de değişmeyecekti. Tüm bunlara rağmen Fumiko geçmişe dönmeyi delicesine arzuluyordu. Tek istediği gitmek ve ne olacağını görmekti. Tamamen geçmişe dönüş sürecine odaklanmıştı. Bu fantastik olayı tecrübe etmek için can atıyordu.

Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordu. İyi bir şey olmalı, nasıl kötü olabilir ki? dedi kendi kendine. Derin bir nefes aldığı sırada Kazu geri döndü. Fumiko mahkemenin kararını bekleyen sanık gibi kaskatı kesilmişti. Kazu tezgâhın arkasından çıkmadı.

"Geçmişe dönmenin tek yolu bu kafedeki belirli bir sandalyeye oturmak," dedi. Fumiko anında tepki verdi.

"Hangisine? Nereye oturmalıyım?" Etrafına bakınırken başını sağa sola o kadar hızlı çeviriyordu ki neredeyse uğultusu duyulacaktı. Kazu onun tepkisini görmezden gelip bakışlarını beyaz elbiseli kadına odakladı.

Fumiko garsonun bakışlarını takip etti.

"Oraya," dedi Kazu usulca.

"Oraya mı? Kadının oturduğu yere mi?" diye fısıldadı Fumiko bakışlarını kadından ayırmadan.

"Evet," dedi Kazu.

Fumiko cevabın kalanını dinlemeden beyaz elbiseli kadına doğru yürümeye başladı.

Talihsiz bir kadın gibi görünüyordu. Uzun siyah saçları, bembeyaz ve neredeyse şeffaf teniyle tam bir tezat oluşturuyordu. Bahar olmasına rağmen hava oldukça soğuktu. Buna rağmen kadın kısa kollu bir elbise giymişti ve görünen o ki yanında ceketi de yoktu. Fumiko bir terslik olduğunu hissetti ama bu tarz şeyler için endişelenmenin zamanı değildi.

Fumiko kadınla konuştu.

"Ee, pardon, sakıncası yoksa yer değiştirebilir miyiz?" diye sordu sabırsızlandığını belli etmemeye çalışarak. Kibarca konuştuğunu, kabalık etmediğini düşündüyse de kadın herhangi bir tepki vermemişti. Sanki onu duymuyordu. Fumiko bu durumdan biraz rahatsız oldu. Bazen insan kendini okuduğu kitaba o kadar kaptırırdı ki etraftan gelen sesleri duymazdı. Fumiko da böyle olduğunu varsaydı.

Bir kez daha denedi.

"Merhaba? Beni duyuyor musunuz?"

"..."

"Vaktini boşa harcıyorsun."

Ses Fumiko'nun hiç beklemediği bir anda arkasından gelmişti. Konuşan Kazu'ydu. Ne demek istediğini anlaması zaman aldı. *Ben sadece yer değiştirmek istiyorum. Neden vaktimi boşa harcıyormuşum? Kibarca sorarak mı vaktimi boşa harcıyorum? Bir dakika... yoksa bu da başka bir kural mı? Önce bu kurala mı uymam gerekiyor acaba? Eğer durum buysa "Vaktini boşa harcıyorsun," demek yerine daha anlaşılır bir şey söyleyebilirdi...*

Aklından tüm bunlar geçiyor olsa da sonunda daha basit bir soru çıktı ağzından.

"Neden?" diye sordu Kazu'ya çocuksu bir saflıkla. Kazu doğrudan onun gözlerine baktı.

"Çünkü o kadın... bir hayalet," dedi sertçe. Bunu mutlak bir gerçeği açıklar gibi büyük bir ciddiyetle söylemişti.

Fumiko'nun zihnine bir yığın düşünce akın etmişti. *Hayalet mi? Gerçekten inleyip çığlıklar atan bir hayalet mi? Hani şu yaz aylarında salkım söğüdün altında görünen türden? Bunu o kadar normal bir şey gibi söyledi ki belki de ben yanlış anladım. Ama "bir hayalet" dedi sanki.*

Fumiko karmaşık düşünceleri aklından uzaklaştırdı. "Hayalet mi?"

"Aynen öyle."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır, o gerçekten bir hayalet."

Fumiko afallamıştı. Hayaletlerin var olup olmadığını sorgulamayı bir kenara bıraktı. Elbiseli kadının hayalet olduğuna inanası gelmiyordu. Öyle gerçek görünüyordu ki.

"Baksana, onu gayet net..."

"Görüyorsun." Kazu, Fumiko'nun ne söyleyeceğini biliyor gibi cümleyi tamamladı.

Fumiko'nun aklı karışmıştı. "Ama..."

Düşünmeden eliyle kadının omzuna uzandı. Tam dokunacaktı ki Kazu, "Ona dokunabilirsin," dedi.

Kazu'nun cevabı yine hazırdı. Fumiko söylediğini teyit etmek için elini kadının omzuna koydu. Kesinlikle kadının omzunu ve yumuşak tenini saran elbisenin kumaşını hissedebilmişti. Onun bir hayalet olduğuna inanamıyordu. Elini yavaşça çekti. Ardından bir kez daha elini kadının omzuna koydu. *Ona gerçekten dokunabiliyorum, bu kadına hayalet demek düpedüz çılgınlık,* der gibi Kazu'ya baktı.

Kazu sakinliğini koruyordu. "O bir hayalet."

"Gerçekten mi? Hayalet mi?"

Fumiko başını kadına doğru sallayıp küstah bir ifadeyle Kazu'nun yüzüne baktı.

"Evet," diye cevapladı Kazu tereddüt etmeden.

"Bu mümkün değil. Buna inanmam."

Fumiko onu görmesine rağmen ona dokunamasaydı o zaman hayalet olduğunu kabul edecekti. Ama durum böyle değildi. Bacakları olan kadına dokunabiliyordu. Kadının okuduğu kitabın adını daha önce duymamıştı. Yine de sıradan, hemen her yerde bulunabilecek türden bir kitaptı. Bu, Fumiko'nun aklına bir teori getirdi.

Aslında geçmişe dönüş yoktu. Bu kafe seni zamanda yolculuğa filan çıkarmıyordu. Her şey insanların buraya gelmesini sağlamak için uydurulmuştu. Örneğin, sayısız sinir bozucu kural vardı. Bunlar geçmişe dönmek isteyen müşterileri vazgeçirmeye yönelik kurallardı. Müşteri bu kurallara rağmen geçmişe dönmek isterse de karşısına yeni bir engel çıkarıyorlar; onu korkutup caydırmak için bir hayaletten bahsediyorlardı. Elbiseli kadın gösterinin bir parçasıydı. Hayalet rolü yapıyordu.

Fumiko'nun sinirleri bozulmaya başladı. *Eğer hepsi bir yalansa alacakları olsun. Ama bu yalana kanıp kendimi aptal yerine koydurmayacağım.*

Fumiko elbiseli kadına kibarca, "Bakın, sadece kısa bir süre için. Rica ediyorum buraya oturmama izin verin," dedi.

Ancak söyledikleri ona ulaşmıyordu. Kadın en ufak tepki vermeden okumaya devam etti. Görmezden gelinmek Fumiko'nun moralini iyice bozunca kadını kolundan tuttu.

Kazu yüksek sesle, "Dur! Bunu yapmamalısın!" diye uyardı onu.

"Hey! Kes şunu! Beni görmezden gelmeyi bırak!"

Fumiko elbiseli kadını zorla yerinden kaldırmayı denedi.

Ve sonra olanlar oldu... Elbiseli kadının gözleri irileşti ve öfke dolu bakışlarını Fumiko'ya doğrulttu.

Fumiko vücudunun ağırlığı katbekat artıyormuş gibi hissetti. Sanki üstüne düzinelerce battaniye atılmıştı. Kafeyi aydınlatan lambalar kısılmış, âdeta mum ışığına dönmüşlerdi. İçeride tarifsiz bir feryat yankılanmaya başladı.

Fumiko âdeta felç olmuştu. Hiçbir kasını kıpırdatamıyordu, dizlerinin üstüne çöküp emekler gibi yerde kaldı.

"Ah! Ne oluyor? Ne oluyor?"

Olan bitenler hakkında en ufak fikri yoktu. Kazu *Sana söylemiştim,* der gibi sırıtarak, "Seni lanetledi," dedi.

Fumiko *lanet* kelimesini duyunca başta anlamadı.

"Ne?" dedi inleyerek.

Gittikçe şiddetini artıran görünmez etkiye karşı koyamayan Fumiko şimdi yerde yüzüstü yatıyordu.

"Ne? Bu ne? Ne oluyor?"

"Bu bir lanet. Haddini aştın, aklına eseni yaptın ve o da seni lanetledi," diyen Kazu, Fumiko'yu yerde bırakıp mutfağa döndü.

Fumiko onun gidişini görmese de bir kulağı yerde olduğundan uzaklaşan ayak seslerinden Kazu'nun gittiğini anladı. O kadar korkuyordu ki bütün vücuduna buzlu su dökülmüş gibi titriyordu.

"Şaka yapıyor olmalısın. Hâlime bak! Ne yapacağım ben?"

Cevap gelmedi. Fumiko daha da çok titriyordu şimdi.

Elbiseli kadın, yüzündeki korkunç ifadeyle Fumiko'ya bakmaya devam ediyordu. Birkaç dakika önce sakince kitabını okuyan kadın gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti.

"Yardım edin! Lütfen yardım edin!" diye bağırdı Fumiko mutfağa doğru.

Kazu sakince geri geldi. Fumiko göremiyordu ama Kazu'nun elinde cam kahve sürahisi vardı. Fumiko ona doğru yaklaşan ayak seslerini duydu ama neler olduğuna

dair bir fikri yoktu. Önce kurallar, sonra hayalet ve şimdi de lanet... İnanılır gibi değildi.

Kazu ona yardım edip etmeyeceğine dair bir sinyal vermedi. Fumiko ciğerlerini yırtarcasına *imdat* diye feryat etmenin eşiğine gelmişti.

Tam o sırada...

Fumiko, soğukkanlılıkla, "Biraz daha kahve alır mısınız?" diyen Kazu'nun sesini duydu.

Öfkelenmişti. Kazu ihtiyaç duyduğu anda onu görmezden gelmekle kalmayıp bir de kadına biraz daha kahve ikram ediyordu. Fumiko'nun nutku tutulmuştu. *Bana onun hayalet olduğu söylendi, bense buna inanmamakla hata ettim. Kadını kolundan tutup kalkmaya zorlamam da yanlıştı. "Yardım edin!" diye o kadar bağırmama rağmen Kazu beni görmezden geliyor. Üstüne bir de soğukkanlılığını kaybetmeden kadına biraz daha kahve isteyip istemediğini soruyor! Bir hayalet neden biraz daha kahve istesin ki?*

Fumiko yüksek sesle, "Şaka yapıyor olmalısın!" diyebildi sadece.

Diğer yandan ürkütücü, ruhani bir ses hiç tereddüt etmeden, "Evet, lütfen," diye cevap verdi.

Konuşan, elbiseli kadındı. Fumiko'nun vücudu birden hafifledi.

"Oh..."

Lanet kalkmıştı. Baskıdan kurtulan Fumiko nefes nefese dizlerinin üstünde doğrulup Kazu'ya baktı.

Kazu, *Bir şey mi diyeceksin?* der gibi bakıp kayıtsızca omuz silkti. Elbiseli kadın taze kahvesinden bir yudum aldı ve sonra sessizce kitabını okumaya devam etti.

Kazu olağandışı bir şey yokmuş gibi davranıp elindeki sürahiyi bırakmak için mutfağa gitti. Fumiko beyaz elbiseli korkunç kadının omzuna dokunmak için bir kez daha elini uzattı. Parmaklarının ucundaki cismani varlığını hissedebiliyordu. *Kadın burada. Gerçekten var.*

Böyle tuhaf şeyleri anlamakta zorlanan Fumiko'nun aklı iyice karışmıştı. Tüm bunları bizzat yaşamıştı, inkâr edemezdi. Vücudu görünmez bir güç tarafından yere yatırılmıştı. Zihni tüm bunlara anlam veremese de kalbi, durumu vücuduna litrelerce kan pompalayacak kadar iyi kavramıştı.

Ayağa kalkıp tezgâha doğru ilerlerken başı dönüyordu. Tezgâha vardığında Kazu da mutfaktan çıktı.

"O gerçekten hayalet mi?" diye sordu Fumiko Kazu'ya.

"Evet," dedi Kazu ve sonra şekerliği doldurmaya koyuldu.

Yani tüm bu imkânsız denen şeyler gerçekten oldu... Fumiko bir kez daha akıl yürütmeye başladı. *Eğer hayalet... ve lanet... gerçekten varsa zamanda geriye dönmek hakkında söyledikleri de doğru olabilir!*

Hayaletin lanetine uğramak Fumiko'yu geçmişe dönebilme konusunda ikna etmişti. Ama bir sorun vardı: Geçmişe dönmek için belirli bir sandalyeye oturmak gerekiyordu ve orada da bir hayalet vardı. *Söylediklerim ona ulaşmıyor. Zorla kaldırmaya çalışınca da beni lanetledi. Ne yapmalıyım?*

"Sadece beklemelisin," dedi, Kazu, sanki Fumiko'nun zihninden geçenleri okumuş gibi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Her gün tuvalete gitmek için bir kere yerinden kalkıyor."

"Hayaletin tuvalete mi gitmesi gerekiyor?"

"O gittiğinde onun yerine oturabilirsin."

Fumiko, Kazu'nun gözlerinin içine baktı. Kazu başını salladı. Bu, tek çözüm gibi görünüyordu. Fumiko'nun hayaletlerin tuvalete gidip gitmediğini meraktan mı yoksa espri olsun diye mi sorduğunu anlamayan Kazu, duygusuz bir ifadeyle onu duymazdan gelmeye karar verdi. Fumiko derin bir nefes aldı. Bir dakika önce tutunacak bir dal arıyordu. Şimdi ise o dal elindeydi ve ona dört elle sarılacaktı.

Bir keresinde bir adamın bir dal parçasından milyonerliğe uzanan hikâyesini okumuştu. O da istediğini elde etmek için ne pahasına olursa olsun bu dalı bırakmayacaktı.

"Tamam... Bekleyeceğim. Bekleyeceğim!"

"Pekâlâ, ama onun için geceyle gündüz arasında fark olmadığını bilmelisin."

"Evet. Tamam, bekleyeceğim," dedi Fumiko çaresizce dalına tutunarak. "Kaçta kapatıyorsunuz?"

"Normalde akşam sekize kadar açığız. Ama beklemek istersen dilediğin kadar kalabilirsin."

"Teşekkür ederim!"

Fumiko ortadaki masada elbiseli kadına dönük olan sandalyeye oturdu. Kollarını göğsünde kavuşturup derin bir nefes aldı.

"Oraya oturacağım!" dedi kadına bakarak. Kadınsa her zamanki gibi kitabını okuyordu.

Kazu usulca iç çekti.

DİNG-DONG

"Merhaba. İyi akşamlar!" Kazu her zamanki selamlamasını yaptı. "Kohtake!"

Açık kapının eşiğinde bir kadın duruyordu. Kırklı yaşlarındaydı.

Kohtake hemşire üniformasının üstüne deniz mavisi bir hırka giymişti ve sade bir omuz çantası taşıyordu. Koşarak gelmiş gibi nefes nefese kalmıştı, nefes alıp verişini yavaşlatmak istercesine elini göğsüne koydu. "Aradığın için teşekkür ederim," dedi. Acelesi var gibi konuşuyordu.

Kazu gülümseyerek başını salladı, mutfağa girip gözden kayboldu. Kohtake girişe en yakın masaya doğru iki üç adım atıp Fusagi'nin yanında durdu. Adam onu fark etmemiş gibiydi.

"Fusagi," dedi Kohtake, sesi bir çocukla konuşur gibi şefkatliydi.

Fusagi ona seslenildiğini fark etmemiş gibi önce hiç tepki vermedi. Sonra görüş alanına giren kadını fark edip boş bakışlarla ona baktı.

"Kohtake," diye mırıldandı.

"Evet. Benim," dedi Kohtake berrak bir sesle.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Biraz zamanım vardı, gelip bir kahve içeyim dedim."

"Oh... iyi yapmışsın," dedi Fusagi.

Bakışlarını yeniden dergiye çevirdi. Kohtake ona bakmaya devam ederek karşısındaki sandalyeye oturdu. Fusagi tepki vermeyip derginin sayfasını çevirdi.

Kohtake ilk kez gelen bir müşteri gibi kafenin her köşesini incelerken, "Son zamanlarda buraya çok sık geldiğini duydum," dedi.

"Evet," diye karşılık verdi Fusagi sadece.

"Burayı çok mu seviyorsun?"

"Yooo, çok değil," dedi kafeyi sevdiğini belli edercesine. Dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Bekliyorum," diye fısıldadı.

"Neyi bekliyorsun?"

Başını çevirip elbiseli kadının oturduğu yere baktı.

"Yerinden kalkmasını," diye cevapladı. Yüzündeki çocuksu pırıltıyı gizleyemiyordu.

Fumiko'nun ne konuştuklarını duymak gibi bir isteği yoktu ama kafe çok küçüktü. Fumiko, Fusagi'nin de geçmişe dönebilmek için elbiseli kadının tuvalete gitmesini beklediğini öğrenince, "Ne?" diye haykırdı şaşkınlıkla.

Fumiko'nun sesini duyan Kohtake ona baktı ama Fusagi herhangi bir tepki vermedi.

"Öyle mi?" diye sordu Kohtake.

"Evet," dedi Fusagi ve kahvesinden bir yudum aldı.

Fumiko titriyordu.

Lütfen bir de onunla uğraşmak zorunda kalmayayım.

Ne var ki hedeflerinin aynılığını düşününce dezavantajlı tarafın kendisi olduğunu fark etti. Kafeye girdiğinde Fusagi oradaydı. İlk gelen o olduğuna göre öncelik de onundu. Görgü kuralları gereği sırasını bekleyecekti. Elbiseli kadın tuvalete günde bir kez gidiyordu. Bu nedenle her gün orada yalnızca bir kişinin oturma şansı vardı.

Fumiko geçmişe bir an önce dönmek istiyordu. Bir gün daha beklemeye tahammülü kalmamıştı ve bu hesapta olmayan durum karşısındaki sıkıntısını saklamayı becerememedi. Yana doğru eğildi, Fusagi'nin geçmişe dönme niyetinden emin olmak için kulak kesildi.

"Bugün oraya oturdun mu?" diye sordu Kohtake.

"Hayır."

"Ya, demek oraya oturamadın?"

"Evet... oturamadım."

Sohbetin gidişatına bakılırsa Fumiko'nun korktuğu başına gelmişti. Yüzünü buruşturdu.

"Fusagi, geçmişe dönünce ne yapmak istiyorsun?"

Fumiko doğru anlamıştı. Fusagi elbiseli kadının tuvalete gitmesini bekliyordu. Bu, Fumiko için son darbe olmuştu. Yaşadığı hayal kırıklığı yüzüne yansıdı ve bir kez daha masanın üstüne yığıldı. Hayallerini yıkan sohbet devam ediyordu.

"Düzeltmek istediğin bir şey mi var?"

"Ah, evet!" Fusagi bir an düşündü. "Bu benim sırrım," dedi. Yüzüne hâlinden memnun, çocuksu bir gülümseme yerleşti.

"Sırrın mı?"

"Evet."

Fusagi bunun bir sır olduğunu söylemesine rağmen Kohtake sanki bu durum hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. Ardından elbiseli kadına baktı. "Ama bugün tuvalete gitmeyecekmiş gibi sanki, ne dersin?"

Fumiko bunu duymayı beklemiyordu. Hemen başını masadan kaldırdı. Işık hızıyla kendine gelmişti. *Kadının tuvalete gitmemesi mümkün mü? Kazu günde bir kez gittiğini söyledi. Ama o kadının dediği gibi elbiseli kadın belki de bugünkü ziyaretini çoktan yaptı... Hayır, olamaz! Lütfen gitmemiş olsun.*

Gitmemiş olması için dua eden Fumiko, endişe içinde Fusagi'nin cevap vermesini bekliyordu.

"Belki de haklısın," dedi Fusagi. Durumu kolayca kabullenmişe benziyordu.

Olamaz! Fumiko'nun ağzı çığlık atacakmış gibi açıldı, şaşkınlıktan kalakalmıştı. *Elbiseli kadın neden tuvalete gitmesin ki? Kohtake ne biliyor?* Sorularına çaresizce cevap arıyordu.

Yine de sohbeti bölmemesi gerektiğini hissetti. Zorlu durumları doğru okumanın önemli olduğunu biliyordu. Ve tam şu anda Kohtake'nin vücut dili baştan aşağıya *Sen karışma!* diyordu. Tam olarak neye karışmaması gerektiğini bilmese de orada tuhaf bir şeyler olduğu kesindi ve dışarıdan müdahalelerin hoş karşılanmadığı da aşikârdı.

"O hâlde... gidelim mi?" diye sordu Kohtake tatlı bir sesle. "Ne dersin?" Şansı dönmüştü. Elbiseli kadın tuvalete gitmiş olsun ya da olmasın, Fusagi giderse en azından rakibinden kurtulmuş olacaktı.

Kohtake, elbiseli kadının muhtemelen bugün kalkmayacağını söylediğinde Fusagi, *Belki de haklısın,* diyerek durumu kolayca kabullenmişti. *Belki de,* demişti. Gerçi buradaki belki *bekleyip görmek istiyorum* anlamına da geliyor olabilirdi. Onun yerinde Fumiko olsa kesinlikle beklerdi. Cevabını duymak için dikkat kesilmişken meraklı görünmemeye çalıştı. Sanki tüm vücudu kulaktan ibaretti.

Fusagi elbiseli kadına baktı, durup derin bir nefes aldı. "Tabii, olur," dedi.

Bu, son derece açık ve basit cevap karşısında Fumiko ilk başta sakinliğini korudu. Ancak heyecanının artmasıyla kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu.

"Peki o zaman. Kahven bitince kalkarız," dedi Kohtake yarısı boş fincana bakarak.

Fusagi artık sadece oradan gitmeyi düşünüyor gibiydi. "Sorun değil. Zaten soğudu," dedi. Dergisini, not defterini ve kalemini beceriksizce toparlayıp ayağa kalktı.

İnşaat işçilerinin giydiği türden yünlü ceketini giyip kasaya yürüdü. Kazu kusursuz bir zamanlamayla mutfaktan çıktı. Fusagi adisyonu kıza uzattı.

"Borcum nedir?" diye sordu.

Kazu antika yazar kasanın ağır tuşlarına basarak tutarı girdi. Bu arada Fusagi çantasını, gömlek cebini, pantolon cebini ve aklına gelen her yeri kontrol ediyordu...

"Çok tuhaf, cüzdanım..." diye mırıldandı.

Görünüşe göre kafeye cüzdanını almadan gelmişti. Aynı yerlere tekrar tekrar bakmasına rağmen bulamadı. Son derece üzgün görünüyordu, hatta ağlamak üzereydi.

O sırada Kohtake beklenmedik bir şekilde bir cüzdan çıkarıp ona uzattı.

"Burada."

Oldukça yıpranmış erkek cüzdanı deriydi, ikiye katlanmış hâldeydi ve içindeki bir tomar makbuzla kabarmıştı. Fusagi bir an için durdu ve kendisine uzatılan cüzdana baktı. Gerçekten şaşırmıştı. Sonunda tek kelime etmeden cüzdanı aldı.

"Ne kadar?" diye sordu, tanıdık bir alışkanlık gibi bozuk para gözünü karıştırırken.

Kohtake bir şey söylemedi. Fusagi'nin arkasında durmuş, ödeme yapmaya çalışmasını izliyordu. "380 yen."

Fusagi bozuk para çıkarıp Kazu'ya uzattı. "Tamam, beş yüz veriyorum..."

Kazu parayı aldı, kasayı açtı. *Çı-çling...* Bozukluğu içine attı.

"Para üstünüz, 120 yen." Kazu para üstünü ve faturayı Fusagi'ye dikkatle verdi.

"Kahve için teşekkürler," diyen Fusagi bozuklukları cüzdanına koydu. Kohtake'nin varlığını unutmuş gibi cüzdanı çantasına koyup doğruca kapıya yöneldi.

DİNG-DONG

Kohtake hiç alınmışa benzemiyordu. "Teşekkürler," deyip adamın peşinden gitti.

DİNG-DONG

"Tuhaflar," diye mırıldandı Fumiko.

Kazu, Fusagi'nin kalktığı masayı temizledi ve bir kez daha mutfağa girip gözden kayboldu. Aniden bir rakip çıkması Fumiko'yu üzmüştü ama şimdi kafede sadece o ve elbiseli kadın kalmıştı, zaferin kendisinin olacağına emindi.

Pekâlâ, işte rekabet bitti. Artık tek yapmam gereken o yerin boşalmasını beklemek, diye düşündü. Kafenin pencereleri yoktu ve üç duvar saati de farklı zamanları gösteriyordu. Gelip giden müşteri olmadığından zaman mefhumu hepten kaybolmuştu.

Uyku bastırınca geçmişe dönme kurallarını içinden tekrarlamaya başladı.

İlk kural – *geçmişe dönüldüğünde sadece kafeyi ziyaret edenlerle buluşulabilir*. Fumiko ve Goro'nun ayrılık konuşması bu kafede gerçekleşmişti.

İkinci kural – *geçmişe dönüldüğünde, ne kadar denenirse denensin, şimdiki zaman değiştirilemez*. Başka bir deyişle Fumiko bir hafta öncesine dönüp Goro'ya gitmemesi

için yalvarsa bile onun Amerika'ya gittiği gerçeği değişmeyecekti. Neden böyle olması gerektiğini anlamıyordu, bunu düşündükçe üzülüyordu. Ama kural bu olduğundan çaresizce kabullenmişti.

Üçüncü kural – *geçmişe dönebilmek için belli bir sandalyede tek başına oturulması gerekiyordu*. Bu sandalye, elbiseli kadının işgal ettiği sandalyeydi. Oraya zorla oturmaya çalışırsan lanetlenirdin.

Dördüncü kural – *geçmişteyken yerinde oturmalı ve asla oradan kalkmamalıydın*. Başka bir deyişle geçmişteyken ne sebeple olursa olsun tuvalete gidemezdin.

Beşinci kural – *zaman sınırı vardı*. Fumiko bu kuralın detaylarını bilmediğini fark etti. Sınırlı zamanın ne kadar uzun ya da kısa olduğuna dair bir fikri yoktu. Fumiko kuralları tekrar tekrar aklından geçirdi. Düşüncelerin biri gidip diğeri geliyordu. Zamanda geriye gitmenin anlamsız olacağını düşünmekten vazgeçip konuşmanın kontrolünü ele geçirirse istediği her şeyi söyleyebileceğini düşünmeye başladı. Sonuçta şimdiki zaman değişmeyeceğine göre bunun kimseye bir zararı dokunmazdı. Fumiko masanın üstüne yığılana kadar kuralların üstünden tek tek geçti ve sonunda uyuyakaldı.

Goro'nun geleceğe dair hayallerini ilk öğrendiğinde onunla üçüncü buluşmasındaydı. Goro tam bir oyun meraklısıydı. Bilgisayarda oynanan çok oyunculu çevrimiçi rol yapma oyunlarını seviyordu. Amcası *Arm of Magic* isimli oyunun geliştiricilerinden biriydi. Oyun dünya çapında oldukça popülerdi. Goro çocukluğundan beri amcasını örnek alıyordu. Amcasının oyun şirketi TIP-G'ye girmek en büyük hayaliydi. TIP-G'nin seçme sınavlarına girmeye hak kazanabilmek için iki ön koşul vardı: (1) en az beş yıl tıp endüstrisinde sistem mühendisi olarak çalışmış olmak ve

(2) kendi geliştirdiğiniz, yayınlanmamış bir oyun programı yazmış olmak. İnsan hayatı tıp endüstrisindeki sistemlerin güvenirliğine bağlıydı ve burada yazılım hatalarına yer yoktu. Fakat çevrimiçi oyun endüstrisinde sürümden sonra bile güncelleme yapılabildiğinden insanlar hatalara katlanırdı.

TIP-G farklıydı. En iyi programcıları istihdam etmek için sadece tıp endüstrisinde çalışmış adaylar kabul ediliyordu. Goro, Fumiko'ya bu hayalinden bahsettiğinde Fumiko bunun harika bir hayal olduğunu düşünmüştü. Ancak TIP-G'nin genel merkezinin Amerika'da olduğunu bilmiyordu.

Yedinci buluşmalarında Fumiko Goro'yu buluşma noktalarında beklerken iki adam onunla konuşmaya yeltenmişti. Ona kur yapıyorlardı. Yakışıklıydılar ama Fumiko ilgilenmiyordu. Erkekler sürekli onunla konuşmaya çalıştığından bu durumdan kurtulmak için bir taktik geliştirmişti. Ancak bunu uygulayamadan Goro gelmişti. Bu durumdan rahatsız olmuşa benziyordu. Fumiko onun hemen yanına gitmişti ama adamlar rahat durmayıp Goro'yla alay etmiş, Fumiko'ya neden *bu ahmakla* birlikte olduğunu sormuşlardı. Fumiko'nun konuşmasını yapmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Goro başını eğmiş bir şey söylememişti. Fumiko adamlara dönüp (İngilizce) "Onun ne kadar çekici olduğunu bilmiyorsunuz," (Rusça) "İşte zorlu görevleri üstlenecek kadar cesur," (Fransızca) "Pes etmeyecek zihinsel disipline sahip," (Yunanca) "Olmaz denileni oldurma becerisine sahip," (İtalyanca) "Ayrıca bunu yapmak için olağanüstü çaba sarf ettiğini de biliyorum," (İspanyolca) "Tanıdığım tüm diğer erkeklerden daha çekici," demişti. Ardından Japonca, "Söylediklerimi anladıysanız sizinle takılabilirim," diye eklemişti. Şaşkına dönen iki adam başta kımıldayamamış, ardından birbirlerine bakıp oradan uzaklaşmışlardı.

Fumiko, Goro'ya gülümseyip, "Doğal olarak senin hepsini anladığını varsayıyorum," demişti Portekizce.

Goro utanarak başını sallamıştı.

Onuncu randevularında Goro daha önce bir kadınla ilişkiye girmediğini itiraf etmişti.

"Öyleyse ben çıktığın ilk kadınım," demişti Fumiko mutlulukla. Fumiko'nun birlikteliklerini ilk kez onaylamasıyla Goro'nun gözleri kocaman açılmıştı.

O gece ilişkilerinin başlangıcı olarak kabul edilebilirdi.

Fumiko bir süredir uyuyordu. Elbiseli kadın okuduğu kitabı pat diye kapatıp iç çekti. El çantasından beyaz bir mendil çıkardıktan sonra yavaşça ayağa kalktı ve tuvalete yöneldi.

Hâlâ uyumakta olan Fumiko kadının kalktığını fark etmedi. Kazu arka odadan çıktı. Üstünde hâlâ üniforması vardı: beyaz gömlek, siyah papyon, yelek, siyah pantolon ve önlük. Masayı silerken Fumiko'ya seslendi.

"Hanımefendi, hanımefendi!"

"Ne var? Efendim?" Fumiko şaşkınlıkla doğruldu. Gözlerini kırpıştırarak ne olduğunu fark edinceye kadar etrafına bakındı.

Elbiseli kadın gitmişti. "Ah!"

"Yer müsait. Oraya oturmak istiyor musun?"

"Hem de nasıl!" dedi Fumiko.

Aceleyle kalkıp geçmişe götürmeyi vaat eden sandalyenin yanına geldi. Normal bir sandalyeye benziyordu, sıradışı bir görüntüsü yoktu. Büyük bir hevesle onu incelerken kalp atışları hızlandı. Tüm kurallara ve lanete rağmen engelleri aşmış, nihayet geçmişe bir bilet almıştı.

"Tamam, şimdi beni bir hafta öncesine götür."

Fumiko derin bir nefes aldı. Deli gibi çarpan kalbini sakinleştirip masayla sandalye arasındaki boşluğa dikkatle

yerleşti. Sandalyeye oturur oturmaz bir hafta öncesine gideceğini düşündüğünden gerginliği ve heyecanı had safhadaydı. Kendini sandalyeye o kadar sert bıraktı ki neredeyse geri sekecekti.

"Tamam. Bir hafta öncesine!" diye bağırdı.

Göğsü beklentiyle şişti. Etrafına bakındı. Pencere olmadığından geceyle gündüzü ayırt etmek zordu. Üç eski duvar saatinin her biri farklı bir zamanı gösterdiğinden saatin kaç olduğunu bilemiyordu. Ama bir şeyler mutlaka değişmiş olmalıydı. Bakışlarını çaresizce kafede gezdirip geçmişe döndüğünü gösterecek bir işaret aradı. Ancak hiçbir değişiklik yoktu. Bir hafta öncesine dönmüş olsa Goro orada olurdu ama etrafta görünmüyordu...

"Geçmişe gitmedim, değil mi?" diye mırıldandı. *Geçmişe dönmekle ilgili saçmalığa inanarak aptallık ettiğimi söyleme.*

Tam hayal kırıklığına uğramak üzereydi ki Kazu içinde gümüş demlik ve beyaz kahve fincanı olan gümüş tepsiyle yanına geldi. "Henüz geçmişe gitmedim," dedi Fumiko.

Kazu her zamanki gibi ifadesizdi. "Bir kural daha var," dedi sakince.

Lanet olsun! Bir kural daha vardı. Sandalyeye oturmaktan fazlası gerekiyordu.

Fumiko bu işten sıkılmaya başlamıştı. "Başka kurallar da mı var?" dedi, bir yandan da rahatlamış hissediyordu. Demek ki geçmişe dönmek hâlâ mümkündü.

Kazu, Fumiko'nun hisleriyle ilgilendiğine dair belirti göstermeden açıklamaya başladı. "Birazdan kahveni dolduracağım," dedi fincanı Fumiko'nun önüne koyarken.

"Kahve mi? Neden kahve?"

"Geçmişteki zamanın kahven doldurulduğunda başlayacak," dedi Kazu, Fumiko'nun sorusunu duymazdan gelerek. Fumiko her şeyin birazdan başlayacağını anlamıştı.

"Kahve soğumadan geri dönmelisin."

Fumiko'nun hevesi bir anda kırıldı. "Ne? O kadar çabuk mu?"

"Son ve en önemli kural..."

Bu konuşma hiç bitmeyecek mi! Fumiko bir an önce gitmek istiyordu. "Ne çok kural varmış..." diye mırıldandı önündeki fincanı eline alırken. Onu geçmişe götürecek şey, son derece sıradan bir şeydi; içine kahve konmamış alelade bir fincan. Yine de her zamanki porselen fincanlardan çok daha havalı görünmüştü gözüne.

"Dinliyor musun beni?" dedi Kazu. "Geçmişe döndüğünde kahvenin tamamını soğumadan içip bitirmelisin."

"Of! Ben pek kahve sevmem."

Kazu fal taşı gibi açtığı gözleriyle Fumiko'ya iyice yaklaştı.

"Bu uyman gereken en önemli kural," dedi kısık sesle.

"Gerçekten mi?"

"Eğer bitirmezsen başına korkunç bir şey gelecek..."

"N-Ne?"

Fumiko tedirgin oldu. Böyle bir şey beklemiyordu. Zamanda yolculuk doğa kanunlarını ihlal etmek anlamına geliyordu ve belli ki bu durum risk yaratıyordu. Kazu'nun zamanlamasına inanamıyordu. Bitiş noktasına giden son düzlükte bir çukur açılmıştı. Endişeli gözlerle Kazu'ya baktı.

"Ne? Ne olacak?"

"Kahveyi soğumadan önce içmezsen..."

"...Kahveyi içmezsem?"

"Hayalet olarak burada oturma sırası sana gelecek."

Fumiko yıldırım çarpmış gibi olmuştu. "Sen ciddi misin?"

"Az önce burada oturan kadın..."

"Kuralı mı çiğnedi?"

"Evet. Ölmüş kocasıyla buluşmaya gitmişti. Zaman

kavramını kaybetmiş olmalı. Fark ettiğindeyse kahvesi soğumuştu."

"Ve bir hayalet mi oldu?"

"Evet."

Bu, tahmin ettiğimden de riskli, diye düşündü Fumiko. Bir sürü sinir bozucu kural vardı. Bir hayaletle karşılaşmış olmak ve onun lanetine uğramakla sınırları yeterince zorlamıştı. Ancak durum şimdi oldukça tehlikeli bir hâl almıştı.

Tamam, geçmişe dönebiliyorum. Yine de sadece kahvem soğuyana kadar vaktim olacak. Sıcak bir kahvenin soğuması ne kadar sürer tam kestiremiyorum ama çok sürmese gerek. En azından tadı berbat olsa bile kahvemi içecek kadar vaktim olacaktır. Yani bunun için endişelenmeme gerek yok. Ama diyelim ki içmedim ve hayalete dönüştüm; işte bu çok korkunç olur. Ne kadar denersem deneyeyim şimdiki zamanı değiştiremediğimi varsayalım, yine bir risk yok... Sonuçta belki bir şey elde edemem ama bir kaybım da olmaz.

Öte yandan bir hayalete dönüşmekten daha büyük kayıp ne olabilir?

Fumiko tereddüt ediyordu. Aklına sayısız endişe hücum etmişti, ilk sıradakiyse Kazu'nun getirdiği kahvenin tadının berbat olma ihtimaliydi. Kahveyi ne yapıp edip içmesi gerektiğine kanaat getirdi. *Ama ya biberliyse? Ya da wasabi aromalıysa? O zaman hepsini nasıl içerim?*

Paranoyaklaşmaya başladığını fark edince üzerine gelen kaygı dalgasını dağıtmak için başını salladı.

"İyi. Yani sadece kahveyi soğumadan içmeliyim, değil mi?"

"Evet." Kararını vermişti. Daha doğrusu inadı ve azmi, zihnine kök salmıştı.

Kazu kayıtsız bir ifadeyle bekliyordu. Fumiko devam etmek yerine "Üzgünüm, bunu yapamam," dese de Ka-

zu'nun tepkisinin değişmeyeceğini düşündü. Kısa bir an için gözlerini kapadı, ellerini yumruk yapıp kucağına koydu ve burun deliklerini genişleterek derin bir nefes aldı.

"Hazırım," dedi. Kazu'nun gözlerine baktı. "Lütfen kahvemi doldur."

Kazu başını yavaşça sallayıp sağ eliyle tepsiden gümüş demliği aldı. Büyük bir ciddiyetle Fumiko'ya baktı. "Sakın unutma. Kahveyi soğumadan önce iç," diye fısıldadı.

Kazu kahveyi fincana dökmeye başladı. Kayıtsız bir havası vardı ama belli bir nizam içindeki zarif hareketleri Fumiko'ya antik çağdan bir seremoni izliyormuş gibi hissettirdi.

Fumiko fincana dolan kahveden yükselen parlak buharı fark ettiği anda masadaki her şey bükülmeye başladı ve kıvrılan buharla iç içe geçti. Korkmaya başladı, gözlerini kapadı. Yükselen buhar gibi parlayıp cismani varlığının bozulmaya başladığını her geçen an daha da güçlü hissediyordu. Yumruklarını daha da sıktı. *Eğer böyle devam ederse ne geçmişte ne de şimdide olacağım; bir tutam buğu içinde kaybolacağım*. Endişeler etrafını sararken Goro ile ilk tanışmasını hatırladı.

Fumiko, Goro ile iki yıl önce baharda tanışmıştı. Yirmi altı yaşındaydı, ondan üç yaş büyüktü ve bir müşterisinin şirketinde görevlendirilmişti. Goro da başka bir firma tarafından aynı yere gönderilmişti. Fumiko proje direktörüydü ve tüm misafir çalışanlardan sorumluydu.

Fumiko bir hata gördüğünde hatayı yapan üstü bile olsa söylemekten çekinmezdi. Hatta kimi zaman kıdemli meslektaşlarıyla tartışacak kadar ileri giderdi. Yine de kimse onun hakkında olumsuz konuşmazdı. O, her daim dürüst ve açıksözlüydü, işinde elinden gelenin en iyisini yapmasıyla her zaman takdir toplardı.

Goro ondan üç yaş küçük olmasına rağmen otuzlarında gibi görünüyordu. Doğruyu söylemek gerekirse yaşından büyük gösteriyordu. Fumiko başta ondan yaşça küçük olduğunu düşünmüş ve ona saygıyla yaklaşmıştı. Takımın en genci olmasına rağmen aralarında en yetkin Goro'ydu. İşini sessizce yapan, oldukça yetenekli bir mühendisti ve Fumiko ona güvenebileceğini anlamıştı.

Fumiko'nun liderliğindeki projede sona gelinmişti. Ancak teslim tarihinden kısa süre önce önemli bir hata tespit edilmişti. Yazılımda hatalı bir kod ya da bir güvenlik açığı olmalıydı. Medikal sistemler için programlama yaparken en önemsiz görünen hatalar bile ciddi kabul edilirdi. Programın bu şekilde teslim edilmesi mümkün değildi. Diğer yandan hatanın kaynağını saptamak yirmi beş metrelik havuza düşen bir damla mürekkebi damıtmaya çalışmak gibiydi. Göz korkutucu bir sorunla karşı karşıya olmalarının yanı sıra bu sorunu çözmek için yeterli zamanları da yoktu.

Proje direktörü olarak teslimat koşullarına uyma sorumluluğu Fumiko'ya aitti. Teslim tarihi bir hafta sonraydı. Ancak genel kanı, hatanın düzeltilmesinin en az bir ay alacağı yönündeydi. Herkes teslim tarihine yetişemeyeceklerini kabullenmişti. Fumiko istifasını sunması gerektiğini düşünüyordu. Bu kargaşanın ortasında Goro kimseye tek kelime etmeden proje sahasından ayrılmıştı. Kimse ona ulaşamıyordu. Art niyetli yorumlar birbirini kovalamış ve sonunda herkes yazılımdaki hatanın onun suçu olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. İnsanlar utancından ortaya çıkamadığını söylüyorlardı. Elbette bunun onun suçu olduğuna dair somut bir kanıt yoktu. Proje büyük bir zarara neden olacaksa her zaman suçlanacak biri aranırdı. Ortalarda olmadığı için de günah keçisi Goro olmuştu. Fumiko da doğal olarak ondan şüphelenenler arasındaydı. Ortadan

kayboluşunun dördüncü gününde Goro bir anda hatayı bulduğu haberiyle çıkagelmişti.

Tıraş olmamıştı, pek hoş kokmuyordu ama bunlar yüzünden kimsenin onu eleştirecek hâli yoktu. Yüzündeki bitkin ifadeye bakılırsa muhtemelen hiç uyumamıştı. Fumiko dâhil takımın diğer tüm üyeleri hatayı bulmanın çok zor olduğuna kanaat getirip pes etmişken Goro sorunu çözmeyi başarmıştı. Bu bir mucizeydi. İzin almadan giderek ve bu konuyla ilgili kimseyle iletişime geçmeyerek bir şirket çalışanı olarak en temel kuralları ihlal etmiş olsa da sonuç olarak işine herkesten daha büyük bir bağlılık göstermiş ve hiç kimsenin yapamadığını yaparak amacına ulaşmıştı.

Fumiko minnettarlığını içtenlikle ifade edip bir anlığına da olsa hatanın ondan kaynaklı olduğunu düşündüğü için özür diledikten sonra Goro başını eğen kadına gülümsemişti.

"Madem öyle belki bana bir kahve ısmarlarsın?" demişti. Fumiko o anda âşık olmuştu.

Program başarıyla teslim edildikten sonra ayrı şirketlere gönderildikleri için pek sık görüşemiyorlardı. Ama Fumiko bir şekilde bir araya geleceklerine inanıyordu. Vakit buldukça kahve ısmarlama bahanesiyle onu farklı yerlere götürüyordu.

Goro iş konusunda takıntılıydı. Bir hedef için çalışmaya başladığında gözü başka bir şey görmüyordu. Fumiko TIP-G'nin genel merkezinin Amerika'da olduğunu Goro'nun evine gittiğinde öğrenmişti. TIP-G'de çalışmaya o kadar hevesli olması Fumiko'yu içten içe endişelendirmişti. *Hayalindeki iş teklifini aldığında hangisini seçecek: Hayallerini mi yoksa beni mi? Böyle düşünmemeliyim, bu ikisi mukayese edilemez. Aman Tanrım!* Sonra onu kaybederse ne kadar büyük bir hüsrana uğrayacağını yavaş yavaş an-

lamaya başladı. Artık Goro'nun kendisi hakkında ne hissettiğini anlamaya çabalamıyordu. Aradan zaman geçti ve Goro o bahar nihayet TIP-G'den bir iş teklifi aldı. Hayali gerçek olmuştu.

Fumiko ise endişelerinde haklı çıkmıştı. Goro Amerika'ya gitmeyi seçmişti. Hayalinin peşinden gidecekti. Fumiko bunu bir hafta önce bu kafede öğrenmişti. Bir anda gözlerini açtı. Bir rüyadan uyanmış gibi aklı karışıktı.

Buhar misali parlayıp bükülen bir ruh olduğu hissi geçmişti, artık uzuvlarını hissedebiliyordu. Bedeninin kendi bedeni olduğundan emin olmak için panikle vücuduna ve yüzüne dokundu. Olanları idrak ettikten sonra karşısında bir adamın oturduğunu ve az önceki garip davranışlarını şaşkınlıkla izlediğini fark etti.

Bu Goro olmalıydı. Amerika'da olması gereken Goro tam karşısındaydı. Gerçekten de geçmişe dönmüştü. Adamın şaşkınlığı devam ediyordu. Bir hafta öncesine döndüğünden artık emindi. Kafenin içi tıpkı hatırladığı gibiydi.

Fusagi, kapıya en yakın masada dergi okuyordu. Hirai bardaki sandalyede oturuyordu, Kazu da oradaydı. Karşısındaki masada Goro vardı. Bu, geçen sefer oturdukları masaydı. Geçen haftaya göre farklı olan tek bir şey vardı: Fumiko'nun oturduğu yer.

Bir hafta önce Goro'nun tam karşısında, onunla aynı masada oturuyordu. Ancak şimdi elbiseli kadının yerindeydi. Yüzü Goro'ya dönüktü ama ayrı masalarda oturuyorlardı. *Aralarında çok mesafe vardı.* Adam şaşırmakta haklıydı.

Bu durum istediği kadar tuhaf olsun, yerinden kalkamazdı. Bu, kurallardan biriydi. *Peki ya Goro neden burada oturduğumu sorarsa? Ne diyeceğim ben?* Fumiko yutkundu.

"Ah Tanrım, saat kaç olmuş? Üzgünüm, gitmeliyim."

Goro şaşkın görünüyor olsa da tuhaf oturma konumla-

rına rağmen bir hafta önce söylediklerinin aynısını söylemişti. Bu geçmişe dönmenin söylenmemiş kuralı olmalıydı.

"Ah, önemli değil. Sorun yok. Fazla zamanın yok, değil mi? Benim de çok zamanım yok."

"Ne?"

"Üzgünüm."

Aynı şeyden bahsetmedikleri kesindi ve sohbet bir yere gitmiyordu. Geçmişe döndüğü anı biliyor olmasına rağmen Fumiko'nun aklı hâlâ karışıktı, ne de olsa ömründe ilk defa geçmişe gitmişti.

Kendini toparlamak için kahvesinden bir yudum alırken Goro'ya baktı.

Ah, olamaz! Kahve şimdiden ılınmış! Biraz sonra soğuyacak!

Fumiko dehşete kapılmıştı. Şu anki sıcaklığıyla kahveyi tek seferde içebilirdi. Bu beklenmedik bir aksilikti. Kazu'ya bakıp kaşlarını çattı. Kazu'nun ifadesinin her daim duygusuz olmasından nefret ediyordu. Üstelik hepsi bu kadar değildi...

"Of... çok acı."

Kahvenin tadı beklediğinden daha acıydı. Hatta şimdiye kadar içtiği en acı kahveydi. Fumiko'nun çıkardığı tuhaf sesleri duyan Goro'nun aklı karışmıştı.

Sağ kaşını ovalayarak saatine baktı. Acelesi vardı. Fumiko bunu anlıyordu. Onun da acelesi vardı.

"Şey... söylemem gereken önemli bir şey var," dedi aceleyle. Fumiko önündeki şekerliği alıp kahvesine âdeta boca etti. Bir miktar da süt ekledikten sonra kaşıkla hızla karıştırdığı fincandan çın çın sesleri geldi.

"Ne var?" Goro kaşlarını çattı.

Fumiko adamın kaşlarını çok fazla şeker eklediği için mi yoksa şu anda önemli bir şey konuşmak istemediği için mi çattığını kestiremedi.

"Demek istediğim... bunu doğru düzgün konuşmak istiyorum."

Goro saatine baktı.

"Bir saniye..." Fumiko tatlandırdığı kahvesinden bir yudum aldı. Onaylayarak başını salladı. Goro'yla tanışmadan önce kahve içen biri değildi. Kahve ısmarlamak buluşmak için bahane olmuştu. Kahveden nefret eden Fumiko'nun tuhaf hâli, fincana abartılı miktarda şeker ve süt eklemesi Goro'nun manidar şekilde gülümsemesine neden oldu.

"Hey, bu ciddi bir durum ve sen kahve içmeme mi gülüyorsun?"

"Hayır, gülmüyorum."

"Bal gibi de gülüyorsun! Boşuna inkâr etme, yüzüne bakınca anlaşılıyor."

Fumiko konuşmanın akışını bozduğuna pişman oldu. Geçmişe dönmek için ne çok çabalamıştı. Şimdiyse geçen haftanın aynısı yaşanıyordu. Çocukça konuşmasıyla onu yine uzaklaştırıyordu. Goro tedirgin görünerek ayağa kalktı. Tezgâhın arkasındaki Kazu'ya seslendi.

"Pardon... Ne kadar acaba?" Adisyonu uzattı.

Fumiko bir şey yapmazsa Goro'nun hesabı ödeyip gideceğini biliyordu. "Bekle!"

"Sorun değil, burada bitirelim."

"Söylemek istediğim bu değil."

"Ne peki?"

(Gitme)

"Neden benimle bunun hakkında konuşmadın?"

(Gitmeni istemiyorum.)

"Evet, bu..."

"İşinin senin için önemli olduğunu biliyorum. Amerika'ya gitmen sorun değil. Yoluna çıkmayacağım."

(Sonsuza dek birlikte olacağımızı sanıyordum.)

"Ama en azından..."

(Böyle düşünen sadece ben miydim?)

"Benimle konuşmanı isterdim. Gayet iyi biliyorsun ki hiçbir şey söylemeden gitmeye karar vermen adilik..."

(Ben gerçekten, tüm kalbimle...)

"Bu sadece... şey bilirsin."

(... seni seviyorum.)

"Bu kendimi önemsiz hissettirdi..."

"..."

"Söylemek istediğim..."

"..."

(Bir şeyi değiştirmeyecek olsa da...)

"Evet... sadece bunu söylemek istedim."

Fumiko onunla dürüstçe konuşmayı planlamıştı, ne de olsa şimdiki zaman değişmeyecekti. Ama yapamadı. Bunu söylemenin yenilgiyi kabullenmek olduğunu hissetti. *Hangisini seçiyorsun: iş mi, ben mi?* gibi bir soru sorarsa kendinden nefret edecekti. Goro ile tanışana kadar onun için iş her şeyden önce geliyordu. Söylemek istediği son şey buydu. Gülünç duruma düşmek istemiyordu, özellikle de kendinden üç yaş küçük erkek arkadaşının karşısında. Gururlu bir kadındı. Belki de Goro'nun kariyer basamaklarını ondan daha hızlı tırmanmasını kıskanıyordu. Bu yüzden dürüstçe konuşmadı. Zaten... artık çok geçti.

"İyi o zaman, git... öyle olsun... zaten söyleyeceğim hiçbir şey Amerika'ya gitmene engel olmayacak."

Bunu söyledikten sonra Fumiko kahvesinin kalanını içti.

"Vay be!"

Fincanın boşalmasıyla baş dönmesi yeniden başladı. Bir kez daha titrek parlak dünya tarafından yutuluyordu.

Düşünmeye başladı. *(Tam olarak ne için geri gelmiştim?)*

"Senin için doğru erkek olduğumu hiç düşünmedim."

Goro'nun bunu neden söylediğini bilmiyordu.

"Beni kahve içmeye davet ettiğinde," diye devam etti, "sürekli kendime sana âşık olmamayı tembihliyordum."

"Ne?"

"Çünkü bende bu var..." Elini alnının sağ tarafını örtmek için taradığı saçlarında gezdirdi. Sağ kaşından sağ kulağına uzanan yanık izini açtı.

"Seninle tanışmadan önce kadınların beni iğrenç bulduğunu düşünürdüm, bu yüzden onlarla konuşamazdım."

"Ben..."

"Buluşmaya başladıktan sonra bile böyle düşündüm."

"Beni hiç rahatsız etmedi!" diye bağırdı Fumiko ama buharla bir bütün olduğundan sözleri adama ulaşmadı.

"Nasılsa başka birini, benden daha yakışıklı birini bulacağını düşündüm." *(Asla... bunu nasıl düşündün?)*

"Hep böyle düşündüm..." *(Asla!)*

Fumiko bu itiraf karşısında şoke olmuştu. Şimdi her şey anlaşılıyordu. Günden güne onu daha çok sevmesine, onunla evlenmeyi düşünmesine rağmen aralarında görünmez bir engel olduğunu hissetmişti. "Beni seviyor musun?" diye sorduğunda Goro başını sallardı ama Fumiko'ya bir kere bile onu sevdiğini söylememişti. Caddede birlikte yürürlerken Goro bazen başını özür dilercesine öne eğip sağ kaşını ovardı. Sokakta erkeklerin sürekli ona baktığını da fark etmişti.

(Kafayı buna takmış olamaz.)

Fumiko bu düşüncelerinden pişmanlık duydu. O, yanık izini Goro'nun küçük takıntısı olarak görüyordu ama belli ki bu, Goro için acı verici ve güç bir durumdu.

(Böyle hissettiğini bilmiyordum.)

Fumiko'nun zaman ve mekân algısı zayıflıyordu. Vücuduna baş döndürücü bir titreme yayılmıştı. Goro adisyonu alıp elinde çantasıyla kasaya doğru ilerledi.

(Şimdiki zamanda hiçbir şey değişmeyecek. Kesinlikle değişmeyecek. O doğru bir tercih yaptı. Hayalinin peşinden gitmeye benimle olmaktan daha çok kıymet veriyor. Sanırım Goro'dan vazgeçmeliyim. Onu bırakacağım ve tüm kalbimle başarılı olmasını dileyeceğim.)

Fumiko kan çanağına dönen gözlerini yavaşça kapatırken...

"Üç yıl," dedi Goro yüzünü dönmeden. "Lütfen, üç yıl bekle. Sonra döneceğim, söz veriyorum."

Sesi cılız çıkmıştı ama kafe küçüktü. Artık sadece bir buhar olmasına rağmen Fumiko, Goro'nun sesini duyabiliyordu.

"Döndüğümde..." Goro alışkanlıkla sağ kaşına dokundu ve Fumiko'ya duyulamayacak kadar boğuk bir sesle bir şeyler söyledi.

"Ha? Ne dedin?" O anda Fumiko'nun geçmişle ilgili farkındalığı parlak bir buhar oldu. Kaybolup giderken kafeden çıkmadan önce Goro'nun geri dönüp ona baktığını gördü. Sadece kısa bir an için olsa da yüzünde, "Belki bir kahve ısmarlarsın," dediği günküne benzer, muhteşem bir gülümseme olduğunu görmüştü.

Fumiko kendine geldiğinde kafede tek başına oturuyordu. Rüya görmüş gibi hissediyordu ama önündeki kahve fincanı boştu. Ağzında hâlâ şeker tadı vardı. Tam o sırada elbiseli kadın, tuvaletten döndü. Sandalyesinde Fumiko'nun oturduğunu görünce sessizce ona doğru ilerledi.

"Kalk," dedi ürkütücü derecede güçlü ama alçak bir sesle.

Fumiko irkildi. "Ben... ben üzgünüm," dedi sandalyeden kalkarken. Rüyadaymış hissi henüz geçmemişti. Gerçekten geçmişe dönmüş müydü? Zamanda geriye gitmek şimdiki zamanı değiştirmiyordu, bu yüzden farklı bir şey hissetmemesi normaldi. Mutfaktan taze kahve kokusu geldi. Fu-

miko başını çevirince Kazu'nun bir fincan taze kahveyle mutfaktan çıktığını gördü.

Kazu hiçbir şey olmamış gibi yanından geçti. Elbiseli kadının masasına gidip Fumiko'dan kalan fincanı aldı ve elbiseli kadının önüne bir fincan taze kahve koydu. Kadın başıyla teşekkür edip kitabına gömüldü. Kazu tezgâha dönünce, "Nasıl geçti?" diye sordu üstünkörü.

Fumiko bu sözleri duyunca geçmişe gittiğinden emin oldu. O güne, bir hafta öncesine dönmüştü. Ama öyleyse...

"Düşünüyorum da..."

"Evet?"

"Şimdiki zamanı değiştiremiyoruz, değil mi?"

"Doğru."

"Peki ya gelecekte olacak şeyleri?"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Bundan sonrasını diyorum," dedi Fumiko. "Yani geleceği değiştirebiliyor muyuz?"

Kazu doğrudan Fumiko'nun gözlerine baktı. "Pekâlâ, gelecek henüz yaşanmadığına göre sanırım bu sana bağlı..." dedi. İlk kez gülümsemişti.

Fumiko'nun gözleri parladı.

Kazu kasanın önüne geçti. "Kahve servisi artı gece vardiyası için ilave ücret; 420 yen lütfen," dedi usulca.

Fumiko başını sallayıp kasaya yöneldi. Ayakları âdeta yerden kesilmişti. 420 yen ödedikten sonra Kazu'nun gözlerine baktı.

"Teşekkür ederim," deyip başını eğdi.

Kafenin içine göz gezdirdikten sonra başını bir kez daha eğdi, bu seferki kafeyi selamlamak içindi. Sonra da kafasındaki bütün soru işaretlerinden kurtulmuş olarak kafeden çıktı.

Kazu sanki sıradışı bir şey olmamış gibi duygusuz bir ifadeyle parayı kasaya koydu. Elbiseli kadın elindeki *Âşıklar* adlı kitabı yüzünde hafif bir tebessümle kenara bıraktı.

II

Karıkoca

Kafenin kliması yoktu. 1874 yılında açılmıştı ve açılalı 140 yıldan fazla olmuştu. Yıllar içinde kafede birkaç küçük tadilat yapılmış olsa da orijinal hâli büyük ölçüde korunmuştu. İlk açıldığı zamanlarda dekor oldukça yenilikçi bulunmuş olmalıydı. Japonya'da modern kafeler 1888 civarında, yani on dört yıl sonra yaygın hâle gelmişti.

Japonya, kahveyle on yedinci yüzyılın sonlarına doğru Edo Dönemi'nde* tanışmıştı. Kahve başlarda Japonların damak tadına pek hitap etmemiş ve kesinlikle keyif için içilen bir şey olarak görülmemişti – acı ve kara bir su olduğu düşünülürse bu pek de şaşırtıcı değildi.

Elektrik kullanımı başladığında kafedeki gaz lambaları elektrikli lambalarla değiştirilmişti ama klima eklemenin içerinin cazibesini yok edebileceği düşünülmüştü. Bu yüzden kafede klima yoktu.

Her yıl yaz gelip de gün ortasında sıcaklıklar 30 derecenin üstüne çıktığında bir dükkânın, özellikle de yeraltındaki bir dükkânın bunaltıcı olması beklenirdi. Ancak kafede,

* Japonya tarihinde 17. ve 19. yüzyılları kapsayan ilk modern dönem. Başkentin o dönem Edo adıyla bilinen Tokyo'ya taşınması sebebiyle bu isimle anılmıştır. (e.n.)

muhtemelen sonradan eklenmiş olan, büyük kanatlı elektrikli tavan vantilatörü vardı. Güçlü bir esinti yaratmadan içeride hava dolaşımı olmasını sağlıyordu.

Japonya'da şimdiye kadarki en yüksek sıcaklık Kochi eyaletindeki Ekawasaki'de 41°C olarak kaydedilmişti. Böylesi bir sıcaklıkta tavan vantilatörünün işe yaradığını hayal etmek zordu. Ancak yazın en sıcak zamanlarında bile bu kafede hep hoş bir serinlik olurdu. İçeriyi kim serinletiyordu? Bu sorunun cevabını yalnızca orada çalışanlar biliyordu ve başkaları asla öğrenmeyeceklerdi.

Yazın öğleden sonraydı. Henüz mevsimin başıydı ama dışarısı herhangi bir yaz ortası günü kadar sıcaktı. Kafenin bar kısmında oturan genç bir kadın bir şeyler yazmakla meşguldü. Yanı başındaki kahvenin eriyen buzları kahveyi iyiden iyiye sulandırmıştı. Kadının üstünde yazlık ince giysiler vardı; beyaz fırfırlı tişört, gri dar mini etek ve bantlı sandaletler. Kiraz çiçeği pembesi kâğıda mektup yazarken dik oturuyordu.

Tezgâhın diğer tarafında onu izleyen açık tenli, zayıf kadının gözleri ışıldıyordu. Bu, Kei Tokita'ydı ve mektupta yazanlar merakını cezbetmişti. Ara sıra çocuksu bir merakla kadına kaçamak bakışlar atıyordu.

Kafede, mektup yazan kadından başka *o* sandalyede oturan elbiseli kadın ve girişe yakın masadaki Fusagi vardı. Fusagi yine masada dergi okuyordu.

Mektup yazan kadın derin bir nefes aldı. Kei de kendini derin bir nefes alırken buldu.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi kadın yazmayı bitirdiği mektubu zarfa koyarken.

"Sorun değil," dedi Kei bakışlarını yere indirip.

"Acaba... Bunu kardeşime verebilir misiniz?"

Kadın zarfa koyduğu mektubu iki eliyle tutup kibarca Kei'ye uzattı. Kadının adı Kumi Hirai'ydi. Kafenin müdavimlerinden Yaeko Hirai'nin kız kardeşiydi.

"Ah. Kız kardeşinizi biraz tanıyorsam..." Kei cümleyi tamamlamamanın daha iyi olacağını düşünüp dudağını ısırdı.

Kumi başını hafifçe eğip Kei'ye sorgulayan gözlerle baktı.

Kei ise sadece gülümsedi. "Tamam... ona vereceğim," dedi Kumi'nin elindeki mektuba bakarak.

Kumi bir an için tereddüt etti. "Okumayacağını biliyorum. Ama eğer mümkünse..." dedi başını öne eğip.

Kei zarif duruşunu bozmadı. Kendisine son derece önemli bir görev verilmiş edasıyla, "Elbette veririm," dedi. İki eliyle mektubu aldı ve Kumi kasaya doğru giderken nazikçe eğildi.

Kumi adisyonu Kei'ye uzatıp, "Ne kadar acaba?" diye sordu.

Kei mektubu özenle tezgâha koydu. Ardından adisyonu alıp kasanın tuşlarına basmaya başladı.

Kafenin yazar kasası açılıştan beri orada olmamasına rağmen hâlen kullanılmakta olan en eski kasalardan biriydi. Tuşları daktilolarınkine benziyordu ve 1925'ten, yani neredeyse Şova Dönemi'nin* başından beri oradaydı. Son derece sağlam ve ağır olan kasa, hırsızlığı önlemek için özel olarak tasarlanmıştı. Sadece çerçevesi kırk kilogram geliyordu. Tuşlara her basıldığında *çling* sesi çıkarıyordu.

"Kahve ve... tost... körili pilav... karışık parfe..."

Çling çling çling çling... çling çling... Kei sipariş tutarlarını ritmik olarak tuşluyordu. "Dondurmalı soda... pizza tost..."

Kumi gerçekten çok yemek yemiş gibi görünüyordu. Hatta her şey tek adisyona sığmamıştı. Kei ikinci adisyo-

* Japonya tarihinde 25 Aralık 1926-7 Ocak 1989 tarihleri arasında İmparator Hirohito'nun saltanat dönemi. Tüm Japon imparatorları arasındaki en uzun saltanat süresidir. (e.n.)

na geçmişti. "Hint pilavı... muzlu muhallebi... pirzola..." Normalde her kalemin tek tek söylenmesine gerek yoktu ama Kei bunu yapıyordu. Tutarları tuşlarken oyuncaklarıyla oynayan mutlu bir çocuğu andırıyordu.

"Ardından gorgonzola gnocchi almışsınız, tavuk ve nane kremalı pasta..."

Tüm yediklerinin tek tek okunmasından biraz utanan Kumi, "Patlayana kadar yemişim, değil mi?" dedi. Muhtemelen, *Lütfen yüksek sesle okumayın,* demek istemişti.

"Aynen öyle."

Elbette bunu söyleyen Kei değil Fusagi'ydi. Siparişlerin okunduğunu duyan Fusagi dergisini okumaya devam ederken usulca böyle demişti.

Kei onu duymazdan geldiyse de Kumi'nin kulakları kızarmıştı. "Ne kadar?" diye sordu. Ama Kei hesaplamayı henüz bitirmemişti.

"Ah, bakalım... karışık sandviç var... ızgara pirinç topu... bir körili pilav daha... ve... buzlu kahve... toplam... 10.230 yen."

Kei gülümsedi, parlayan kocaman gözlerinde büyük bir nezaket vardı.

"Pekâlâ, buyrun," dedi Kumi ve cüzdanından iki banknot çıkardı.

Kei kâğıt paraları alıp saydı. "11.000 yen verdiniz," deyip yine kasanın tuşlarına bastı.

Kumi başı önünde bekledi.

Çı-çling... Para gözü sarsılarak açıldı, Kei para üstünü aldı.

"770 yen."

Kei parlak, yuvarlak gözleriyle bir kez daha gülümseyip para üstünü Kumi'ye uzattı. Kumi başını kibarca eğdi.

"Teşekkür ederim. Hepsi çok lezzetliydi."

Kumi yediği her şeyin adının yüksek sesle okunmasından utandığı için bir an önce gitmek istiyordu. Tam çıkarken Kei seslenip onu durdurdu.

"Kumi," dedi.

Kumi durup ona döndü.

"Ablanıza..." dedi ayaklarına doğru bakarak. "Ona iletmemi istediğiniz bir mesaj var mı?" Bunu sorarken iki elini de havaya kaldırdı.

"Hayır. Her şeyi mektuba yazdım," dedi Kumi tereddüt etmeden.

"Evet, öyledir mutlaka." Kei'nin kaşları hayal kırıklığıyla çatıldı.

Kei'nin ilgisinden etkilenmiş olan Kumi gülümsedi ve bir süre düşündükten sonra, "Belki de söyleyeceğiniz bir şey vardır," dedi.

"Memnuniyetle!" Kei heyecanlanmıştı.

"Ona, babamın da annemin de artık ona kızgın olmadığını söyleyin."

"Anneniz ve babanız artık ona kızgın değil," diye tekrarladı Kei.

"Evet... Lütfen böyle söyleyin."

Kei'nin gözleri bir kez daha ışıldadı. Başını iki kere salladı. "Tamam, söyleyeceğim," dedi sevinçle.

Kumi kafeye bir kez daha göz gezdirdi ve gitmeden önce eğilip Kei'ye tekrar kibarca selam verdi.

DİNG-DONG

Kei girişe koştu ve Kumi'nin gittiğinden emin olduktan sonra hızla dönüp boş tezgâha bakarak konuştu.

"Ailenle kavga mı ettin?"

Güya boş olan tezgâhın altından boğuk bir ses duyuldu. "Beni reddettiler," dedi Hirai, tezgâhın altından çıkarken.

"Ama duydun, değil mi?"

"Neyi?"

"Baban ve annen artık sana kızgın değilmiş."

"Görmeden inanmam..."

Uzun süre tezgâhın altında çömeldiği için Hirai yaşlı bir kadın gibi iki büklüm olmuştu. Aksayarak yürüyordu. Her zamanki gibi saçlarında bigudiler vardı. Leopar desenli büstiyer, pembe dar etek ve sandalet giymişti.

Hirai hafifçe irkildi. "Kardeşin gerçekten çok tatlı."

"Benim yerimde olmadığın için eminim öyle görünüyordur... Tabii."

Hirai, Kumi'nin kalktığı bar sandalyesine oturdu. Leopar desenli çantasından bir sigara çıkarıp yaktı. Bir parça duman havaya karıştı. Dumanı gözleriyle takip eden Hirai'nin incinmiş bir hâli vardı. Sanki düşünceleri onu uzaklara götürmüştü.

Kei tezgâhın arkasındaki yerini almak için Hirai'nin etrafından dolandı. "Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordu.

Hirai bir kez daha sigarasının dumanını üfledi. "Bana dargın."

"Sana neden dargın ki?" diye sordu Kei.

"Devralmak istemedi."

"Neyi?" Hirai'nin neden bahsettiğini anlamayan Kei başını yana eğdi.

"Oteli..."

Otel, Miyagi eyaletinde, Sendai'de Hirai'nin ailesinin işlettiği lüks ve herkesçe bilinen bir yerdi. Ailesi, oteli Hirai'nin devralmasını planlamıştı ama on üç yıl önce araları açıldığı için halefinin Kumi olmasına karar vermişlerdi. Anne babasının sağlık durumları iyiydi ama yaşlanmışlardı ve Kumi otelin gelecekteki yöneticisi olarak birçok sorum-

luluğu üzerine almıştı. Kumi yönetimi devraldığından beri sık sık Hirai'yi görmek için Tokyo'ya gelmiş ve onu eve dönmeye ikna etmeye çalışmıştı.

"Ona eve dönmek istemediğimi defalarca söyledim. Ama o bana tekrar tekrar soruyor." Hirai iki elinin parmaklarını da kaç kez sorduğunu sayar gibi teker teker kıvırdı. "Onun ısrarcı biri olduğunu söylemek az kalır."

"İyi de ondan saklanmana gerek yok ki."

"O hâlini görmek istemiyorum."

"Hangi hâlini görmek istemiyorsun?"

"Yüzündeki o ifadeyi."

Kei başını soru sorarcasına eğdi.

"Yüzüne bakınca anlıyorum. Benim yüzümden, hiç istemediği hâlde o oteli işletiyor. Benim eve dönmemi kendi özgürlüğüne kavuşabilmek için istiyor," dedi Hirai.

"Tüm bunların yüzünde yazdığını pek sanmıyorum," diye karşılık verdi Kei kuşkuyla.

Hirai, Kei'yi bu görüntüyü hayalinde canlandırmaya çalıştığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Aşırı gerçekçi zihni bazen asıl önemli noktayı kaçırıyordu.

"Demek istediğim," dedi Hirai, "Bana baskı yaptığını hissediyorum." Kaşlarını çatıp sigaranın dumanını bir kez daha üfledi.

Kei düşünceli bir ifadeyle başını birkaç kez yana eğdi.

"Ah Tanrım! Saat kaç olmuş? Eyvah!" dedi Hirai abartılı bir tavırla. Sigarasını alelacele kül tablasında söndürdü. "Açmam gereken bir bar var." Ayağa kalkıp yavaşça belini esnetti. "Üç saat yere çömeldikten sonra sırtım mahvolmuş."

Hirai birkaç kez sırtını sertçe ovaladı ve hızla girişe yöneldi. Yürürken ayağındaki plaj terlikleri şıpıdık şıpıdık ses çıkarıyordu. "Bekle! Mektup!" Kei, Kumi'nin verdiği mek-

tubu alıp Hirai'ye uzattı. "At gitsin!" dedi Hirai, arkasına bile bakmadan sağ elini sallayarak.

"Okumayacak mısın?"

"Ne yazdığını tahmin edebiliyorum. *Tek başıma olmak gerçekten zor. Lütfen eve dön. Buraya gelince işin inceliklerini öğrenirsin.* Bilirsin işte, böyle şeyler."

Hirai bir yandan konuşurken bir yandan da leopar desenli çantasından sözlük büyüklüğündeki cüzdanını çıkardı. Kahvenin parasını tezgâha bıraktı.

"Sonra görüşürüz," deyip kafeden kaçarcasına çıktı.

DİNG-DONG

"Öylece atamam." Kumi'nin mektubuna bakan Kei'nin yüzünden içinde bulunduğu ikilem okunuyordu.

DİNG-DONG

Kei ne yapacağını bilemez hâlde kalakalmışken zil tekrar çaldı ve Kazu Tokita içeri girdi. Az önce Hirai'nin kalktığı sandalyeye oturdu.

Kazu, kuzeni ve aynı zamanda kafenin sahibi olan Nagare ile birlikte malzeme almaya gitmişti. Elinde bir sürü torbayla geri dönmüştü. Arabanın anahtarı yüzük parmağına taktığı anahtarlıktaki diğer anahtarlara çarparak şıngırdıyordu. Kazu'nun üstünde o gün tişört ve kot pantolon vardı. Bunlar, çalışırken taktığı papyon ve önlükle tam bir tezat oluşturuyordu.

"Hoş geldin," diyen Kei hâlâ mektubu elinden bırakmamıştı.

"Kusura bakma, epeyce geç kaldık."

"Sorun yok. Burası oldukça sakin."

"Hemen üstümü değiştireyim." Kazu papyon takmazken yüz ifadeleri hep daha anlaşılır olurdu. Dilini çıkarıp arka odaya gitti.

Kei mektubu elinde tutmaya devam ediyordu. "Lanet olası kocam nerede?" diye arka odaya doğru seslenirken bir yandan da girişe bakıyordu.

Kazu ve Nagare alışverişi birlikte yapıyorlardı. Bunun nedeni alınacak çok şey olması değil, Nagare'nin hiçbir şeyi kolay kolay beğenmemesiydi. Sürekli en iyisini almayı takıntı hâline getirdiğinden genellikle bütçeyi aşıyordu. Kazu'nun görevi onunla beraber gidip bütçeyi aşmadığından emin olmaktı. Onlar yokken Kei kafeyi tek başına idare ediyordu. İstediklerini bulamadığında Nagare'nin sinirleri bozuluyor ve doğruca içmeye gidiyordu.

"*Muhtemelen geç dönerim*, demişti," dedi Kazu.

"Ah, bahse varım yine içmeye gitmiştir."

Kazu başını uzattı. "Şimdi geliyorum," dedi özür dilercesine.

"Off... bu adama inanamıyorum!" dedi Kei yanaklarını şişirip. Elinde mektupla arka odaya yöneldi.

Kafede sadece sessizce kitabını okuyan elbiseli kadın ve Fusagi vardı. Yaz olmasına karşın ikisi de sıcak kahve içiyorlardı. Bunun iki nedeni vardı: Birincisi, sıcak kahvenin ücretsiz tazeleniyor oluşuydu. İkinci neden ise kafe sürekli serin olduğundan ve içeride uzun süre oturduklarından sıcak kahvenin onları bunaltmamasıydı. Kazu kısa süre sonra garson üniformasıyla odadan çıktı.

Yaz henüz başlamıştı ama termometreler bugün 30 °C'yi gösteriyordu. Otoparktan kafeye kadar yüz metreden az yürümüş olmasına rağmen yüzü ter içinde kalmıştı. Mendille yüzünü kurularken derin bir nefes aldı.

"Pardon..." dedi başını dergisinden kaldıran Fusagi.

"Evet?" dedi Kazu şaşırmış gibi.

"Bir kahve alabilir miyim lütfen?"

"Ah, tabii." Her zamanki soğuk tavrını bir kenara bırakıp az önce tişörtlüyken konuştuğu gibi sıcak bir ses tonuyla cevap vermişti.

Fusagi'nin gözleri mutfağa giden Kazu'ya takılmıştı. Fusagi kafeye geldiğinde hep aynı sandalyeye otururdu. Geldiğinde orada oturan başka müşteri olursa başka yere oturmadan giderdi. Haftada iki ya da üç kez öğle yemeğinden sonra gelirdi. Seyahat dergisini açar, ara sıra defterine notlar alarak baştan sona okurdu. Genellikle dergiyi bitirinceye kadar kalırdı. Yalnızca sıcak kahve sipariş ederdi.

Kafede servis edilen kahveler Etiyopya'da yetişen ve kendine özgü aroması olan moka çekirdekleriyle hazırlanırdı. Lezzetli bir aroması olmasına rağmen herkesin damak tadına hitap etmez, kimi müşterilerce acı, meyvemsi ve karmaşık notaları aşırı keskin bulunurdu. Kafede Nagare'nin ısrarıyla sadece moka servis ediliyordu. Anlaşılan Fusagi de bu kahveyi seviyor ve kafeyi dergisini rahatça okuyabileceği sessiz sakın bir yer olarak görüyordu. Kazu, Fusagi'nin kahvesini tazelemek için mutfaktan elinde cam sürahiyle çıktı.

Fusagi'nin masasının yanına gelen Kazu tabağın yanındaki fincanı aldı. Fusagi normalde kahvesi doldurulurken dergisini okumaya devam ederdi ama bugün öyle yapmamıştı; yüzünde tuhaf bir ifadeyle doğrudan Kazu'ya bakıyordu.

Her zamankinden farklı bir durum olduğunu hisseden Kazu adamın kahve dışında bir şey istiyor olabileceğini düşündü. "Başka bir şey var mı?" diye sordu gülümseyerek.

Adam kibarca gülümsedi, utanmış gibiydi. "Siz yeni garson musunuz?" diye sordu.

Fusagi'nin fincanını masaya koyan Kazu ifadesini bozmadı. "Ee... şey..." dedi sadece.

"Ah, öyle mi?" dedi adam mahcup bir ifadeyle. Düzenli müşterilerden biri olduğunu söyledi keyifle. Sonra hâlinden memnun bir şekilde bakışlarını indirip dergisini okumaya devam etti.

Kazu ortada garip bir durum yokmuş gibi her zamanki duygusuz ifadesini takınıp işine geri döndü. Başka müşteri olmadığından yapılacak fazla bir şey yoktu. Şimdilik tek işi, yıkanmış bardak ve tabakları kurulama beziyle kurulayıp raflara yerleştirmekti. Bir yandan işini yaparken bir yandan Fusagi ile konuşmaya başladı. Kafe küçük olduğundan bu kadar mesafeden sesini yükseltmeden konuşmak oldukça kolaydı.

"Demek buraya sık geliyorsunuz?"

Fusagi başını kaldırdı. "Evet."

Kazu konuşmaya devam etti. "Burayı biliyor musunuz? Hakkında anlatılan şehir efsanesini duydunuz mu?"

"Evet, hepsini biliyorum."

"O sandalyeyi de mi?"

"Evet."

"Yani siz de zamanda geriye gitmeyi planlayan müşterilerden misiniz?"

"Evet, öyleyim," dedi hiç tereddüt etmeden.

Kazu bir an için duraksadı. "Geçmişe giderseniz ne yapmayı planlıyorsunuz?" Bunu sormanın münasebetsizlik olduğunu ve normalde böyle bir şey sormayacağını fark edip hemen geri adım attı. "Bunu sormam kabalıktı. Özür dilerim..." Başını eğdi, adamla göz göze gelmekten kaçınarak bulaşıkları kurulamaya devam etti.

Fusagi başını eğen Kazu'ya baktı, sonra sessizce fermuarlı portföyünü açıp içinden kahverengi bir zarf çıkardı.

Köşeleri kıvrılmış zarf epeydir orada duruyor olmalıydı. Üstünde adres olmasa da içinde bir mektup var gibiydi.

Zarfı iki elinde tereddütle tutup kızın görmesi için göğsüne doğru kaldırdı.

"O nedir?" diye sordu Kazu yaptığı işi bir kez daha bırakıp.

"Karım için," diye mırıldandı kısık sesle. "Karım için."

"Mektup mu?"

"Evet."

"Karınız için mi?"

"Evet, bunu ona hiç veremedim."

"Mektubu karınıza vermek istediğiniz güne mi dönmek istiyorsunuz?"

"Evet, doğru," diye cevapladı tereddüt etmeden.

"Peki, karınız şimdi nerede?" diye sordu Kazu.

Adam, hemen cevap vermeyip bir süre sessiz kaldı. "Ee..."

Kazu doğrudan adama bakıp cevap vermesini bekledi.

Adam başını kaşıyıp belli belirsiz bir şekilde, "Bilmiyorum," dedi. Bu itirafın ardından ifadesi sertleşti.

Kazu bir şey söylemedi.

Fusagi yalan söylemediğini kanıtlamak istercesine, "Ama gerçekten bir karım vardı," dedi ve sonra tereddütle ekledi, "Onun adı..." Parmaklarıyla başına vurmaya başladı. "Hah. Çok tuhaf." Başını eğdi. "Adı neydi?" dedi ve tekrar sessizleşti.

Bu arada Kei arka odadan çıktı. Yüzü solgun görünüyordu, muhtemelen Kazu ve Fusagi'nin sohbetini duymuştu. "Bu çok tuhaf. Üzgünüm," dedi Fusagi gülümsemeye çalışarak.

Kazu'nun yüzünde karmaşık bir ifade belirdi, her zamanki soğuk ifadesini takınmamıştı ama adamla empati kurduğu da söylenemezdi. "Bunun için üzülmeyin..." dedi.

Kazu sessizce girişe baktı.

"Ah," dedi kapı eşiğinde Kohtake'yi görünce.

Kohtake yerel bir hastanede hemşirelik yapıyordu. Mesaisi bitmiş olmalıydı çünkü üstünde hemşire üniforması değil zeytin yeşili bir tunik ile lacivert kapri pantolon, omzunda ise siyah bir çanta vardı. Leylak rengi mendille kaşlarında biriken teri siliyordu. Kohtake, Fusagi'nin masasına yönelmeden önce tezgâhın arkasında duran Kei ve Kazu'ya selam verdi.

"Merhaba Fusagi, bakıyorum yine buradasın," dedi.

Adını duyan Fusagi başını kaldırıp şaşkınlıkla Kohtake'ye baktıktan sonra gözlerini kaçırıp sessizce başını eğdi.

Kohtake adamın ruh hâlinin her zamankinden farklı olduğunu hissetti. *Kendini iyi hissetmiyor olsa gerek*, diye düşündü. "Fusagi, sen iyi misin?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

Fusagi başını kaldırıp kadına baktı. "Özür dilerim. Tanışıyor muyuz?" diye sordu mahcup bir ifadeyle.

Kohtake'nin gülümsemesi kayboldu. Buz gibi bir sessizlik içinde kaşlarını kurulamak için kullandığı leylak rengi mendili yere düşürdü.

Fusagi'de erken başlangıçlı Alzheimer vardı ve hafızasını kaybediyordu. Hastalık beynindeki sinir hücrelerinin hızla azalmasına neden oluyordu. Beyindeki patolojik atrofi yani küçülme, zekâ kaybına ve kişilik değişikliğine sebep oluyordu.

Erken başlangıçlı Alzheimer'ın belirtilerinden biri de beyin fonksiyonlarındaki bozulmanın düzensiz aralıklarla ortaya çıkmasıydı. Hasta bazı şeyleri unuturken bazılarını ise çok iyi hatırlıyordu. Fusagi'nin durumundakilerin anıları en yenilerden başlayarak yavaş yavaş kaybolurdu. Öte

yandan Fusagi önceleri memnun edilmesi zor bir kişiyken günden güne daha ılımlı biri oluyordu.

Fusagi bir karısı olduğunu hatırlıyordu ama karşısında duran Kohtake'nin karısı *olduğunu* hatırlayamamıştı.

"Sanırım tanışmadık," dedi Kohtake usulca ve bir iki adım geri çekildi.

Kazu, Kohtake'ye bakarken Kei solgun yüzünü yere eğdi. Kohtake yavaşça arkasını döndü ve Fusagi'ye en uzak bar sandalyesine gidip oturdu.

Mendilini düşürdüğünü oturduktan sonra fark etti. Görmezden gelip ona ait değilmiş gibi yapmaya karar verdi. Fusagi de ayağının dibine düşen mendili fark etmişti. Eğilip aldı. Elinde tuttuğu mendile bir süre baktı, sonra ayağa kalkıp Kohtake'nin oturduğu yere doğru yürüdü.

"Kusuruma bakmayın. Son zamanlarda çok unutkan oldum," dedi başını eğerek. Kohtake ona bakmadı. "Sorun değil," dedi. Titreyen eliyle mendili aldı. Fusagi tekrar başını eğdi, utana sıkıla masasına geri döndü. Oturdu ama huzursuzdu. Dergide bir-iki sayfa çevirdikten sonra durup başını kaşıdı. Birkaç dakika sonra kahvesinden içti. Kahve yeni doldurulmuştu ama...

"Lanet kahve soğuk," diye mırıldandı.

"Tazeleyeyim mi?" diye sordu Kazu.

Fusagi hemen ayağa kalktı. "Ben gidiyorum," dedi ve dergisini kapatıp eşyalarını topladı.

Mendili sımsıkı kavradığı elleri kucağında duran Kohtake yere bakmaya devam etti. Fusagi kasaya gelip adisyonu uzattı. "Ne kadar?"

"380 yen lütfen," dedi Kazu göz ucuyla Kohtake'ye bakarak. Yazar kasanın tuşlarına basarak tutarı girdi.

"380 yen." Fusagi yıpranmış deri cüzdanından 1000 yenlik bir banknot çıkardı. "Buyrun, 1000 yen," dedi parayı uzatırken. "1000 yen aldım," dedi Kazu ve yeniden kasanın tuşlarına bastı.

Fusagi, Kohtake'ye bakmaya devam ediyordu ama özel bir nedeni yoktu. Para üstünü beklerken huzursuzca etrafına bakınıyor gibiydi.

"Buyrun, paranızın üstü, 620 yen."

Fusagi hemen elini uzatıp bozuklukları aldı. "Kahve için teşekkürler," dedi mahcup bir ifadeyle ve hızla dışarı çıktı.

DİNG-DONG

"Teşekkürler, yine bekleriz..."

Fusagi'nin gitmesiyle kafeye rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Elbiseli kadın her zamanki gibi etrafında olup bitenlere aldırmadan kitabını okuyordu. Kafede müzik de olmadığından duvar saatlerinin tik takları ve elbiseli kadının ara sıra çevirdiği sayfanın çıkardığı hışırtıdan başka ses duyulmuyordu.

Sessizliği ilk bozan Kazu oldu. "Kohtake..." dedi. Ama sonrasında uygun kelimeleri bulamadı.

"Sorun değil, kendimi bugüne hazırlıyordum." Kohtake, Kazu ve Kei'ye gülümseyerek baktı. "Merak etmeyin."

Sonra bakışlarını yeniden yere indirdi.

Fusagi'nin hastalığını daha önce Kei ve Kazu'ya açıklamıştı. Nagare ve Hirai de durumu biliyordu. Bir gün onu tamamen unutacağı gerçeğini kabullenmişti. Kendini buna hazırlamıştı. *O gün geldiği zaman onunla bir hemşire olarak ilgilenirim*, diye düşünüyordu. *Ben bir hemşireyim, bu yüzden bunu yapabilirim*, diyordu.

Erken başlangıçlı Alzheimer hastalığı her bireyde yaş, cinsiyet, hastalığın sebebi ve tedaviyi içeren bir dizi faktöre bağlı olarak farklı bir seyir izliyordu. Fusagi'nin durumu günden güne kötüleşiyordu.

Kohtake hâlâ kim olduğunun unutulmasının şokunu yaşıyordu. Canı çok sıkkın olmasına rağmen aklını top-

lamaya çalıştı. Kei'ye bakındı ama mutfağa gitmişti. Çok geçmeden elinde iki litrelik sake şişesiyle göründü.

"Bir müşterinin hediyesi," dedi şişeyi masaya koyarken. "İçmek isteyen?" diye sordu ağlamaktan kızaran gözleriyle gülümserken. Şişedeki etikette *Seven Happinesses** yazıyordu.

Kei'nin anlık kararı kasvetli havayı biraz olsun dağıtmış, üçünün de gerginliğini azaltmıştı.

Kohtake içip içmeme konusunda kararsızdı ama ayağına kadar gelmiş fırsatı da kaçırmak istemiyordu. "Pekâlâ, sadece bir tane..." dedi.

Kohtake hava değiştiği için minnettardı. Kei'nin sıklıkla dürtüsel hareket ettiğini duymuştu ama böyle bir anda eğlenceli bir şeyler yapmasını beklemiyordu.

Hirai, Kei'nin *mutlu yaşama yeteneğinden* sık sık bahsederdi, birkaç dakika önce morali bozuk görünüyor olabilirdi ama şimdi Kohtake'ye bakarken gözleri parlıyordu. Kohtake o gözlere bakınca tuhaf bir şekilde sakinleşmişti.

"Bakalım bunun yanında atıştırmalık bir şeyler bulabilecek miyim?" diyen Kazu mutfağa gitti.

"Biraz ısıtalım mı?"

"Hayır, böyle iyi."

"Pekâlâ, böyle içelim."

Kei şişeyi ustalıkla açıp sakeyi bardaklara doldurdu.

Kohtake, Kei önüne bardağı koyarken kıkırdadı. "Teşekkür ederim," dedi zarif bir gülümsemeyle.

Kazu bir teneke turşuyla geri geldi. "Tek bulabildiğim bu..." Bir tabak alıp turşuları içine boşalttı, tezgâha da üç küçük çatal koydu.

"Ah, nefis!" dedi Kei. "Ama ben içemiyorum." Tezgâhın altındaki dolaptan bir kutu portakal suyu çıkarıp kendine bir bardak doldurdu.

* (İng.) Yedi Mutluluk (ç.n.)

Üç kadının, özellikle de içki içmeyen Kei'nin sake ile pek arası yoktu. *Seven Happinesses* onu içenlerin yedi farklı mutluluk tadacağını vaat ediyor ve ismi de buradan geliyordu. Şeffaf, boya içermeyen, iyi kalite bir sakeydi. Birinci sınıf sakenin zarif buz mavisi rengi de meyvemsi aroması da içkiyi içen iki kadının pek ilgisini çekmemişti. Onlar için önemli olan yumuşak içimli olması ve etiketindeki vaadi yerine getirmesiydi.

Kohtake tatlı aromayı içine çekerken yaklaşık on beş yıl önce kafeye ilk geldiği yaz gününü hatırladı.

O yaz Japonya'yı sıcak hava dalgası vurmuştu. Ülke genelinde sürekli rekor sıcaklıklar kaydediliyordu. Televizyonda her gün küresel ısınmaya dikkat çekilerek olağandışı seyreden hava durumu tartışılıyordu. Fusagi işten izin almıştı ve birlikte alışverişe çıkmışlardı. O gün kavurucu bir sıcak vardı. Sıcaktan bunalan Fusagi serin bir yere gitmeleri için yalvarmış ve oturabilecekleri kafe tarzında bir yer aramaya başlamışlardı. Fakat herkes aynı şeyi düşünmüş olacak ki ne kafelerde ne de restoranlarında boş yer vardı.

Dar bir ara sokakta tesadüfen ufak bir tabela görmüşlerdi. Kafenin adı *Funiculi Funicula*'ydı. Bu, Kohtake'nin bildiği eski bir şarkının adıydı. Duymayalı uzun zaman olmuştu ama melodisini hâlâ hatırlıyordu. Sözleri bir volkana tırmanmakla ilgiliydi. Bu sıcak yaz gününde sıcak kırmızı lavları düşünmek her şeyin daha da sıcak görünmesine ve Kohtake'nin alnında mücevher gibi parlayan ter damlalarının birikmesine neden olmuştu. Ağır ahşap kapısını açıp girdikleri kafenin içi oldukça serindi. *Ding-dong* diye çalan zil de rahatlatıcıydı. Üç adet iki kişilik masa ve bar kısmında üç sandalyesi olmasına rağmen kafedeki tek müşteri girişe en uzak masada oturan beyaz elbiseli bir kadındı.

Şans eseri, gerçekten de büyük bir keşif yapmışlardı. "Oh be, dünya varmış," diyen Fusagi girişe en yakın masayı seçmişti. Masaya soğuk su getiren parlak gözlü kadından buzlu kahve istemişti. "Ben de buzlu kahve alayım, lütfen," demişti Kohtake karşısına otururken. Fusagi bu oturma düzeninden rahatsız olmuşa benziyordu çünkü tezgâha doğru dönmüştü. Kohtake onun bu tür davranışlarına alışkın olduğundan alınmamıştı. Sadece çalıştığı hastaneye yakın, böylesi huzurlu bir kafe bulmanın ne harika olduğunu düşünmüştü.

Tavanı kesen kalın sütunlar ve masif ahşap kiriş kestane kabuğu gibi parlak koyu kahverengiydi. Duvarda üç büyük saat vardı. Kohtake antikalardan fazla anlamazdı ama üç saatin de çok eski zamanlardan kalma olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdi. Alçı sıvadan yapılan taba rengi duvarlarda yılların biriktirdiği göze çarpmayan lekeler vardı. Gündüz olmasına rağmen penceresiz kafede zaman kavramı yoktu. Loş ışık düzeni sepya tonlarının hâkim olduğu bir ambiyans yaratmıştı. İnsanı rahatlatan ve geçmişe götüren bir mekândı.

Kafenin içi fazlasıyla serindi ama görünürde klima yoktu. Tavana monte edilmiş ahşap kanatlı vantilatör yavaşça dönüyordu. Kafenin bu kadar serin olmasını tuhaf bulan Kohtake, Kei ve Nagare'ye nasıl böyle olabildiğini sormuştu. İkisi de tatmin edici bir cevap vermemiş, "Uzun zamandır böyle," demekle yetinmişlerdi.

Kohtake ortamdan ve Kei ile diğerlerinin kişilik özelliklerinden çok etkilenmişti. Böylece iş molalarında sık sık uğramaya başlamıştı.

"Şere..." Kazu "Şerefe!" diyecekti ama kendini tutup pot kırmış gibi yüzünü buruşturdu.

"Sanırım bu bir kutlama değil, değil mi?"

"Ah, hadi ama! Bu kadar karamsar olmayalım," dedi Kei

somurtarak. Kohtake'ye dönüp sempatik bir şekilde gülümsedi.

Kohtake bardağını Kazu'ya doğru kaldırdı. "Üzgünüm."

"Hayır, sorun yok."

Kohtake rahatlatıcı bir şekilde gülümseyip bardağını tokuşturdu. Ahenkli çınlama –beklenmedik ve neşeli ses– tüm odada yankılandı. Kohtake *Seven Happinesses*'tan bir yudum aldı. "Beni altı aydır evlenmeden önceki soyadımla çağırıyor..." dedi usulca. "Bu şey sessizce ilerliyor. Yavaşça ama durmaksızın yok oluyor... Bana dair anıları yani." Belli belirsiz bir kahkaha attı. "Zihinsel olarak kendimi hazırlamıştım," dedi.

Onu dinleyen Kei'nin gözleri yeniden dolmaya başladı.

"Ama sorun değil... gerçekten," diye ekledi Kohtake hemen, bir yandan da önemi yokmuş gibi elini salladı. "Millet, ben hemşireyim. Bakın, kim olduğuma dair tüm anıları silinse bile bir hemşire olarak hep hayatında olacağım. Her koşulda onun yanında olacağım."

Kohtake, Kei ve Kazu'yu ikna etmek için kendinden emin bir ses tonuyla konuşuyordu. Söylediklerinde samimiydi. Cesur bir duruşu vardı ve cesareti yüzünden okunuyordu. *Yanında olabilirim çünkü ben bir hemşireyim.*

Kazu elinde çevirdiği bardağına yüzündeki boş ifadeyle bakıyordu.

Kei yine ağlamaklı olmuştu. Gözünden bir damla yaş süzüldü.

Flap.

Ses Kohtake'nin arkasından gelmişti. Elbiseli kadın kitabını kapamıştı.

Kohtake arkasını dönünce elbiseli kadının romanı masanın üstüne bıraktığını gördü. Beyaz cüzdanından bir mendil aldı, masadan kalkıp tuvalete yöneldi. Elbiseli ka-

dın yürürken ses çıkarmıyordu. Kitabı kapatırken çıkan sesi duymasalar kadının gittiğini fark etmeyebilirlerdi.

Kohtake bakışlarını kadından ayıramıyordu. Kei göz ucuyla bakmış, *Seven Happinesses*'tan bir yudum alan Kazu ise başını bile çevirmemişti. Ne de olsa onlar için bu sadece sıradan bir olaydı.

"Bu arada, Fusagi'nin neden geçmişe dönmek istediğini merak ediyorum ben," dedi Kohtake elbiseli kadının boşalttığı yere bakarak. Elbette *oranın* geçmişe dönmek için kullanılan yer olduğunu biliyordu.

Alzheimer hastalığından önce Fusagi bu tür masallara inanacak türden biri değildi. Kohtake kafenin insanları geçmişe gönderdiğine dair söylentilerden bahsedince onunla alay ederdi. Ne hayaletlere ne de paranormal olaylara inanırdı.

Fakat hafızasını kaybetmeye başladıktan sonra bir zamanların kuşkucu Fusagi'si kafeye gelip elbiseli kadının yerinden kalkmasını bekler olmuştu. Kohtake ilk duyduğunda buna inanmakta zorlanmıştı. Ama karakter değişikliği Alzheimer belirtilerinden biriydi, hastalık ilerliyordu ve Fusagi son zamanlarda iyice dalgınlaşmıştı. Bu tür değişiklikler nedeniyle Kohtake onun inandığı şeylerin değişmesinin de garip olmadığına kanaat getirmişti.

İyi ama neden geçmişe dönmek istiyor? Kohtake bunu çok merak ediyordu. Bunu ona birkaç kez sormuştu ama Fusagi her seferinde, "Bu bir sır," demişti.

"Sanırım sana bir mektup vermek istiyor," dedi Kazu, sanki Kohtake'nin zihnini okumuş gibi.

"Bana mı?"

"Hı-hı."

"Bir mektup mu?"

"Fusagi sana bir türlü veremediği bir şey olduğunu söyledi."

Kohtake sessizdi. Ardından sakin bir şekilde, "Anlıyorum..." dedi.

Kazu'nun yüzüne şüphe yayıldı. Kohtake'nin bu habere verdiği tepki beklenmedik şekilde soğuktu. Bundan bahsederek haddini mi aşmıştı acaba?

Aslında Kohtake'nin tepkisinin Kazu'yla ilgisi yoktu. Kısa cevabının nedeni Fusagi'nin ona mektup yazmış olmasının pek anlamlı gelmemesiydi. Sonuçta kocası okuma-yazma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Fusagi küçük, yoksul bir kasabada büyümüştü. Ailesi deniz yosunu ticareti yapıyordu ve ailenin diğer fertleri gibi o da anne ve babasına yardım ediyordu. Ancak bu yardım, derslerini o kadar kötü etkilemişti ki hiragana ve yüz kadar kanji karakterinden başka bir şey yazmayı öğrenememişti. Bu, kabaca bir çocuğun ilkokul birinci sınıfta öğrendiklerine denkti.

Kohtake ve Fusagi ortak bir arkadaşları aracılığıyla tanışmışlardı. Fusagi yirmi altı, Kohtake yirmi bir yaşındaydı. Tanışmaları herkesin cep telefonu sahibi olmasından önceydi, dolayısıyla sabit hat ve mektup aracılığıyla iletişim kuruyorlardı. Fusagi peyzaj bahçıvanı olmak istiyor ve nerede çalışıyorsa orada yaşıyordu. Kohtake ise hemşire okuluna başlamıştı ve buluşma imkânları azalmıştı. Mektupla iletişim kuruyorlardı.

Kohtake mektuplarında her şeyi anlatıyordu. Kendini anlatıyordu. Hemşirelik okulunda neler olup bittiğinden, okuduğu güzel kitaplardan ve gelecek hayallerinden bahsediyor, sıradan olaylardan gündemdeki önemli konulara kadar her şeyi yazıyor, duygu ve tepkilerini tüm detaylarıyla aktarıyordu. Bazen mektupları on sayfa tutuyordu.

Diğer yandan Fusagi'nin cevapları her zaman kısa oluyordu. Hatta kimi zaman "İlginç mektubun için teşekkür

ederim," ya da "Ne demek istediğini anlıyorum," gibi tek satırlık cevaplar gönderiyordu. Kohtake başlarda onun işiyle meşgul olduğunu ve cevap yazacak zamanı olmadığını düşünmüştü ama Fusagi mektuplara kısa cevaplar vermeye devam etmişti. Kohtake adamın kendisiyle ilgilenmediğini düşünmeye başlamıştı. Mektubunda eğer ilgilenmiyorsa cevap yazma zahmetine girmemesini, mektubuna cevap almadığı takdirde bir daha yazmayacağını söylemişti.

Fusagi normalde bir hafta içinde mektubu yanıtlardı ama bu kez öyle olmamıştı. Bir ayın sonunda hâlâ cevap gelmemişti. Kohtake şoke olmuştu. Şimdiye kadar kısa cevaplar göndermiş olabilirdi ama hiçbirinde mecburiyetten yazılmış gibi olumsuz bir hava yoktu. Aksine her zaman dürüstlükle ve samimiyetle yazılmışa benziyorlardı. Yani Kohtake henüz pes etmemişti. Ültimatomu gönderdikten iki buçuk ay sonra hâlâ cevap bekliyordu.

İki buçuk aydan sonra bir gün Fusagi'den mektup gelmişti. Sadece şunu yazmıştı: "Hadi evlenelim."

İşte bu iki kelime onun daha önce hissetmediği şeyler hissetmesine neden olmuştu. Ama Kohtake, Fusagi'nin kalbini böyle açtığı bir mektuba düzgün bir cevap vermekte zorlanmış ve sonunda şöyle yazmıştı: "Peki, evlenelim."

Onun okuma-yazma konusundaki zayıflığını ise çok sonra öğrenmişti. Bunu öğrendiğinde yazdığı tüm o uzun mektupları nasıl okuduğunu sormuştu. Anlaşılan Fusagi sadece gözlerini kelimeler üzerinde gezdirmişti. Ardından edindiği içgüdüsel izlenime göre cevap yazmıştı. Son gelen mektuba baktıktan sonra önemli bir şeyi gözden kaçırdığı hissine kapılmıştı. Farklı insanlara kelimeleri tek tek okutmuş, cevap vermesi de bu yüzden uzun sürmüştü.

Kohtake hâlâ duyduklarına inanamıyor gibiydi. "Şu boyutlarda kahverengi bir zarf," dedi Kazu parmaklarıyla havada dikdörtgen çizerek.

"Kahverengi zarf mı?"

Kahverengi zarf kullanmak Fusagi'nin yapacağı bir şeydi ama yine de Kohtake'ye mantıksız geliyordu.

"Bir aşk mektubu mu acaba?" dedi Kei masum gözlerinden ışıltılar saçarak.

Kohtake düz bir sesle cevap verdi. "Hayır, imkânı yok," deyip bu fikri elini sallayarak savuşturdu.

"Aşk mektubu olsa ne yapardın?" diye sordu Kazu imalı bir tebessümle.

Normalde insanların özel hayatına burnunu sokan biri değildi, belki de havada asılı kasveti dağıtmak için aşk mektubu fikri üzerinde duruyordu.

Kohtake de konuyu değiştirmek istediğinden Fusagi'nin okuma-yazma konusunda berbat olduğunu bilmeyen bu insanların aşk mektubu teorisine katıldı. "Herhâlde okumak isterdim," diye cevapladı sırıtarak. Yalan değildi. Fusagi bir aşk mektubu yazdıysa elbette onu okumak isterdi.

"Neden geçmişe gidip bir bakmıyorsun?" dedi Kei.

"Ne?" Kohtake, Kei'ye boş gözlerle baktı.

Kazu, Kei'nin çılgın fikrine bardağını telaşla tezgâha bırakarak tepki verdi. "Abla, sen ciddi misin?" dedi, Kei'ye doğru eğilerek.

"Bence okumalı," dedi Kei ısrarla.

"Kei, tatlım, sakin ol," dedi Kohtake, onu sakinleştirmeye çabalıyordu ama artık çok geçti.

Hızlı nefes alıp vermeye başlayan Kei, Kohtake'nin onu zapt etmesine paye vermiyordu. "Fusagi'nin sana yazdığı şey bir aşk mektubuysa onu alman gerek!"

Kei bunun bir aşk mektubu olduğuna ikna olmuştu. Aklındaki bu olduğu sürece onu durdurmak imkânsızdı. Kohtake, Kei'yi bunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

Konuşmanın nereye varacağını anlayan Kazu huzursuz görünse de iç çekip gülümsedi.

Kohtake bir kez daha elbiseli kadından boşalan sandalyeye baktı. Geçmişe dönmekle ilgili söylentileri duymuştu. Sinir bozucu kurallardan da haberdardı ama asla, bir kez bile geçmişe dönmeyi aklından geçirmemişti. Söylentilerin doğru olup olmadığından bile emin değildi. Ama eğer doğruysa tam şu anda bunu yapmak çok iyi olurdu. Mektupta neler yazdığını öğrenmeyi her şeyden çok istiyordu. Kazu'nun söyledikleri doğruysa ve Fusagi'nin mektubu vermeyi planladığı güne dönebilirse bir ihtimal onu okuyabilirdi.

Yine de ikilem yaşıyordu. Fusagi'nin mektubu vermek için geçmişe dönmek istediğini öğrendiğine göre geçmişe dönüp mektubu alması doğru olur muydu? Emin olamıyordu, mektubu bu şekilde almak yanlış gibi geliyordu. Derin bir nefes alıp içinde bulunduğu durumu sakince değerlendirmeye çalıştı.

Ne kadar denenirse denensin zamanda geri dönmenin şimdiki zamanı değiştirmeyeceği kuralını hatırladı. Yani geçmişe gidip mektubu okusa da değişen bir şey olmayacaktı.

Kohtake emin olmak için sorunca, "Değişmeyecek," dedi Kazu kesin bir ifadeyle.

Kohtake kalbinde bir kıpırtı hissetti. Şimdiki zamanda hiçbir değişiklik olmayacağına göre geri dönüp mektubu alsa da Fusagi şimdiki zamanda hâlâ geçmişe gidip mektubu verme niyetinde olacaktı.

Seven Happinesses'ını kafasına dikti. Kararını belirleyen şey buydu. Derin bir nefes aldı, bardağı tezgâha bıraktı. "Doğru. Doğru," diye mırıldandı kendi kendine. "Eğer bu gerçekten bana yazılmış bir aşk mektubuysa onu okumam neden sorun olsun ki?" Bunu *aşk mektubu* olarak adlandırmak suçluluk duygusunu yok etti.

Kei onu onaylar gibi başını kuvvetle salladı ve birlikte olduklarını göstermek ister gibi portakal suyunu kafasına dikti. Burun delikleri heyecanla genişledi.

Kazu diğer ikisine katılıp içkisini kafaya dikmedi. Bardağını sessizce tezgâha bırakıp mutfağa gitti.

Kohtake onu geçmişe götürecek sandalyenin önünde durdu. Vücuduna hızla kan pompalandığını hissederek dikkatle sandalyeye oturdu. Kabriole bacaklarla zarifçe şekil verilmiş sandalyeler antika gibi görünüyordu. Oturma yeri ve sırtı yosun yeşili kumaşla kaplanmıştı ve Kohtake birden onları canlı ışık altında gördü. Tüm sandalyelerin yeniymiş gibi mükemmel durumda olduklarını fark etti. Sadece sandalyeler değil tüm kafe pırıl pırıldı. Bu kafe Meiji Dönemi'nin* başında açıldıysa yüz yıldan fazladır hizmet veriyor olmalıydı. Yine de en ufak bir küflenme görünmüyordu.

Hayranlıkla iç çekti. Kafenin bu görüntüsünü korumak için birinin her gün çok uzun saatlerini temizlik için harcaması gerektiğini biliyordu. Başını çevirince Kazu'nun masanın yanına geldiğini gördü. Orada öylece sessiz duruşunda ürkütücü bir şey vardı. Elinde tuttuğu gümüş tepside beyaz kahve fincanı ile müşterilere servis yaparken kullanılan cam sürahinin yerine koyduğu gümüş demlik vardı. Kazu'nun nefes kesen görüntüsü karşısında Kohtake'nin az kalsın kalbi duracaktı. Normal genç kız görünümü gitmiş, yerine hem zarif hem de son derece ağırbaşlı bir ifade gelmişti.

"Kuralları biliyorsun, değil mi?" diye sordu Kazu sıradan ama mesafeli bir ses tonuyla.

Kohtake kuralları hızla zihninden geçirdi.

---

* 1868-1912 yılları arasında İmparator Meiji'nin saltanatını kapsayan, Japon toplumunun soyutlanmış bir feodal toplumdan moderniteye geçtiği dönemdir. (e.n.)

İlk kural, geçmişe döndüğünde sadece kafeyi ziyaret etmiş olanlarla buluşulabileceğiydi.

Bu benim için sorun değil, diye düşündü Kohtake. *Fusagi buraya defalarca geldi.*

İkinci kural, ne kadar uğraşılırsa uğraşılsın geçmişte yapılanların şimdiki zamanı değiştiremeyeceğiydi. Kohtake bu kuralı çoktan kabullenmişti. Tabii ki bu kural sadece mektuplar için geçerli değildi. Mesela Alzheimer için devrim niteliğinde bir tedavi geliştirilmiş olsaydı ve bir şekilde Fusagi tedavi olmak üzere geçmişe gitseydi şimdiki durumunda yine de bir iyileşme mümkün olmayacaktı.

Bu acımasız bir kuraldı.

Üçüncü kural, geçmişe dönmek için belirli bir yere oturulması zorunluydu. Neyse ki elbiseli kadın tam o sırada tuvalete gitmişti. Daracık fırsat kapısı Kohtake'nin şansına mükemmel bir zamanlamayla aralanmıştı. Doğruluğundan emin olmasa da elbiseli kadının onu yerinden zorla kaldırmaya çalışanları lanetlediğini duymuştu. Yani tesadüf eseri ya da değil, kadın yerinde olmadığı için Kohtake kendini şanslı hissediyordu.

Ancak kurallar burada bitmiyordu. Dördüncü kurala göre geçmişe dönüldüğünde oturulan sandalyeden kalkmak mümkün değildi. Bu, sandalyeden kalkamadığınız anlamına gelmiyordu. Kalktığınız takdirde zorla şimdiki zamana döndürülüyordunuz. Kafe bodrum katta olduğundan cep telefonu çekmiyordu, yani geçmişe dönüp o sırada orada olmayan birini aramanız mümkün değildi. Ayrıca oturduğunuz yerden kalkamadığınız için dışarı da çıkamıyordunuz ki bu da sinir bozucu bir başka kuraldı.

Kohtake birkaç yıl önce kafenin çok ünlendiğini, geçmişe dönmek isteyen çok sayıda müşteriyi kendine çektiğini duymuştu. *Tüm bu çıldırtıcı kurallar yüzünden insanların buradan ayağını kesmesine şaşmamalı,* diye düşündü.

Kohtake, Kazu'nun sessizce ondan bir cevap beklediğini fark etti. "Kahveyi soğumadan önce içmeliyim, değil mi?"

"Evet."

"Başka bir şey var mı?"

Bilmek istediği bir şey daha vardı: *Doğru gün ve zamana döndüğünden nasıl emin olacaktı?*

"Zihninde, dönmek istediğin güne dair güçlü bir görüntü canlandırmalısın," dedi Kazu sanki kadının aklını okumuş gibi.

Sadece "Görüntü canlandır," denmesi yeterince açık gelmemişti. "Görüntü mü?" diye sordu Kohtake.

"Fusagi seni unutmadan önceki bir günün görüntüsü. Sana mektubu vermeyi düşündüğü bir günün... ve mektubu kafeye getirdiği bir günün."

Hâlâ onu hatırladığı bir gün – kabaca bir tahminde bulunabilirdi ama üç yıl önce bir yaz gününü hatırladı. Fusagi'nin hastalık belirtisi göstermediği bir zamandı.

Mektubu ona vermek istediği bir gün – bu zordu. Mektubu almadığına göre bunu nasıl bilecekti? Diğer yandan mektubu yazmadan önceki bir güne dönmesi anlamsız olurdu. Fusagi'nin ona mektup yazdığı bir görüntüyü canlandırdı zihninde.

Mektubu beraberinde kafeye getirdiği bir gün – bu önemliydi. Zamanda geçmişe gitmeyi ve onunla buluşmayı başarsa bile mektup yanında olmadığı sürece hepsi anlamsız olacaktı. Neyse ki Kohtake onun tüm önemli eşyalarını fermuarlı portföyüne koyduğunu ve onu yanında taşıdığını biliyordu. Eğer bu bir aşk mektubuysa evde ortalık yerde bırakmış olamazdı. Kohtake'nin bulmaması için portföyde taşıyor olmalıydı.

Mektubu ne zaman vermeyi planladığını bilmiyordu ama portföy olduğu sürece umut var demekti. Zihninde Fusagi'nin portföyü taşıdığını canlandırdı.

"Hazır mısın?" diye sordu Kazu sakin bir sesle.

"Bir dakika." Derin bir nefes aldı. Zihninde görüntüyü bir kez daha canlandırdı. "Beni unutmadığı bir gün... mektup... kafeye getirdiği..." dedi usulca.

Pekâlâ, bu kadar yeter.

"Hazırım," dedi doğrudan Kazu'nun gözlerine bakarak.

Kazu hafifçe başını salladı. Boş fincanı Kohtake'nin önüne koydu ve sağ elindeki tepsiden gümüş demliği dikkatle aldı. Bir balerini andıran hareketleri etkileyici ve güzeldi.

"Unutma..." Kazu duraksayıp Kohtake'ye baktı. "Kahveyi soğumadan önce iç."

Usulca söylenmiş bu kelimeler sessiz kafede yankılandı. Kohtake atmosferdeki gerginliği hissetti.

Ciddi ve törensel bir havayla Kazu fincanı doldurmaya başladı.

Gümüş demliğin dar ağzından dökülen simsiyah kahve ince bir ip gibi aktı. Geniş ağızlı sürahiden dökülen kahvenin lıkırtı sesinin aksine beyaz fincanı dolduran kahve sessiz ve yavaş akıyordu.

Kohtake daha önce böyle bir demlik görmemişti. Diğer kafelerde gördüğünden daha küçüktü. Sağlam yapılı, şık ve zarif görünüyordu. *Muhtemelen kahve de özel,* diye düşündü.

Aklından bu tür düşünceler geçerken dolu fincandan ince bir buhar yükselmeye başladı. O anda Kohtake'nin etrafındaki her şey dalgalanıp parlamaya başladı. Gördüğü her şey bir anda gerçeküstü bir hâl aldı. Az önce kafasına diktiği *Seven Happinesses* bardağını hatırladı. *Acaba onun etkisi mi bu?*

Hayır. Bu, kesinlikle başka bir şeydi. Tecrübe ediyor olduğu şey, çok daha endişe vericiydi. Vücudu da dalgalanıp parlamaya başladı. Kahveden yükselen buhara karıştı. Sanki etrafındaki her şey çözünüp dağılıyordu.

Kohtake korktuğu için değil odaklanmak için gözlerini kapadı. Gerçekten geçmişe yolculuk yapıyorsa zihinsel açıdan buna hazır olmak istiyordu.

Kohtake, Fusagi'deki değişikliği ilk kez söylediği bir şey yüzünden fark etmişti. Başına geleni yüksek sesle itiraf ettiği gün Kohtake kocasının eve gelmesini beklerken akşam yemeğini hazırlıyordu. Bir peyzaj bahçıvanının işi sadece dalları budamak ve yaprakları toplamaktan ibaret değildi. Ev ve bahçe arasındaki dengeyi de sağlamalıydı. Bahçe çok renkli olamayacağı gibi çok sade de olamazdı. "Anahtar sözcük denge." Fusagi her zaman böyle söylerdi. İşe sabah erkenden başlar, havanın kararmasıyla paydos ederdi. İstisnai bir durum olmadığı sürece Fusagi doğruca eve gelirdi. Kohtake akşam nöbetinde olmadığında onu bekler, yemeklerini birlikte yerlerdi.

O gün akşam olmuş ama Fusagi hâlâ eve dönmemişti. Bu alışılmadık bir durumdu ama Kohtake, Fusagi'nin iş arkadaşlarıyla içmeye gittiklerini düşünmüştü.

O gece eve her zamankinden iki saat geç gelmişti. Normalde eve geldiğinde kapı zilini üç kez çalardı. Ama o gece zili çalmamıştı. Kohtake kapı topuzunun döndüğünü ve dışarıdan bir sesin, "Benim," dediğini duymuştu.

Fusagi'nin sesini duyunca panikle koşup kapıyı açmıştı. Zili çalmasına engel olacak şekilde kendini incitmiş olabileceğini sanmıştı. Ancak kapıdaki adam her zamanki gibi görünüyordu; üstünde gri bahçıvan gömleği ve lacivert pantolonu vardı. Âlet çantasını omzundan indirirken mahcup bakışlarla, "Kayboldum," diyerek itirafta bulunmuştu.

Bu olay iki yıl önce yaz sonunda yaşanmıştı.

Bir hemşire olan Kohtake çeşitli hastalıkların erken belirtilerini tanımak için eğitim almıştı. Bu sıradan bir unutma durumu değildi. Bundan emindi. Kısa süre sonra Fusagi

bir işi yapıp yapmadığını unutur olmuştu. Hastalık biraz daha ilerlediğinde gecenin yarısında uyanmaya ve yüksek sesle, "Önemli bir şeyi yapmayı unuttum," demeye başlamıştı. Bu olduğunda Kohtake onunla tartışmaya girmiyor, onu sakinleştirmeye odaklanıp sabah birlikte bakacaklarını söylüyordu.

Kocasına haber vermeden bir doktora danışmıştı. Hastalığın ilerlemesini bir parça bile olsa yavaşlatacak her şeyi denemek istiyordu.

Ancak günler geçtikte Fusagi daha fazlasını unutmaya başladı.

Fusagi seyahat etmekten keyif alırdı. Seyahatin kendisini değil ama başka yerlerdeki bahçeleri ziyaret etme imkânı vermesini severdi. Kohtake birlikte seyahat edebilmeleri için izinlerini onunla aynı zamanda kullanırdı. Fusagi'nin sızlanıp iş için gittiğini söylemesi Kohtake'yi rahatsız etmezdi. Fusagi seyahat boyunca kaşları çatık gezse de Kohtake onun keyif aldığı bir şeyi yaparken hep böyle göründüğünü bilirdi.

Hastalığı ilerlediğinde bile seyahat etmeyi bırakmamıştı ama aynı yerleri tekrar tekrar ziyaret eder hâle gelmişti.

Bir süre sonra hastalık günlük hayatlarını da etkilemeye başladı. Sıklıkla ne aldığını unutuyordu. Giderek daha sık, "Bunu kim aldı?" diye soruyor ve günün geri kalanını keyifsiz geçiriyordu. Hâlâ evlendikten sonra taşındıkları apartman dairesinde yaşıyorlardı ama Fusagi evi bulamamaya başlamıştı ve Kohtake sık sık polis tarafından aranıyordu. Derken altı ay kadar önce Fusagi karısını evlenmeden önceki soyadıyla çağırmaya başladı: Kohtake.

Sonunda dalgalanma ve parıltının getirdiği sersemlik sona erdi. Kohtake gözlerini açtı. Yavaşça dönen tavan vantilatörünü... ellerini ve ayaklarını gördü. Artık bir duman değildi.

Ancak gerçekten geçmişe dönüp dönmediğini bilmiyordu. Kafede pencere yoktu ve içerisi her daim loştu. Kol saatine bakmadan gündüz mü, gece mi olduğunu anlamak mümkün değildi. Duvardaki sağlam görünümlü üç saat de birbirinden farklı zamanları gösteriyordu.

Fakat bir şey farklıydı. Kazu yok olmuştu. Kei de ortalarda görünmüyordu. Kohtake sakinleşmeye çalıştı ama giderek hızlanan kalp atışlarını yavaşlatamıyordu. Bir kez daha etrafına bakındı.

"Burada kimse yok," diye mırıldandı. Buluşmak için geldiği Fusagi'nin yokluğu büyük bir hayal kırıklığı yaratmıştı.

Tavandaki vantilatöre bakıp durumunu düşündü.

Utanç verici olsa bile belki de böylesi en iyisiydi. Aslında bir bakıma rahatlamıştı. Elbette mektubu okumak istiyordu. Ama tabiri caizse gizlice göz atmak istediği için suçluluk duyuyordu. Fusagi yazdığı mektubu okumak için karısının gelecekten geldiğini öğrense kesinlikle çok kızardı.

Gerçi bu, şimdiki zamanı değiştirecek değildi. Hiç okumasa da önemi yoktu. Mektubu okumak, durumunda bir iyileşme sağlayacak olsa o zaman tabii ki okurdu, bunun için hayatını bile verirdi. Ancak mektubun durumuyla bir ilgisi yoktu. Karısını unuttuğu gerçeğini de değiştirmeyecekti.

İçinde bulunduğu çıkmazı soğukkanlılığını koruyarak, mantıklı bir biçimde değerlendirdi. Birkaç saat önce kocasının "Daha önce tanışmış mıydık?" sorusuyla şoke olmuştu. Gerçekten çok üzülmüştü. Bunun olacağını biliyordu ama hazırlıksız yakalanmış ve kendini burada bulmuştu.

Gittikçe duruma hâkim oluyordu.

Eğer geçmişteyse bile yapacak bir şey yoktu. *Şimdiki zamana dönmeliyim. Fusagi beni bir yabancı olarak görüyor olsa da onun hemşiresi olabilirim. Elimden geleni yapma-*

lıyım. Daha önce kalbiyle vermiş olduğu kararı hatırlayıp yeniden onayladı.

Fincana uzanırken, "Üstelik bunun bir aşk mektubu olduğundan şüpheliyim," diye mırıldandı kendi kendine.

DİNG-DONG

İçeri biri girdi. Kafeye girmek için zemin kattaki merdivenden aşağı indikten sonra iki metre yükseklikteki sert ahşaptan yapılma geniş kapıdan geçmek gerekiyordu. Zil, kapı açıldığında çalıyordu ama gelen kişi hemen görünmüyordu çünkü geçmesi gereken küçük bir alan vardı. Zil çaldıktan sonra ziyaretçinin bir-iki adım atıp kafeye girmesi birkaç saniye sürüyordu.

Yani zil çaldığında Kohtake'nin içeri kimin gireceğine dair bir fikri yoktu. *Nagare mi? Yoksa Kei mi?* Belirsizliğin onu tedirgin ettiğini fark etti. Kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Bu, normalde yapacağı bir şey değildi, daha doğrusu hayatta bir kez yaşayacağı bir deneyimdi. *Gelen Kei ise muhtemelen bana "Neden?" diye soracaktır. Yok, Kazu ise büyük ihtimalle her zamanki müşteri servisini yapacaktır. Bu da muhtemelen hayal kırıklığı olacaktır.*

Kohtake aklında bir sürü senaryo canlandırdı. Ancak kapıda beliren kişi Kei de Kazu da değildi. Eşikte duran Fusagi'ydi.

"Ah!" dedi Kohtake. Kocasının aniden ortaya çıkmasını şaşkınlıkla karşılamıştı. Buraya onu görmek için gelmişti ama o anda kafeden içeri girmesini beklemiyordu.

Fusagi, lacivert polo tişört ve bej rengi diz boyu şort giymişti. Bunlar izin günlerinde giydiği kıyafetlerdi. Fermuarlı siyah portföyüyle yelpazelendiğine göre dışarısı sıcak olmalıydı.

Kohtake sandalyede kımıldamadan oturuyordu. Adam girişte bir süre durup karısına tuhaf tuhaf baktı.

"Selam," dedi Kohtake.

Konuşmaya geldiği konuyu nasıl açacağına dair bir fikri yoktu. Fusagi ona hiç böyle bakmamıştı. Değil evlendiklerinden beri, tanıştıklarından beri yüzünde böyle bir ifade görmemişti. Hem gururu okşanmış hem de utanmıştı.

Zihninde üç yıl öncesine ait puslu bir görüntü canlandırmıştı ama nerede olduğundan nasıl emin olacağını bilmiyordu. Belki de doğru zamanı hayal edememişti. Acaba yanlışlıkla bir tek üçü doğru düşünüp sadece üç gün öncesine mi dönmüştü? Tam şüphe etmeye başladığı sırada...

"Ah, merhaba. Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi Fusagi sakin bir ses tonuyla.

Fusagi, hastalanmadan önceki gibiydi. Hayal ettiği, diğer bir deyişle hatırladığı gibiydi.

"Bekledim ama eve gelmedin," dedi.

Bakışlarını başka yöne çevirdi. Sanki bir şeyden rahatsız olmuş gibi kaşlarını çatıp gergin bir şekilde öksürdü.

"Gerçekten sen misin?" diye sordu Kohtake.

"Efendim?"

"Kim olduğumu biliyor musun?"

"Ne?" Adam şaşkınlıkla bakıyordu.

Ancak Kohtake şaka yapmıyordu. Emin olmalıydı. Geçmişe döndüğü kesindi. Ama hangi zamana? Alzheimer'ın başlangıcından öncesine mi, sonrasına mı?

"Sadece adımı söyle," dedi.

"Benimle dalga geçmeyi keser misin?" dedi Fusagi öfkeyle.

Kocası cevap vermemiş olsa da Kohtake rahatlayarak gülümsedi. "Hayır, sorun yok," dedi başını hafifçe sallayarak.

Bu kısa konuşma ona bilmesi gereken her şeyi söylemişti. Kesinlikle geçmişe dönmüştü. Karşısında duran Fusagi hafızasını kaybetmemiş olandı. Zihninde canlandırdığı re-

sim işe yaradıysa bu, üç yıl önceki Fusagi olmalıydı. Kohtake kahvesini gereksiz yere karıştırırken gülümsedi.

Fusagi, Kohtake'nin garip davranışlarına bakıp, "Bugün biraz tuhaf davranıyorsun," dedi. Kafede başka kimse olmadığını yeni fark etmiş gibi etrafına bakındı.

"Nagare, neredesin?" diye seslendi mutfağa doğru.

Cevap gelmeyince tezgâhın arkasına gitti, yürürken sandaletlerini sürüyordu. Arka odaya baktı ama orada da kimse yoktu.

"Tuhaf. Burada kimse yok," diye homurdandı. Kohtake'den uzağa, tezgâhtaki sandalyelerden birine oturdu.

Kadın dikkat çekmek maksadıyla öksürdü. Fusagi sıkıntıyla ona baktı.

"Ne oldu?"

"Neden oraya oturdun?"

"Neden olmasın? Beni engelleyen ne?"

"Neden gelip buraya oturmuyorsun?"

Masaya vurarak karşısındaki boş sandalyeye oturmasını işaret etti. Fusagi yüzünü buruşturdu.

"Hayır. Böyle iyiyim," diye yanıtladı.

"Ah hadi ama... Neden?"

"Olgun ve evli bir çiftin böyle dipdibe oturması... peh!" dedi Fusagi sinirle. Kaşlarının arasındaki çizgi biraz daha derinleşti. Bu fikir ilgisini çekmemişti ama kaşlarını böyle çatması memnuniyetsizliğini göstermiyordu. Aksine, keyfinin yerinde olduğunun göstergesiydi.

Kohtake onu, utandığını gizlemek için böyle yaptığını bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Doğru. Biz evli bir çiftiz," diyerek gülümsedi. Kocasının ağzından çift kelimesini duymak onu mutlu etmişti.

"Ah... bu kadar duygusal olma..."

Artık söylediği her şey nostalji ve mutluluk dalgalarını geri getiriyordu. Düşünmeden kahvesinden bir yudum aldı.

Kahvenin soğumak üzere olduğunu fark edince yüksek sesle, "Eyvah," dedi. Bir anda buradaki zamanının sınırlı olduğunu hatırladı. Kahve tamamen soğumadan yapması gerekeni yapmak zorundaydı.

"Bak, sana sormam gereken bir şey var."

"Ne? Ne soracaksın?"

"Acaba senin... bana vermek istediğin bir şey var mı?"

Kohtake'nin kalbi yeniden hızla atmaya başladı. Fusagi mektubu hastalığı başlamadan önce yazdıysa bu bir aşk mektubu *olabilirdi. Kesinlikle imkânsız...* dedi kendi kendine. *Ama eğer öyleyse...* Ne yaparsa yapsın şimdiki zamanı değiştiremeyeceğini bilmek mektubu okuma isteğini şiddetlendirmişti.

"Ne?"

"Şöyle bir şey mesela..."

Parmaklarını kullanarak havada zarf büyüklüğünde, tıpkı Kazu'nun tarif ettiği gibi bir şekil çizdi. Yönlendirici yaklaşım karşısında endişelenen Fusagi hiç kıpırdamadan Kohtake'ye baktı. *Her şeyi mahvettim,* diye düşündü Kohtake, adamın yüzündeki ifadeyi görünce. Evlendikten kısa süre sonra yaşadıkları benzer bir olayı anımsadı.

Fusagi ona doğum gününde vermek için bir hediye hazırlamıştı. Kohtake bu hediyeyi bir gün önce tesadüfen Fusagi'nin eşyaları arasında görmüştü. Daha önce ondan bir hediye almadığı için ilk hediyesini alacak olmak fikri onu çok mutlu etmişti. Doğum gününde Fusagi işten dönünce o kadar heyecanlıydı ki ona, "Bugün benim için özel bir şeyin var mı?" diye sormuştu. Bu soruyla adam sessizleşmişti. "Hayır, özel bir şey yok," demişti. Ertesi gün Kohtake hediyesini çöpte bulmuştu. Leylak rengi bir mendildi.

Aynı hatayı tekrarladığını anladı. Fusagi, zaten yapma niyetinde olduğu bir şeyin ona söylenmesinden nefret ederdi. Mektup yanındaysa bile onu asla vermeyeceğinden

korktu, hele de bir aşk mektubuysa onu okuyamayacaktı. Böyle kritik bir anda dikkatsiz davrandığı için pişman oldu. Fusagi hâlâ endişeli görünüyordu. Kohtake ona gülümsedi.

"Üzgünüm. Öylesine söyledim. Lütfen unut gitsin," dedi neşeyle. Sonra gerçekten önemli olmadığını vurgulamak için havadan sudan konuşmaya başladı. "Hey, aklıma ne geldi; neden bu akşam *sukiyaki* yapmıyoruz?"

Bu, Fusagi'nin en sevdiği yemekti. Suratı asılmıştı ve bu teklif genellikle moralini düzeltirdi.

Yavaşça fincana uzandı ve avucuyla kahvenin sıcaklığını kontrol etti. Hâlâ ılıktı. Hâlâ zamanı vardı. Bu değerli anların tadını onunla birlikte çıkarabilirdi. Şimdilik mektubu unutmak istedi. Tepkisine bakılırsa gerçekten de ona bir şeyler yazmıştı. Aksi hâlde yanlış anlamaya mahal vermeden, "Sen neden bahsediyorsun?" diye cevap verirdi. Kohtake ısrar ederse sonunda mektubu atardı. Bu yüzden stratejisini değiştirmeye karar verdi. Doğum gününde yaşananlar tekrarlanmasın diye keyfini yerine getirmeye çalışacaktı.

Kocasına baktı. İfadesi hâlâ ciddiydi. Diğer yandan o hep böyleydi. Sukiyakiyi duyar duymaz keyfinin yerine geldiğini düşünmesini istemezdi. Asla o kadar kolay biri olmamıştı. Bu Alzheimer'dan önceki Fusagi'ydi. Asık suratı bile Kohtake için değerliydi. Onunla yeniden birlikte olmak büyük bir mutluluktu. Ama Kohtake durumu yanlış değerlendirmişti.

"Tabii ya! Neler olduğunu anladım," dedi Fusagi hüzünlü gözlerle. Bardaki sandalyeden kalkıp Kohtake'nin karşısına geçti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Kohtake ona bakarak. Fusagi tüm ciddiyetiyle ona bakıyordu. "Sorun ne?" Kohtake onu daha önce böyle görmemişti.

"Sen gelecekten geldin... değil mi?"

"Ne?" Fusagi'nin az önce söyledikleri delilik olarak düşünülebilirdi ama o haklıydı, karısı gelecekten gelmişti.

"Ee... Şimdi, bak..." Hızla zihnini tarayıp, *Zamanda geriye gittiğinde gelecekten geldiğini açık edemezsin*, diye bir kural olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Yoktu.

"Bak, açıklayabilirim..."

"Orada oturman tuhaf gelmişti zaten."

"Evet... peki."

"Bu demek oluyor ki hastalığımı öğrenmişsin."

Kohtake kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Hastalıktan önceki bir zamana döndüğünü sanıyordu ama yanılmıştı. Karşısındaki Fusagi hasta olduğunu biliyordu.

Adamın kıyafetlerine bakarak yaz olduğunu söyleyebilirdi. İki yıl önceki yaza, Fusagi'nin yolunu kaybetmeye ve Kohtake'nin hastalığın belirtilerini fark etmeye başladığı zamana dönmüştü. Bir yıl öncesine gitmiş olsaydı sohbetleri şimdiye karmaşık bir hâl almış olurdu.

Üç yıl öncesine değil zihninde canlandırdığı kriterlere uyan bir güne dönmüştü: *Fusagi'nin onu unutmadığı... ona mektubu vermeyi düşündüğü... kafeye gelirken yanında getirdiği güne.* Üç yıl öncesine dönseydi mektup henüz yazılmamış olacaktı. Şimdi karşısında duran Fusagi, hasta olduğunu biliyordu ve anlaşılan mektubun içeriği hastalığıyla ilgiliydi. Mektuptan bahsettiğinde bu kadar endişelenmesi de bunun kanıtıydı.

"Biliyorsun, değil mi?" dedi. Cevap almak için baskı yapıyordu. Kohtake bu noktada nasıl yalan söyleyeceğini bilemedi. Sessizce başını salladı.

"Anladım," diye mırıldandı Fusagi.

Kadın doğruldu. *Tamam, burada yaptıklarım şimdiki zamanı değiştirmeyecek ama onu üzebilir... Böyle olacağını bilseydim geçmişe asla dönmezdim. Bunun bir aşk mektubu olduğuna inanmam ne utanç verici.*

Geçmişe döndüğüne çok pişman olmuştu. Ama şimdi sızlanma zamanı değildi. Fusagi sessizleşti.

Kohtake, "Aşkım?" dedi morali bozulan Fusagi'ye.

Daha önce onu bu kadar kederli görmemişti. Hâli yürek burkucuydu. Fusagi birden arkasını dönüp bar kısmında oturduğu yere yöneldi. Siyah portföyünü aldı. İçinden kahverengi bir zarf çıkarıp karısının yanına geri döndü. Yüzünde perişanlık ya da çaresizlik yoktu, daha ziyade utanmış görünüyordu.

Duyulması zor, boğuk bir sesle mırıldanmaya başladı.

"Bu zamanda yaşayan "sen" hastalığımı bilmiyorsun..."

Böyle sanıyor olmalı ama "ben" zaten biliyorum ya da öğrenmek üzereyim.

"Sadece sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum..."

Görebilmesi için kahverengi zarfı kaldırdı. Bu mektupla ona Alzheimer olduğunu anlatmayı planlamıştı.

Onu okumama gerek yok... zaten biliyorum. Onu geçmişteki bana vermek daha mantıklı olur. Fusagi'nin vermeye cesaret edemediği "bana"... Belki de bunu o zamanki bana veremeyeceğine göre benim almam sorun olmaz. Aynen şimdi olduğu gibi. Her şeyi o anda olduğu gibi bırakmaya karar verdi. Hastalık konusunun açılmasını istemiyordu. Olabilecek en kötü şey, Fusagi'nin şu anki durumuyla ilgili soru sorması olurdu. Eğer durumunu sorarsa kötü haberi kimbilir nasıl karşılardı. Bunu sormadan önce dönmeliydi. Şimdiki zamana dönme vakti gelmişti...

Kahve bir dikişte bitirebileceği sıcaklıktaydı.

"Kahvenin soğumasına izin veremem," deyip fincanı ağzına yaklaştırdı.

"Yani unuttum mu? Seni unuttum mu?" diye mırıldandı Fusagi yere bakarak. Bunları duymak Kohtake'nin kafasını allak bullak etmişti. Önünde neden bir fincan kahve olduğunu bile bilmiyordu.

Telaşla Fusagi'ye baktı. Ona bakarken adamın ne kadar üzgün olduğunu gördü. Böyle görüneceğini asla hayal edemezdi. Tek kelime etmek bir yana göz teması bile kuramadan bakışlarını yere indirdi.

Cevap vermeyerek aslında "evet" demişti.

"Anlıyorum. Ben de bundan korkuyordum," diye mırıldandı üzüntüyle. Başını o kadar eğmişti ki neredeyse boynu kopacaktı.

Kohtake'nin gözleri yaşardı. Alzheimer teşhisi konduktan sonra Fusagi her gün hafızasını kaybetme korkusu ve endişesiyle mücadele etmişti. Yine de o, yani karısı, bu duygu ve düşünceleri tek başına nasıl taşıdığını görmemişti. Karısının gelecekten geldiğini öğrendiğinde ilk bilmek istediği onu, yani karısını unutup unutmadığıydı. Bunu fark etmek Kohtake'yi hem mutlu etmiş hem de derinden yaralamıştı.

Öğrendiklerinden aldığı güçle gözyaşlarını silmeden kocasının yüzüne baktı. Mutluluktan ağladığını düşünmesi için kocaman gülümsedi. "Aslında hastalığında düzelme var."

(Bir hemşire olarak artık güçlü olmalıyım.)

"Hatta gelecekte bana anlattın."

(Şimdiki zamanı değiştirmeden her şeyi söyleyebilirim.)

"Nasıl endişeli anlar yaşadığını yani..."

(Yalan söylememin ne zararı olur ki? Bir anlığına bile olsa endişelerini azaltacaksa buna değer...)

Söylediği yalana inanmasını o kadar çok istiyordu ki bunun için her şeyi yapardı. Boğazına bir yumru oturmuştu. Yaşlar sel misali gözünden akıyordu. Buna rağmen ışıltılı gülümsemesini koruyarak devam etti.

"Her şey iyi olacak."

(Her şey iyi olacak.)

"İyileşiyorsun."

(İyileşiyorsun!)

"Endişelenme."

(İyileşiyorsun... gerçekten!)

Her kelimeyi olanca gücüyle söylüyordu. Ona göre bunlar yalan değildi. Kim olduğunu unutmuş olsa da... Yaptığı hiçbir şey şimdiki zamanı değiştirmeyecek olsa da. Fusagi karısının gözlerinin içine baktı, Kohtake yaşla dolmuş gözlerini kaçırmadı.

Fusagi mutlu görünüyordu. "Gerçekten mi?" dedi yumuşacık bir fısıltıyla.

"Evet," dedi Kohtake.

Fusagi karısına anlayışlı gözlerle baktı. Sonra bakışlarını elinde tuttuğu kahverengi zarfa indirip karısına yaklaştı. Aralarındaki mesafe şimdi elden ele mektup verilebilecek kadardı.

"Al," dedi Fusagi. Elinde tuttuğu kahverengi zarfı utangaç bir çocuk gibi uzattı.

Kohtake mektubu geri çevirmeye yeltendi. "Ama sen iyisin," dedi.

"O zaman atabilirsin," diye karşılık verdi Fusagi, mektubu ısrarla uzatırken. Ses tonu her zamanki huysuz hâlinden farklıydı. O kadar nazik konuşuyordu ki Kohtake bir şeyleri kaçırıyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

Fusagi kahverengi zarfı bir kez daha uzattı. Kohtake titreyen elleriyle uzanıp ürkekçe aldı. Kocasının niyetinin ne olduğundan emin değildi.

"İç. Kahven soğuyacak," dedi kuralları bildiği için. Gülümsemesindeki sevecenlik sonsuzluk gibi görünüyordu.

Kohtake başını salladı. Hafifçe sallamıştı. Hiçbir şey söylemeden kahvesine uzandı.

Fincanı tuttuğu anda Fusagi arkasını döndü.

Sanki bir çift olarak zamanları sona ermişti. Kohtake'nin gözünde iri yaşlar birikti.

"Aşkım," diye bağırdı düşünmeden. Fusagi dönmedi. Omuzları hafifçe titriyordu. Kohtake ona bakarak kahvesini bir dikişte içti. Kahveyi bir yudumda içmesinin nedeni kahvenin soğumak üzere olması değil, şimdiki zamana hızla ve güvenle dönebilmesi için nazikçe sırtını dönen Fusagi'ye duyduğu saygıydı.

"Sevgilim."

Parıltılı dalgalanma hissi başladı. Fincanı tabağa bıraktı. Elini geri çekerken buharlaşıyor gibiydi. Artık yapılacak tek şey şimdiki zamana dönmekti. Bir kez daha karıkoca olarak bir araya geldikleri kısacık an sona ermişti.

Fusagi birden önüne döndü, belki de fincanın tabağa çarparken çıkardığı sesten dolayı dönmüştü. Kohtake kocasının onu görüp göremediğini bilmiyordu ama Fusagi görüyormuş gibi bakıyordu. Farkındalığı azalıp buhara karışırken kocasının dudaklarının kıpırdadığını gördü.

Yanılmıyorsa adam, "Teşekkür ederim," demişti.

Algıları buharın içinde eridi ve geçmişten şimdiye dönüş başladı. Etrafındaki kafe ortamı hızla ileri doğru sarılmaya başladı. Gözyaşlarını durdurmak için hiçbir şey yapamadı. Bir anda Kazu ve Kei'nin görüş alanında belirdiğini fark etti. Şimdiki zamana, kocasının onu tamamen unuttuğu o güne dönmüştü. Kohtake'nin ifadesini görmek Kei'nin yüzünün endişeyle kaplanmasına yetmişti.

"Mektup?" diye sordu. *Aşk mektubu olmayan mektup.*

Kohtake bakışlarını geçmişteki Fusagi'nin verdiği kahverengi zarfa indirdi. Mektubu yavaşça zarftan çıkardı.

Basit alfabe kullanılarak yazılmıştı ve sürünen solucanları andıran eğri büğrü çizgilerden oluşuyordu. Kesinlikle Fusagi'nin el yazısıydı. Kohtake mektubu okurken dökülen gözyaşlarına eşlik eden hıçkırıklarını bastırmak için sağ elini ağzına götürdü. Kohtake gözyaşlarına boğulunca Kazu telaşlandı. "Kohtake... sen iyi misin?" diye sordu.

Kohtake'nin omuzları sarsılmaya başladı, gittikçe daha yüksek sesle ağlıyordu. Kazu ve Kei ne yapacaklarını bilemeden öylece duruyorlardı. Kohtake bir süre sonra mektubu Kazu'ya uzattı.

Kazu mektubu aldı, izin bekler gibi tezgâhın arkasında duran Kei'ye baktı. Kei ciddi bir ifadeyle yavaşça başını salladı.

Kazu gözyaşları içindeki Kohtake'ye baktı ve mektubu yüksek sesle okumaya başladı.

Bir hemşire olduğun için çoktan fark ettiğini tahmin ediyorum. Bir şeyleri unuttuğum bir hastalığım var.

Ben hafızamı kaybetmeye devam ederken senin duygularını bir kenara atıp hemşire kimliğinle, ne kadar garip şeyler söylesem ya da yapsam da hatta seni unutmuş olsam da benimle ilgilenmeye devam edeceğini tahmin edebiliyorum.

Bu yüzden senden bir şeyi asla unutmamanı istiyorum: Sen benim karımsın. Karım olarak hayatın çok zorlaşırsa beni bırakmanı istiyorum. Hemşire olarak yanımda kalmak zorunda değilsin. Bir koca olarak iyi değilsem o zaman beni bırak. Senden sadece karım olarak yapabileceklerini yapmanı istiyorum. Biz karıkocayız. Hafızamı kaybetsem de karıkoca olarak birlikte olmamızı istiyorum. Sadece merhamet yüzünden yanımda kalmana dayanamam.

Bu yüzüne söyleyebileceğim bir şey olmadığından mektupta yazdım.

Kazu okumayı bitirdiğinde Kohtake ve Kei tavana bakıp yüksek sesle ağlamaya başladı. Kohtake, Fusagi'nin bu mektubu gelecekten gelen karısına neden verdiğini anlıyordu. Yazdıklarına bakılırsa hastalığını öğrendikten sonra karısının ne yapacağını tahmin etmişti. Karısının gelecekten geldiğini görünce tıpkı öngördüğü gibi gelecekte onunla

bir hemşire gibi ilgilendiğini anlamıştı.

Hafızasını kaybetme endişesi ve korkusunun ortasında onun karısı olmaya devam etmesini umuyordu. Kohtake hep kalbinde olacaktı.

Aslında bunun doğru olduğunu gösteren bir sürü kanıt vardı. Fusagi hafızasını kaybetmeye başladıktan sonra bile seyahat dergilerine bakıp defterine notlar almaya devam etmişti. Kohtake bir keresinde ne yazdığına bakmıştı. Bahçe ziyareti için gittiği yerleri listeliyordu. Kohtake bunu onun peyzaj bahçıvanı olarak işine olan aşkından yaptığı bir şey olarak yorumlamıştı. Ama yanılmıştı. Not aldığı o yerler karısıyla birlikte gittiği yerlerdi. Kohtake o anda bunu görememişti. Anlayamamıştı. Bu notlar, kim olduğunu unutan Fusagi'nin tutunduğu son dallardı.

Elbette kocasıyla bir hemşire olarak ilgilenmek ona yanlış gelmemişti. Bunun kocası için en iyisi olduğuna inanmıştı. Fusagi de mektubu karısını suçlamak için yazmamıştı. "İyileşiyorsun," demesinin bir yalan olduğunu biliyor gibiydi ama bu inanmak istediği bir yalandı. *Aksi hâlde,* diye düşündü, *"Teşekkür ederim," demezdi.*

Ağlaması durduğu sırada elbiseli kadın tuvaletten döndü, karşısına geçip tek kelime söyledi.

"Kalk!" dedi kısık sesle.

"Tabii," diyen Kohtake sandalyeden kalktı.

Elbiseli kadın, Kohtake'nin ruh hâlindeki değişime denk gelen kusursuz bir zamanlamayla çıkmıştı. Kohtake ağlamaktan şişen gözleriyle Kazu ve Kei'ye baktı. Kazu'nun az önce okuduğu mektubu havaya kaldırıp salladı.

"İşte gördünüz," dedi sırıtarak.

Kei başını sallayarak karşılık verirken parlak, yuvarlak gözlerinden yaşlar sel gibi akmaya devam ediyordu.

"Ben ne yapıyordum?" diye mırıldandı Kohtake mektuba bakarak.

"Kohtake!" dedi Kei burnunu çekerek, endişeli görünüyordu.

Kohtake mektubu özenle katlayıp zarfa koydu. "Ben eve gidiyorum," dedi kendinden emin bir sesle.

Kazu başıyla onayladı. Kei hâlâ burnunu çekiyordu. Kohtake ondan çok ağlayan gözü yaşlı Kei'ye baktı. Kei'nin susuz kaldığını düşünüp gülümsedi ve derin bir nefes aldı. Artık biçare görünmüyordu, güçlü ve dimdik duruyordu. Tezgâhta duran omuz çantasından cüzdanını çıkardı ve Kazu'ya 380 yen verdi.

"Teşekkürler," dedi.

Kazu sakin bir ifadeyle gülümsemesine karşılık verdi.

Kohtake başını eğip kapıya doğru yürüdü. Adımları hızlıydı. Fusagi'yi görmek için acele ediyordu.

Kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

"Ah!" dedi kafeye geri dönüp. Kazu ve Kei merakla ona baktı.

"Bir şey daha," dedi. "Yarından itibaren bana evlenmeden önceki soyadımla hitap etmek yok, tamam mı?"

Gülümsedi. Aslında evlenmeden önceki soyadıyla çağırılmayı isteyen Kohtake'ydi. Fusagi ona Kohtake demeye başladıktan sonra karışıklığı engellemek istemişti. Artık böyle bir şeye gerek yoktu. Kei'nin yüzünde tekrar bir gülümseme belirdi, parlak gözleri irice açıldı.

"Tamam, anlaşıldı," dedi keyifle.

"Herkese söyleyin," dedi Kohtake ve cevap beklemeden elini sallayıp çıktı.

DİNG-DONG

"Tamam," dedi Kazu kendi kendine konuşur gibi ve Kohtake'den aldığı bozuklukları kasaya koydu.

Kei, Kohtake'nin kahve içtiği fincanı yıkamak ve elbiseli kadına taze kahve getirmek için mutfağa gitti. Yazar kasa tuşlarına basıldıkça çıkan *çling çling* sesleri serin odada yankılandı. Tavan vantilatörü sessizce dönüyordu. Kei içeri dönüp elbiseli kadının kahvesini yeniledi. "Bu yazki varlığınıza minnettarız," diye fısıldadı.

Elbiseli kadın cevap vermeden romanını okumaya devam etti.

Kei elini karnına koyup gülümsedi.

Yaz yeni başlıyordu.

III

Kız Kardeşler

O sandalyede bir kız sessizce oturuyordu.

Lise çağlarındaydı. Kocaman, güzel gözleri vardı. Bej rengi balıkçı yaka kazak, ekoseli mini etek, siyah çorap, yosun kahvesi bot giymişti. Sandalyesinin arkasında tüylü, kalın kabanı asılıydı. Kıyafetleri yetişkinlerin giydiği türden olsa da ifadesinde çocuksu bir şey vardı. Saçları çene hizasında küt kesilmişti. Makyajsızdı ama doğal uzun kirpikleri güzel yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu. Gelecekten gelmiş olmasına rağmen insanların arasında onlardan biri gibi dolaşmasını engelleyecek bir şey yoktu – tabii, gelecekten gelen birinin *o* sandalyede kalmasıyla ilgili bir kural olmasaydı. Ağustos ayının başı olmasına rağmen kıyafetleri kesinlikle mevsime uygun değildi.

Kiminle buluşmaya geldiği hâlâ gizemini koruyordu. Şu anda kafedeki tek kişi Nagare Tokita'ydı. İrikıyım, kısık gözlü adam aşçı önlüğünü giymiş; tezgâhın arkasında duruyordu.

Ancak kafenin sahibi kızın buluşacağı kişi değil gibiydi. Gözlerini Nagare'ye dikmiş olsa da o gözlerde adama karşı bir duygu belirtisi yoktu. Adamın orada oluşuna tamamen kayıtsızdı. Fakat öte yandan kafede başka kimse yoktu. Nagare, kolları göğsünde öylece durmuş, kıza bakıyordu.

Nagare iri yapılı bir adamdı. Bu yüzden bir kadın bu küçük kafede onunla yalnızken kendini bir parça tehdit altında hissedebilirdi. Ancak kızın endişesiz ifadesi bu durumu umursamadığını gösteriyordu.

Kız ve Nagare konuşmadan bakıştılar. Kız saatin kaç olduğunu merak eder hâlde arada bir duvardaki saatlerden birine bakmak dışında bir şey yapmıyordu.

Nagare burnunu hızla çekti ve sağ gözü kocaman açıldı. Mutfaktaki ekmek kızartma makinesinden çıng sesi geldi. Yemek hazırdı. Nagare mutfağa gitti ve bir şeyler hazırlamaya başladı. Kız içeriden gelen sesleri umursamadan kahvesinden bir yudum aldı. Başını *evet* der gibi salladı. Bol bol vakti olduğunu gösteren ifadesine bakılırsa kahvesi hâlâ sıcak olmalıydı. Nagare mutfaktan çıktı. Elindeki tepside kızarmış ekmek, tereyağı, salata ve yoğurt vardı. Tereyağı ev yapımıydı, onun spesiyaliydi. Tereyağı o kadar lezzetliydi ki bigudili kadın Yaeko Hirai bazen yanında plastik kap getirirdi.

Nagare müşterilerinin leziz tereyağını afiyetle yemelerini izlemekten çok keyif alırdı. Sorun, en pahalı malzemeleri kullanmasına rağmen tereyağını müşterilerine ücretsiz ikram etmesiydi. Sos ve baharatlar için ücret almazdı, bu konuda çok titizdi. Onun bu yüksek standartları büyük sorun teşkil ediyordu.

Tepsiyi tutarak kızın önünde durdu. Orada oturan minyon kıza iri cüssesiyle koca bir duvar gibi görünüyor olmalıydı.

Kıza baktı. "Kiminle buluşmaya geldiniz?" diye sorarak doğrudan konuya girdi.

Kız başını kaldırıp koca duvara baktı. Bakışları kayıtsızdı. Adam iri cüssesini kendisini tanımayanları şaşırtıp tedirgin etmek için kullanırdı ama şimdi bu etkiyi yaratamamış olması tuhaftı.

"Ne oldu?" diye sordu Nagare ama kız doğru düzgün bir cevap vermedi.

"Belli biriyle değil," deyip kahvesinden bir yudum daha aldı. Adamla hiç ilgilenmiyordu.

Nagare başını yana eğip tepsiyi kibarca masaya bıraktı ve tezgâhın arkasındaki yerine döndü. Kız huzursuz olmuş gibiydi.

"Pardon, bakar mısınız?" diye seslendi Nagare'ye.

"Efendim?"

"Bunları ben sipariş etmedim," dedi önündeki kızarmış ekmeği göstererek.

"İkramımız," dedi adam gururla.

Kız önünde duran bedava yemeklere inanamayarak baktı. Nagare iki elini de tezgâha dayayarak öne eğildi.

"Gelecekten gelmek için büyük çaba sarf etmişsin. Senin gibi bir kızı hiçbir şey ikram etmeden gönderemem," dedi en azından bir *teşekkür* beklentisiyle. Ama kız sadece ona baktı, gülümsemedi bile. Nagare bir şey söylemek zorunda hissetti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu hafiften sinirlenerek.

"Hayır. Teşekkür ederim, yiyeceğim."

"Aferin sana."

"Neden yemeyeyim ki?"

Kız, tereyağını kızarmış ekmeğine güzelce sürdü ve iştahla ekmeğinden bir ısırık aldı. Çiğnemeye devam etti. Harika bir yemek yeme tarzı vardı.

Nagare kızın tepkisini bekledi. Övgüye değer tereyağını yerken doğal olarak memnuniyetini göstereceğini düşündü. Ama kız beklediği gibi bir tepki vermedi. İfadesini değiştirmeden yemeye devam etti. Ekmeğinin ardından önce çıtır çıtır salatayı sonra da meyveli yoğurdu midesine indirdi.

Hepsini bitirince ellerini birleştirip hiçbir yorum yapmadan yemekler için teşekkür etti. Nagare kırılmıştı.

Gelen Kazu'ydu. Anahtar dolu anahtarlığı tezgâhın arkasında duran Nagare'ye uzattı.

"Ben gel..." derken o sandalyede oturan kızı fark edip cümlenin devamını getirmedi.

"Hey!" dedi Nagare anahtarlığı cebine atarken. Normalde yaptığı gibi, *"Hey, hoş geldin,"* demedi.

Kazu Nagare'nin bileğini tutup fısıldadı. "O kim?"

"Ben de onu öğrenmeye çalışıyorum," diye cevap verdi Nagare.

Normalde Kazu orada kimin oturduğunu önemsemezdi. Biri belirdiğinde o kişinin biriyle buluşmak için gelecekten geldiğini anlar ve müdahale etmezdi.

Ama o sandalyeye daha önce bu kadar genç ve güzel bir kız oturmamıştı. Ona bakmaktan kendini alamadı.

Bakışları kızın dikkatinden kaçmadı.

"Merhaba!" dedi gülümseyerek.

Nagare'nin sol kaşı kendisine böyle gülümsenmediği için sinirle seğirdi.

"Biriyle mi buluşmaya geldin?" diye sordu Kazu.

"Evet. Sanırım," dedi kız.

Konuşmayı duyan Nagare dudaklarını büzdü. Az önce o da aynı soruyu sormuş ve kız "Hayır," demişti. Hiç komik değildi.

"Ama burada değil, değil mi?" dedi Nagare, öfkeyle arkasını dönerken.

Peki, kimle buluşmayı planlıyor öyleyse? diye düşündü Kazu, işaret parmağıyla çenesine dokunurken.

"Hah? Onu beklemediğine emin misin?" Çenesine vuran parmağını Nagare'ye doğru uzattı.

Nagare de kendini gösterip, "Beni mi?" diye sordu. Kollarını göğsünde birleştirip kızın belirme koşullarını çevreleyen ânı düşünür gibi, "Şey... ee..." dedi.

Kız o sandalyede yaklaşık on dakika kadar önce belirmişti. Kei'nin jinekoloji kliniğine gitmesi gerekiyordu ve onu Kazu götürmüştü. Normalde Kei'yi rutin kontrollerine Nagare götürürdü ama bugün durum farklıydı.

Nagare, jinekoloji kliniğini hiçbir *erkeğin girmemesi gereken* bir kadın sığınağı olarak görüyordu. Bu yüzden kafeyi tek başına idare ediyordu.

(Sadece benim çalıştığım bir ânı mı seçti?)

Bu düşünceyle kalbi hızlandı.

(Belki de şu âna kadarki tutumu utandığı içindi...)

Çenesini okşayıp her şey çok mantıklıymış gibi kafasını salladı. Tezgâhın arkasından çıkıp kızın karşısındaki sandalyeye oturdu.

Kız ona şaşkın gözlerle baktı.

Nagare artık bir dakika önceki adam değildi.

Bana karşı soğuk tutumu sadece utangaçlıktan kaynaklanıyorsa daha cana yakın davranacağım, diye düşündü gülümseyerek.

Dirseklerini masaya dayayıp dostça öne eğildi. "Acaba görmeye geldiğin kişi ben olabilir miyim?" diye sordu kıza.

"Tabii ki hayır."

"Ben miyim? Benimle mi buluşacaktın?"

"Hayır."

"Ben değilim yani?"

"Hayır."

"..."

Kız oldukça kararlıydı. Konuşmaları duyan Kazu basit bir sonuca vardı.

"Pekâlâ, sen değilmişsin."

Nagare bir kez daha hüzünlendi. Suratını asmış, tezgâhın arkasına dönerken, "Tamam... demek ki ben değilmişim," dedi.

Kız bunu komik bulmuş olacaktı ki kıkırdadı.

Zil çalınca kız duvardaki saatlerden ortadakine baktı. Ortadaki saat, doğru olan tek saatti. Diğer ikisi ya ileri gidiyor ya da geri kalıyordu. Kız bunu biliyor olmalıydı. Gözlerini girişe çevirdi.

Bir saniye sonra Kei kafeye girdi.

"Kazu, teşekkürler, tatlım," dedi içeri girerken. Üstünde su yeşili bir elbiseyle bantlı sandaletler vardı ve hasır bir şapkayla yelpazeleniyordu. Kazu ile gitmişti ama elindeki plastik alışveriş poşetine bakılırsa kafeye gelmeden önce yakındaki markete uğramıştı. Kei doğası gereği gamsız biriydi. Her daim çekiciydi, kesinlikle çekingen değildi, en korkutucu müşterilerin yanında bile rahattı, Japonca bilmeyen bir yabancıyla iletişim kurarken bile sempatik ve samimiydi.

Kei *o* sandalyede oturan kızı görünce, "Merhaba, hoş geldiniz," dedi gülümseyerek. Normalden daha ışıltılı gülümsemiş, sesi her zamankinden biraz daha yüksek çıkmıştı.

Kız sandalyede doğrulup bakışlarını Kei'den ayırmadan hafifçe başını eğdi.

Kei gülümseyerek karşılık verip arka odaya yöneldi.

"Nasıl gitti?" diye sordu Nagare, Kei'ye.

Kazu ile birlikte nereden döndükleri göz önüne alındığında bilmek istediği tek bir şey olabilirdi. Kei düz karnını okşayıp barış işareti yaparak gülümsedi.

"Peki öyleyse," dedi Nagare.

Gözlerini biraz daha kısıp başını iki kere salladı. Kendini mutlu hissettiğinde mutluluğunu açıkça ifade edemediğini fark etti. Bunu gayet iyi bilen Kei adamın tepkisini memnuniyetle karşıladı. *O* koltukta oturan kız, bakışmalarını sevgiyle izledi. Kızın onu izlediğini fark etmeyen Kei arka odaya doğru yürümeye başladı.

Kız bu bir işaretmiş gibi beklenmedik yükseklikte bir sesle arkasından seslendi. "Bakar mısınız?"

Kei durup düşünmeden cevap verdi. "Efendim?" Dönüp parlak, yuvarlak gözleriyle kıza baktı.

Kız utanarak gözlerini kaçırıp kıpırdanmaya başladı.

"Ne vardı?" diye sordu Kei.

Kız sanki gerçekten bir şey isteyecek gibi başını kaldırdı, gülümsemesi içten ve tatlıydı. Nagare'ye karşı takındığı soğuk tutumu tamamen kaybolmuştu.

"Şey... Ben sadece..."

"Evet? Ne istemiştin?"

"Sizinle resim çektirmek istiyorum."

Kızın söylediklerine şaşıran Kei gözlerini kırpıştırdı. "Benimle mi?" diye sordu.

"Evet."

Nagare anında lafa karıştı. "Onunla mı?" diye sordu Kei'yi göstererek.

"Evet," dedi kız neşeyle.

"Onu görmeye geldiğini mi söylüyorsun?" diye sordu Kazu.

"Evet."

Kei'nin gözleri tanımadığı kızın ani itirafıyla ışıl ışıl parladı. Kei yabancılardan hiç şüphelenmezdi. Bu yüzden kıza kim olduğunu ya da neden fotoğraf çektirmek istediğini sormak yerine, "Ya! Gerçekten mi? Önce makyajımı tazeleyebilir miyim?" diye sordu.

Omuz çantasından bir kutu çıkarıp makyajını tazelemeye başladı.

"Şey, vakit yok," dedi kız aceleyle.

"Ah... Evet, doğru."

Kei –doğal olarak– kuralları iyi biliyordu. Kutuyu kapatırken yanakları kızardı. Kızın o sandalyeden kalkmasını yasaklayan bir kural vardı ve bu yüzden kız normalde fotoğraf çektirmek istese yapacağı gibi Kei'nin yanına gide-

medi. Kei alışveriş poşetini ve hasır şapkasını Kazu'ya verip kızın yanına gitti.

"Fotoğraf makinen nerede?" diye sordu Kazu.

Kız masanın üstünden ona doğru bir şey itti.

"Ha? Bu bir kamera mı?" diye sordu Kei şaşkınlıkla. Bu arada Kazu kendisine verilen kameraya bakıyordu. Kartvizit büyüklüğündeydi. Gofret yaprağı kadar ince ve yarı saydam kamera plastik karta benziyordu.

Kei büyülenmiş gibi baktı. Eline alıp tüm açılardan inceledi. "Ne kadar ince!"

"Şey, acele etmemiz lazım. Zaman dolmak üzere," dedi kız Kei'ye, sakinliğini kaybetmeden.

"Evet, üzgünüm," dedi Kei ve omuzlarını silkerek yeniden kızın yanına geçti.

"Tamam, çekiyorum." Kazu kamerayı ikisine doğru çevirdi. Kullanımı zor değildi, sadece ekranda beliren bir düğmeye basması gerekiyordu.

Klik!

"Ne? Bir dakika, ne zaman çekeceksin?" dedi Kei.

Kei saçlarını ve kahküllerini düzeltirken Kazu fotoğrafı çekmişti bile. Kamerayı kıza geri verdi.

"Çektin mi yoksa? Ne zaman çektin?" Kız da Kazu da fazla hızlıydı. Kafası karışan Kei'nin aklında bir sürü soru vardı.

"Çok teşekkür ederim," dedi kız ve kalan kahvesini bir dikişte içti.

"Ne? Dur, bir dakika," dedi Kei. Ama kız buhar hâlini almıştı bile. Buhar tavana doğru yükselirken elbiseli kadın belirdi. Ninjalara özgü bir yer değiştirme numarası gibiydi.

Üçü de bu tür şeylere alışkın olduğundan pek şaşırmamışlardı. Onların yerinde bir müşteri olsa şok geçirirdi. Başka bir müşteri böyle bir şey görse ona bunun ucuz bir numara olduğunu söylenebilirdi. Gerçi kafe çalışanlarına

bu numaranın nasıl yapıldığı sorulsa doğru düzgün bir cevap veremezlerdi ama olsun.

Elbiseli kadın hiçbir şey olmamış gibi romanını okuyordu. Ancak tepsiyi fark edince sağ eliyle *Alın şunu!* der gibi itti.

Kei'nin tuttuğu tepsiyi Nagare aldı ve başını eğip mutfağa girdi.

"Kim olduğunu merak ettim," diye mırıldanan Kei, plastik market poşetini ve hasır şapkasını Kazu'dan alıp arka odaya gitti.

Kazu elbiseli kadının oturduğu *o* sandalyeye bakmaya devam etti. Yüzündeki ifadeden onu rahatsız eden bir şey olduğu belliydi.

Şimdiye kadar gelecekten Nagare, Kei ya da Kazu'yla buluşmaya kimse gelmemişti. Kimsenin zamanda geriye gidip neredeyse her an görebileceği bir kafe çalışanıyla buluşmak için geçerli bir nedeni olmamıştı.

Yine de bir kız Kei'yle buluşmak için gelecekten gelmişti.

Kazu kimseye neden gelecekten geldiklerine dair soru sormamış ya da gelenleri sıkıştırmamıştı. Hatta bir katil zamanda geriye gitmek istese onu yalnız bırakmak için iyi bir gerekçesi olurdu. Öyle ya, kural, kişi geçmişi yeniden düzenlemek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın şimdiki zamanın değişmeyeceğini söylüyordu. Bu kural asla çiğnenemezdi. Bir dizi olay daima bir şekilde şimdinin değişmesini engelliyordu. Diyelim ki gelecekten bir silahlı soyguncu geldi ve bir müşteriye ölümcül şekilde ateş etti, müşteri eğer gelecekte yaşıyorsa, kalbinden vurulmuş olsa dahi ölemezdi.

Kural böyleydi.

Kazu ya da bir başkası hemen polis ve ambulans çağırırdı. Ambulans kafeye gelmek için yola çıkardı. Bu ambulans trafiğe yakalanmazdı. Acil servisten kafeye gelen ambulans hastayı kafeden alıp en kısa yolu kullanarak hızla hastane-

ye yetiştirirdi. Hastayı gören hastane personeli, "Muhtemelen onu kurtaramayız," diyebilirdi. Böyle bile olsa ansızın dünyaca ünlü bir cerrah hastaneyi ziyarete gelir ve hastayı ameliyat ederdi. Kurbanın kan grubu on binde bir bulunan nadir bir grup bile olsa hastane kan bankasında oluverirdi. Ameliyat ekibi mükemmel iş çıkarırdı, operasyon başarıyla sonuçlanırdı. Daha sonra ameliyatı yapan cerrah, "Ambulans bir dakika geç gelseydi ya da kurşun bir milim sola isabet etmiş olsaydı hasta kurtulamazdı," diyebilirdi. Tüm personel hastanın yaşamasının mucize olduğunu söyleyebilirdi. Ancak bu bir mucize olmazdı. Bunun nedeni geçmişte vurulan adamın hayatta kalması gerektiğini söyleyen kural olurdu.

İşte bu yüzden Kazu gelecekten kimin ne sebeple geldiğini umursamazdı. Gelecekten gelen bir ziyaretçinin deneyeceği her şey boşuna olacaktı.

"Şunu verir misin lütfen?" diye seslendi Nagare mutfaktan.

Kazu başını çevirince Nagare'nin mutfak kapısında durduğunu gördü, elinde elbiseli kadına hazırladığı kahveyi koyduğu tepsi vardı.

Kazu tepsiyi alıp kadının oturduğu masaya yöneldi.

Aklında düşüncelerle bir süre kadına baktı. *O kız neden geri geldi acaba? Sadece Kei'nin resmini çekmek için mi geçmişe dönmekle uğraştı?*

DİNG-DONG

"Merhaba, hoş geldiniz," diye bağırdı Nagare. Kazu düşüncelerinden sıyrılıp kahveyi servis etti.

(Galiba önemli bir şey kaçırdım.)

Düşüncelerini uzaklaştırmak için başını salladı.

"Merhaba." Kohtake kafeye girdi. İşten eve dönüyordu.

Üzerinde limon yeşili polo yaka bir bluz, beyaz bir etek ve ayaklarında siyah topuklu ayakkabılar vardı. Omzunda kanvas çanta asılıydı.

"Merhaba Kohtake," dedi Nagare.

Adının söylendiğini duyduğu anda sanki kafeden çıkacakmış gibi topuklarının üstünde döndü.

"Ah özür dilerim, Bayan Fusagi," diye düzeltti Nagare. Kohtake gülümseyip bardaki sandalyeye oturdu.

Kohtake geçmişe dönüp Fusagi'nin ona yazdığı ama hiç vermediği mektubu alalı üç gün olmuştu. Artık kendisine "Bayan Fusagi" denmesini istiyordu.

Çantasını sandalyenin arkasına astı. "Kahve lütfen," dedi.

"Elbette," dedi Nagare ve başını eğdi. Ardından kahve hazırlamak için mutfağa döndü.

Kohtake boş kafeye bakındı, omuzlarını esnetip derin bir nefes aldı. Fusagi burada olsaydı ona eve dönüşünde eşlik edecekti. Bu yüzden hayal kırıklığına uğradı. Nagare ve Kohtake arasındaki konuşmayı yüzünde gülümsemeyle izleyen Kazu, elbiseli kadının servisini bitirdi.

"Biraz ara veriyorum," deyip arka odaya girerek gözden kayboldu. Kohtake, "Tamam," deyip elini salladı.

Ağustosun başıydı ve yaz sıcakları zirve yapmıştı. Kohtake yazın bile sıcak kahve içmeyi severdi. Taze kahve kokusu hoşuna gidiyordu. Buzlu kahveden aynı keyfi almıyordu. Kahve sıcakken daha güzeldi.

Nagare kahve demlerken genellikle sifon yöntemini kullanır, dar ağızlı cam şişeye döktüğü kaynar suyu, buharın ağızdan üstteki hazneye çıkması için ısıtır ve üst haznedeki öğütülmüş çekirdeklerden kahve elde ederdi. Ancak Kohtake ve bazı diğer müdavimler için kahve hazırlarken damlatma yöntemini kullanıyordu. Damlatma yöntemiyle

kahve yaparken damlatıcıya yerleştirdiği kâğıt filtrenin içine öğütülmüş çekirdekleri ekler ve üzerine kaynar su dökerdi. Suyun sıcaklığı ve suyu dökme şekline göre kahvenin acılığını ve burukluğunu değiştirebildiği için elle damlatma yöntemiyle kahve yapmanın daha fazla esneklik sağladığını düşünürdü. Kafede müzik çalmadığından hazneye pıt pıt damlayan kahvenin yumuşak sesini duymak mümkündü. Kohtake damlama sesini duyduğunda mutlulukla gülümserdi.

Kei ise otomatik kahve makinesini kullanmayı tercih ederdi. Bu makinedeki tek düğmeyle farklı lezzetler hazırlanabiliyordu. Kei kahve yapma sanatında bir uzman olmadığından makineye güvenmeyi yeğliyordu. Bir fincan kahvenin tadına varmak için gelen düzenli müşterilerden bazıları Nagare yokken sipariş vermiyorlardı. Ancak kahvenin fiyatı, kahve ister Kei ister Nagare tarafından hazırlanmış olsun, aynıydı. Kazu da kahve yaparken sifon yöntemini kullanırdı. Bu yöntemi tercih etme nedeni lezzet değildi. Sadece sıcak suyun dar ağız boyunca yükselmesi hoşuna gidiyordu. Ayrıca Kazu elle damlatma yöntemiyle kahve hazırlamayı çok sıkıcı buluyordu.

Kohtake'ye Nagare tarafından özel olarak hazırlanan kahvesi servis edildi. Kahvesi önüne gelince gözlerini kapatıp kokuyu içine çekti. Bu onun mutluluk anıydı. Nagare kahvenin, kendine özgü aroması olan ve içenlerin ya çok sevdiği ya da nefret ettiği moka çekirdeklerinden yapılmasında ısrarcıydı. Kohtake gibi bu aromadan hoşlananlar kahveye doyamıyordu. Aslında kahvenin müşterileri seçtiği söylenebilirdi. Nagare tıpkı tereyağında olduğu gibi müşterilerin aromadan zevk almasını izlemekten keyif alırdı.

Kohtake kahvenin tadını çıkarırken bir anda aklına gelmiş gibi, "Bu arada, Hirai'nin barının iki gündür kapalı olduğunu fark ettim. Bu konuda bir şey biliyor musun?" dedi.

Hirai'nin işlettiği minik bar, kafeye birkaç metre uzaklıktaydı.

Altı sandalyeli bir tezgâhtan oluşan küçük bir bardı ama her daim doluydu. Her akşam Hirai'nin ruh hâline göre farklı saatlerde açılsa da yıl boyu haftanın yedi gecesi açık olurdu. Barı ilk gününden beri istisnasız her gece açmıştı. Müşteriler dışarıda açılmasını beklerdi. Bazı geceler on kadar müşteri içeri sıkışırdı. Sadece ilk altısı oturur, diğerleri içkilerini ayakta içerdi.

Müşterileri sadece erkekler değildi. Hirai kadınlar arasında da sevilirdi. Patavatsız konuşması bazen müşterilerini incitse de niyetinin kötü olmadığı bilinir ve asla kimseyi küstürmezdi. Müşteriler onun yanında kendilerini hep rahat hissederdi. Hirai'nin aklına eseni söyleyip sonra da bundan sıyrılmak gibi doğal bir yeteneği vardı. Parlak ve gösterişli kıyafetler giymeyi sever, başkalarının ne düşündüğünü umursamazdı. Ama terbiye ve görgü kurallarına önem verirdi. Herkesi dinlerdi. Bir müşterinin yanıldığını düşünürse aralarında sosyal statü farklı olsa dahi onu düzeltmekten çekinmezdi. Bazı müşteriler fazlasıyla cömertti ama Hirai içeceklerin ücreti dışında asla para almazdı. Bazıları pahalı hediyelerle onun ilgisini çekmeye çalışsa da Hirai böyle şeyleri asla kabul etmezdi. Ev ya da bir daire, Mercedes, Ferrari veya pırlanta gibi şeyler teklif eden erkeklere sadece, "İlgilenmiyorum," derdi. Kohtake de bazen barı ziyaret ederdi. Burası içki içerken eğlenceli vakit geçirmenizi garanti eden bir yerdi.

Kohtake her zaman dolu olan barın iki gece üst üste kapalı olduğunu fark etmişti ve nedenini kimse bilmiyordu. Biraz endişelenmişti.

Hirai'nin adı geçince Nagare'nin yüz ifadesi ciddileşti.

"Ne olmuş?" diye sordu Kohtake şaşkınlıkla.

"Kardeşi. Trafik kazası geçirmiş," dedi Nagare usulca.

"Ah, olamaz!"

"Bu yüzden eve gitti."

"Of, çok fena!" Bakışlarını kopkoyu kahvesine çevirdi. Hirai'nin kız kardeşi Kumi'yi, ailesiyle arası açık olan Hirai'yi eve dönmeye ikna etmek için ziyarete geldiği zamandan beri tanıyordu. Hirai, son bir-iki yıldır sıklaşan ziyaretlerden o kadar rahatsız olmuştu ki çoğunlukla onunla karşılaşmaktan kaçınmıştı. Buna rağmen Kumi neredeyse her ay onu görmek için Tokyo'ya gelmeye devam etmişti. Üç gün önce Kumi, Hirai'yi görmek için yine kafeye gelmişti. Kaza eve dönüş yolunda olmuştu.

Kullandığı küçük araç, sürücüsü uyuyakalmış bir kamyonla çarpışmıştı. Ambulansla hastaneye götürülürken yolda ölmüştü.

"Ne korkunç bir haber!" Kohtake kahvesini bıraktı.

Kahveden yükselen ince buhar kayboldu. Nagare kollarını göğsünde birleştirmiş, sessizce ayaklarına bakıyordu.

Cep telefonuna Hirai'den e-posta gelmişti. Muhtemelen Kei'ye haber vermek istemişti ama Kei'nin telefonu yoktu. E-postada Hirai kazayla ilgili birkaç ayrıntıdan bahsetmiş, barın bir süre kapalı olacağını yazmıştı. E-posta, olanlar başkasının başına gelmiş gibi duygusuzca yazılmıştı. Kei cevap yazmak için Nagare'nin telefonunu kullanıp Hirai'ye nasıl olduğunu sormuş ama yanıt alamamıştı. Sendai'nin eteklerindeki otelin adı Takakura'ydı ve "hazine odası" anlamına geliyordu.

Sendai gözde bir turizm merkeziydi ve muhteşem Tanabata Festivali ile ünlüydü. Festival en çok *sasakazari** ile bilinirdi: yaklaşık on metre uzunluğunda bir bambu parçasına, renkli kâğıt şeritler eklenmiş beş dev kâğıt top tutturulurdu. Festivalin diğer süsleri olan renkli kâğıt şeritler, kâğıt kimonolar, origami kâğıt turnalar işte bereket ve

* (Jap.) Bambu süslemeleri (ç.n.)

uğur getirdiğine inanıldığı için çok rağbet görürdü. Festival 6-8 Ağustos tarihleri arasında gerçekleşirdi yani birkaç gün içinde Sendai istasyonu çevresindeki şehir merkezi süslenmeye başlayacaktı. Üç günlük festivalin iki milyon turist çektiği düşünülürse Tanabata Festivali zamanı Sendai istasyonundan taksi ile on dakika uzaklıkta bulunan Takakura'nın en yoğun olduğu dönemdi.

DİNG-DONG

"Merhaba! Hoş geldiniz," diye sevinçle bağıran Nagare kafedeki kasvetli havayı dağıttı.

Zilin sesini duyan Kohtake biraz rahatlama fırsatı yakaladı. Kahvesine uzandı.

"Merhaba. Hoş geldiniz," dedi Kei zil sesini duyunca. Üzerinde bir önlükle arka odadan çıkmıştı. Ama henüz görünürde kimse yoktu. Gelenin kafede görünmesi normalden biraz daha uzun zaman almıştı. Tam Nagare merakla başını yana eğdiği sırada tanıdık bir ses çınladı.

"Nagare! Kei! Herhangi biri! Tuz! Bana tuz getirin!"

"Hirai, sen misin?"

Kardeşinin cenaze töreni yapılmış olmasına rağmen kimse onu bu kadar erken beklemiyordu. Gözleri fal taşı gibi açılan Kei, Nagare'ye baktı. Nagare de şaşırmıştı.

Az önce Kohtake'ye Kumi hakkındaki korkunç haberi verdiğini düşününce Hirai'nin sesinin her zamanki gibi enerjik olduğunu duymak aklını karıştırmıştı.

Hirai tuzu ruhsal arınma için istemiş olabilirdi ama sesi daha çok mutfakta deli gibi akşam yemeği hazırlayan birinin bağırışını andırmıştı.

"Hadi!" Bu kez daha alçak sesle, usanmış bir tonda seslenmişti.

"Tamam! Bir saniye."

Nagare sonunda kıpırdadı. Mutfaktan küçük bir kavanoz sofra tuzu alıp aceleyle girişe yürüdü. Kohtake, Hirai'nin kafenin girişinin önünde üzerinde her zamanki gösterişli giysileriyle beklediğini düşündü. Ona göre Hirai'nin davranışları beklenmedikti. *Kız kardeşi daha yeni ölmüşken nasıl böyle olabilir?* Kei ile bakıştı, Kei de aynı şeyi düşünüyor gibiydi.

"Çok yorgunum," dedi Hirai ayaklarını sürüyerek içeri girerken.

Yürüyüşü normaldi ama oldukça farklı giyinmişti. Her zamanki parlak kırmızı, pembe giysiler yerine yas elbisesi giymişti. Normalde bigudi dolu saçları sıkı bir topuz yapılmıştı. Bambaşka biri gibi görünüyordu. Siyah yas elbisesiyle kendini orta masadaki sandalyeye atıp sağ elini kaldırdı.

"Zahmet olacak ama bir bardak su alabilir miyim lütfen?" diye sordu Kei'ye.

"Elbette," dedi Kei.

Abartılı bir aceleyle biraz su getirmek için mutfağa gitti.

"Fiuv!" diye bağırdı Hirai. Kollarını ve bacaklarını zıplayacakmış gibi esnetti. Siyah çantası sağ kolunda sallandı. Tuz kavanozunu hâlâ elinde tutan Nagare ve bar sandalyesinde oturan Kohtake gözlerini oldukça tuhaf bir hâli olan Hirai'ye dikmişlerdi. Kei elinde bir bardak suyla geri geldi.

"Teşekkür ederim." Hirai çantasını masaya bıraktı, bardağı eline aldı ve Kei'nin şaşkın bakışları altında bir dikişte içti. Yorgunlukla içini çekti.

"Bir tane daha lütfen," dedi bardağı Kei'ye uzatarak. Kei bardağı alıp mutfağa gitti. Alnında biriken teri silen Hirai bir kez daha iç çekti. Nagare gözünü kırpmadan onu izliyordu.

"Hirai?" dedi.

"Efendim?"

"Nasıl desem?"

"Neyi?"

"Yani ne denir bilmiyorum ki... Ben..."

"Ne?"

"Kaybın için üzgünüm..."

Hirai'nin tuhaf tutumu –yas tutan biri değilmiş gibi davranması– Nagare'nin söyleyecek uygun kelimeleri bulmakta zorlanmasına neden olmuştu. Kohtake de söyleyecek bir şey bulamayıp başını eğdi.

"Kumi'yi mi kast ediyorsun?"

"Evet. Elbette..."

"Kesinlikle beklenmedikti. Şanssızlık denebilir," dedi Hirai omuzlarını silkerek.

Kei elinde bir bardak suyla geri geldi. Hirai'nin tavırları nedeniyle endişelenen Kei bardağı uzatırken aynı anda içinin rahat olmadığını göstermek için başını eğdi.

"Üzgünüm. Teşekkürler." Hirai ikinci bardağı da tek seferde içti. "Yanlış yerde olduğunu söylediler... yani şanssızmış," dedi.

Bir yabancının başına gelen bir şeyden bahsediyor gibiydi. Öne eğilen Kohtake'nin kaşları iyice çatıldı.

"Bugün müydü?"

"Ne bugün müydü?"

"Cenaze tabii ki," dedi Kohtake, Hirai'nin tavırlarından duyduğu rahatsızlığı saklayamadan.

"Evet. Bakın," diyen Hirai ayağa kalkıp cenaze elbisesini göstermek için kendi etrafında döndü. "Bana yakışmış, değil mi? Sizce de beni biraz uslu göstermemiş mi?"

Hirai böbürlenen bir ifadeyle manken edasıyla poz verdi. Kardeşi ölmüştü. Kafedekiler onun son derece saygısız davrandığını düşündü.

Hirai'nin küstah tavırlarına giderek daha çok sinirlenen Kohtake kelimeleri vurgulayarak konuştu. "O hâlde

ne demeye bu kadar erken geldin?" diye sorarken yüzünde, "Ölen kardeşine karşı saygısızlık ettiğini düşünmüyor musun?" dememek için kendini zor tuttuğuna dair bir tiksinme ifadesi vardı. Hirai abartılı pozları bırakıp yeniden sandalyeye oturdu. Ellerini kaldırdı. "Ah, ben de isterdim kalmayı. Ama işletmem gereken bir barım var..." diye cevap verdi. Kohtake'nin ne söylemek istediğini anladığı belliydi.

"Ama yine de..."

"Lütfen. Boş ver." Siyah çantasına uzanıp içinden bir sigara aldı.

"Yani sen iyi misin?" diye sordu Nagare elindeki tuz kavanozuyla oynayarak.

"Ne açıdan?" Hirai hislerinden bahsetme konusunda isteksizdi. Ağzında sigarayla yeniden siyah çantasının içine bakmaya başladı. Çakmağını bulmaya çalışıyordu.

Nagare cebinden bir çakmak çıkarıp ona uzattı. "Kız kardeşinin ölümü aileni çok üzmüş olmalı. Bir süre daha onlarla kalman gerekmez miydi?"

Hirai, Nagare'den çakmağı alıp sigarasını yaktı. "Evet, tabii. Normalde böyle olmalı."

Sigarayı içine çekmesiyle oluşan külü tablaya silkeledi. Sigaranın dumanı yavaşça yükselip dağılmaya başladı. Hirai bakışlarıyla dumanı takip etti.

"Ama orada bana yer yoktu," dedi duygusuzca.

Bir an için ne demek istediğini anlamayan Nagare ve Kohtake ona boş gözlerle baktı. Hirai ikisinin ona nasıl baktıklarını fark etti. "Orada bana yer yok," diye ekledi ve sigarasından bir nefes daha çekti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Kei endişeyle.

Hirai, Kei'nin sorusuna sanki sıradan bir olaydan bahsediyormuş gibi cevap verdi. "Kaza beni görmeye geldikten sonra eve dönerken oldu, değil mi? Yani aileme göre ölmesi benim suçum."

"Nasıl böyle düşünürler?" dedi Kei hayretle.

Hirai sigaranın dumanını havaya üfledi. "Düşünüyorlar işte... Bir bakıma da haklılar," diye mırıldandı önemsiz bir şey söyler gibi. "Sürekli Tokyo'ya geliyordu... Bense her seferinde onu geri çeviriyordum."

Son gelişinde Kei, Hirai'nin Kumi'den saklanmasına yardım etmişti. Pişmanlıkla bakışlarını yere indirdi. Hirai, Kei'yi görmezden gelip anlatmaya devam etti.

"Annem ve babam benimle konuşmayı reddetti." Hirai'nin yüzündeki gülümseme kayboldu. "Tek kelime bile etmediler."

Hirai, Kumi'nin öldüğünü otelde ailesi için uzun yıllardır çalışan başgarsondan öğrenmişti. Yıllardır Hirai'yi otelden arayan kimse olmamıştı. Ama iki gün önce, sabah erken saatte otelin numarası telefonunun ekranında belirmişti. Kim olduğunu görünce kalbi duracak gibi olmuş ve telefonu hemen açmıştı. Telefonu kapamadan önce kendisini arayan gözyaşları içindeki garsona verebildiği tek cevap, "Anlıyorum," olmuştu. Çantasını aldığı gibi taksiye binip ailesinin evine gitmişti.

Taksinin şoförü eski bir komedyen olduğunu iddia etmiş, yol boyunca komik hikâyeler anlatmıştı. Hikâyeleri beklenmedik derecede komikti ve Hirai arka koltukta deliler gibi kahkaha atmıştı. O kadar çok gülmüştü ki gözünden yaş gelmişti. Taksi nihayet Hirai'nin ailesinin evi olan Takakura Oteli'nin önünde durmuştu. Şehirden gelmek beş saat sürmüştü ve taksi ücreti 150.000 yenin üstündeydi ancak müşterisinin nakit ödeyeceğini gören şoför, "Yuvarlak hesap iyidir," deyip keyfi yerinde geri dönmüştü.

Hirai taksiden inince ayaklarında hâlâ parmak arası terlikleri olduğunu fark etmişti. Saçında bigudileri duruyordu.

Üstünde sadece askılı tişörtü olmasına rağmen sıcak sabah güneşinin tüm gücüyle vurduğunu hissediyordu. Vücudundan ter akmaya başladığında bir mendili olmadığı için üzülmüştü. Otelin arkasındaki aile evine giden çakıl taşlı patikada yürümeye başladı. Otelle aynı anda inşa edilen aile evi Japon tarzında tasarlanmış ve o zamandan beri tadilat görmemişti.

Geniş çatılı kapıyı geçip girişe gelmişti. Buradan gideli on üç yıl olmasına rağmen hiçbir şey değişmemişti. Zaman âdeta durmuş gibiydi. Yana doğru açılan kapıyı aralamayı denedi. Kilitli değildi. Sarsılarak açılan kapıdan beton kaplamalı antreye girdi. İçerisinin soğukluğu sırtını ürpertti. Oturma odasına giden koridorda yürüdü. Kapkaranlık odada yaşam belirtisi yoktu. Bu normaldi. Eski Japon evlerinde odalar karanlık olurdu ama Hirai buradaki karanlığın kasvetli olduğunu düşündü. Koridorda adımlarından çıkan gıcırtı dışında ses yoktu. Aile sunağı koridorun sonundaki bir odadaydı.

Sunak odası verandaya açılıyordu. Babası Yasuo'nun küçük kamburunu gördü. Kenarda oturmuş, yemyeşil bahçeye bakıyordu.

Kumi verandanın önünde sessizce yatıyordu. Üstüne beyaz bir elbise giydirilmişti, üzerine otel yöneticisi kadınların giydiği pembe kimono konmuştu. Ölünün yüzünü örten beyaz örtü hâlâ elinde olduğuna göre Yasuo yanından yeni ayrılmış olmalıydı. Annesi Michiko orada değildi.

Hirai oturdu ve Kumi'nin yüzüne baktı. O kadar huzurlu görünüyordu ki sanki sadece uyuyordu. Hirai onun yüzüne nazikçe dokunurken, "Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı. Kazada yüzü kötü bir şekilde kesilmiş olsaydı bedeni tabutun içine konulacak ve bir mumya gibi sarılacaktı. Kumi'nin bir kamyonla kafa kafaya çarpıştığını duyduğundan beri bu düşünce onu o kadar rahatsız etmişti ki kardeşinin

güzel yüzünü görünce rahatlamıştı. Babası Yasuo gözlerini avlu bahçesinden ayırmıyordu.

"Baba..." Hirai mahcup bir ifadeyle sırtı dönük hâldeki Yasuo'ya seslendi.

On üç yıl önce evden ayrıldığından bu yana babasıyla ilk konuşmasıydı.

Ama Yasuo sırtı dönük oturmaya devam etti, tek tepkisi burnunu çekmek olmuştu. Hirai bir süre daha Kumi'ye bakmış, ardından usulca kalkıp sessizce odadan çıkmıştı.

Tanabata Festivali hazırlıklarının sürdüğü Sendai kasabasına gitmişti. Bigudiler hâlâ saçındaydı, karanlık basana kadar ayağında terlikler ve üstünde askılı büstiyeriyle dolaşmıştı. Cenazede giymek için kendine bir şey satın almış ve bir otel bulmuştu.

Ertesi gün cenazede annesi Michiko'yu yüzünde metin bir ifadeyle gözyaşlarına boğulmuş hâlde babasının yanında görmüştü. Ailesiyle birlikte oturmak yerine diğer yas tutanların yanında oturmuştu. Annesiyle sadece bir kez göz göze gelmiş ama tek kelime konuşmamışlardı. Cenaze sorunsuz geçmişti. Hirai tütsü yakmış ve kimseyle konuşmadan oradan ayrılmıştı.

Hirai'nin sigarasının uzayan külü sessizce düştü. "İşte hepsi bu kadar," dedi sigarasını söndürürken.

Nagare başını eğdi. Kohtake elinde fincanıyla kımıldamadan oturuyordu.

Kei endişeyle Hirai'ye bakıyordu.

Hirai üçünün yüzüne bakıp iç çekti. "Ciddiyet gerektiren işlerde iyi değilimdir," dedi bıkkınlıkla.

"Hirai..." diye başladı Kei ama Hirai elini sallayıp onu susturdu.

"Şu üzgün ifadelerinizi yok edin ve bana iyi olup olmadığımı sormayı bırakın," diye yalvardı.

Kei'nin söylemek istediği bir şey olduğunu görebiliyordu. Bu yüzden konuşmaya devam etti.

"Öyle görünmüyor olabilirim ama gerçekten de üzgünüm. Hadi ama millet, bunun üstesinden gelebilmek için elimden geleni yapmalıyım, değil mi?"

Ağlamaklı bir çocuğu rahatlatmaya çalışır gibi konuşuyordu. O böyle biriydi, ne düşündüğünü anlamak zordu. Onun yerinde Kei olsa günlerce ağlardı. Kohtake onun yerinde olsa yas tutmanın gereklerini yerine getirir, ölenin ardından ağıt yakar ve duruma uygun davranırdı. Ama Hirai, Kei ya da Kohtake değildi.

"Ben yasımı bildiğim gibi tutacağım. Herkes farklıdır," dedi Hirai ve ayağa kalkıp çantasını aldı.

"İşte durum bu," dedi ve kapıya yöneldi.

"Peki, öyleyse neden kafeye geldin?" diye mırıldandı Nagare, kendi kendine konuşur gibi.

Hirai donup kaldı.

"Doğrudan kendi barına gitmek varken neden buraya geldin?" diye sordu açık açık arkasından. Hirai bir süre sessizce durdu.

"Yakalandım." İç çekti. Dönüp az önce oturduğu yere yürüdü.

Nagare ona değil, elindeki tuz kavanozuna bakmaya devam etti.

Hirai sandalyeye oturdu.

"Hirai," dedi Kei, elinde bir mektupla yanına giderken. "Hâlâ bende."

"Atmadın mı?" Görür görmez tanımıştı. Elindekinin Kumi'nin yazdığı ve üç gün önce kafeye bıraktığı mektup olduğundan emindi. Mektubu okumamıştı, Kei'den de atmasını istemişti.

Eli titreyerek aldığı zarfta Kumi'nin yazdığı son mektup vardı.

"Mektubu sana bu şartlar altında vereceğim aklıma gelmezdi," dedi Kei başını özür diler gibi eğerek.

"Öyle tabii... Teşekkür ederim," diye cevap verdi Hirai.

Mühürsüz zarfı açıp içinden ikiye katlanmış mektubu çıkardı. İçerik tam da düşündüğü gibiydi. Mektup her zamanki sinir bozucu şeylerle dolu olsa da gözünden bir damla yaş aktı.

"Onunla buluşmadım bile ve şimdi bu oldu," dedi burnunu çekerek. "Sadece o benden asla vazgeçmedi. Beni görmek için tekrar tekrar Tokyo'ya geldi."

Kumi, Hirai'yi görmek için Tokyo'ya ilk geldiğinde Hirai yirmi dört, Kumi on sekiz yaşındaydı. O zamanlar Kumi, ara sıra ailesinden gizli onunla iletişim kuran *sevimli küçük kardeşti.* Henüz lise son sınıfta olmasına rağmen okulda olmadığı zamanlarda otelde ailesine yardım ediyordu. Hirai evden ayrılınca ebeveynlerinin beklentileri Kumi'ye aktarılmıştı. Daha reşit olmadan eski otelin gelecekteki sahibi olarak tanınmıştı.

Kumi'nin Hirai'yi ailesinin yanına dönmesi için ikna etme çabaları da o zamanlar başlamıştı. Kumi sorumluluklarından dolayı daima meşgul olsa da iki ayda bir Tokyo'ya gelecek vakti buluyordu. Başlarda Hirai Kumi'yi sevimli küçük kardeşi olarak görüyor, onunla buluşup söylediklerini dinliyordu. Ama bir noktadan sonra Kumi'nin talepleri can sıkıcı dayatmalara dönüştü. Hirai son bir hatta son iki yıldır ondan köşe bucak kaçıyordu.

Hatta son seferinde bu kafenin içinde gizlenmek durumunda kalmış, Kumi'nin ona yazdığı mektuptan kurtulmaya çalışmıştı. Kei'nin kurtardığı mektubu zarfa geri koydu.

"Kuralı biliyorum. Ne kadar çok uğraşsan da şimdiki zaman değişmez. Bunu tamamıyla anlıyorum. Beni o güne geri götür."

"..."

"Sana yalvarıyorum!" Hirai'nin yüz ifadesi ilk kez bu kadar ciddiydi. Başını iyice öne eğdi.

Nagare öne eğilen Hirai'ye bakmak için zaten kısık olan gözlerini daha da kıstı. Hirai'nin bahsettiği günü biliyordu: Üç gün önce Kumi'nin kafeye geldiği gün. Geçmişe dönüp onunla buluşmak istiyordu. Kei ve Kohtake nefeslerini tutup Nagare'nin cevabını bekledi. Odada ürkütücü bir sessizlik vardı. Sadece elbiseli kadın ters bir şey yokmuş gibi davranıyor ve romanını okuyordu.

Pat.

Nagare'nin tuz kavanozunu tezgâha bırakmasıyla çıkan ses, kafede yankılandı.

Ardından, tek kelime etmeden arka odaya giden Nagare gözden kayboldu.

Hirai başını kaldırdı, derin bir nefes aldı.

Arka odadan Kazu'ya seslenen Nagare'nin sesi geldi.

"Ama Hirai..."

"Evet, biliyorum."

Hirai, Kohtake'nin söyleyeceklerini duymak zorunda kalmamak için sözünü kesti. Elbiseli kadının yanına yürüdü. "Şey, diğerlerine de söylediğim gibi, oraya oturabilir miyim lütfen?"

"Hi... Hirai!" dedi Kei telaşla.

"Bunu benim için yapar mısınız? Lütfen!" Hirai, Kei'yi duymazdan gelip ellerini Tanrı'ya dua eder gibi birleştirdi. Bunu yaparken gülünç görünüyor olsa da o son derece ciddiydi.

Ancak elbiseli kadın gözünü bile kırpmadı. Bu, Hirai'yi kızdırdı. "Hey! Beni duyuyor musun? Beni görmezden gelme. Sandalyeyi bana veremez misin?" Bunları söylerken elini kadının omzuna koydu. "Hayır! Hirai, dur! Yapma."

"Lütfen!" Kei'yi dinlemiyordu. Sandalyeyi almak için kadını kolundan çekmeyi denedi.

"Hirai kes şunu!" diye bağırdı Kei.

Tam o anda elbiseli kadın kocaman açtığı gözlerini Hirai'ye çevirdi. Aynı anda Hirai vücudunun birkaç kat ağırlaştığı hissine kapıldı. Sanki yerçekiminin kuvveti artmaya başlıyordu. Kafenin ışıkları aniden rüzgârda titreyen mum ışığı hâlini aldı ve içeride nereden geldiği belli olmayan ürkütücü hayaletimsi çığlıklar yankılandı. Tek kasını bile kımıldatamayan Hirai dizlerinin üzerine düştü.

"Bu da ne... ne oluyor?"

"Keşke beni dinleseydin!" Kei, *Sana söylemiştim*, der gibi abartılı bir iç çekti.

Hirai kuralları biliyordu ama lanet hakkında bir şey duymamıştı. Bildikleri, geçmişe dönmek isteyen müşterilere yapılan açıklamalardan ibaretti. Zaten müşteriler son derece karmaşık kuralları duyduktan sonra normal olarak bu fikirden vazgeçiyorlardı. "O bir şeytan... cadı o!" diye bağırdı.

"Hayır, o sadece bir hayalet," diye düzeltti Kei soğukkanlılıkla. Yerde yatan Hirai elbiseli kadına hakaretler yağdırıyordu ama böylesi bir tutum işe yaramıyordu.

"Of!" diye bağırdı arka odadan çıkan Kazu. Bir bakışta neler olduğunu anlamıştı. Hemen mutfağa gitti ve dolu bir kahve sürahisiyle geri geldi. Elbiseli kadının yanına gitti.

"Biraz daha kahve alır mısınız?" diye sordu Kazu.

"Evet, lütfen," diye yanıtladı elbiseli kadın ve Hirai anında özgür kaldı. Tuhaf bir şekilde sadece Kazu laneti kaldırabiliyordu, Kei ve Nagare'nin denemeleri işe yaramıyordu. Artık özgür olan Hirai normale döndü. Hızlı nefes alıp vermeye başladı. Geçtiği zorlu sınavdan bitap düşmüş hâlde Kazu'ya döndü. "Kazu, canım, lütfen ona bir şey söyle. Onu kaldır!" diye bağırdı.

"Neler yaşadığını anlıyorum, Hirai."

"Peki, bir şey yapabilir misin?"

Kazu elinde tuttuğu sürahiye baktı. Bir süre düşündü.

"İşe yarayıp yaramayacağını bilemem..."

Hirai her şeyi deneyecek kadar çaresizdi. "Ne olursa! Lütfen benim için yap!" diye yalvardı kızın ellerini tutarak.

"Tamam, deneyelim bakalım." Kazu elbiseli kadının yanına gitti. Hirai, Kei'nin yardımıyla ayağa kalkıp ne olacağına baktı.

"Biraz daha kahve alır mısınız?" diye sordu Kazu, fincan ağzına kadar dolu olduğu hâlde.

Kazu'nun ne yapmaya çalıştığını anlayamayan Hirai ve Kohtake başlarını yana eğdi.

Elbiseli kadın yeniden kahve doldurma teklifine cevap verdi.

"Evet, lütfen," dedi ve az önce fincanına doldurulan kahvenin tamamını içti. Kazu boş fincanı doldurdu. Elbiseli kadın sıradışı bir şey olmamış gibi romanını okumaya devam etti.

Sonra, hemen ardından...

"Biraz daha kahve alır mısınız?" diye yeniden sordu Kazu.

Elbiseli kadın kahvesine henüz dokunmamıştı; fincan ağzına kadar doluydu.

Yine de, "Evet, lütfen," diyerek tüm kahveyi içti.

"Bu kimin aklına gelirdi ki..." dedi Kohtake, Kazu'nun ne yapmaya çalıştığını anlayınca yüzündeki ifade değişmişti. Kazu tuhaf planını uygulamayı sürdürdü. Fincanı kahveyle doldurduktan sonra, "Biraz daha kahve alır mısınız?" diye sordu. Bunu yapmaya devam etti ve her teklifinde elbiseli kadın, "Evet, lütfen," diye cevap verip kahvesini içti. Ancak bir süre sonra kadın huzursuz görünmeye başladı.

Kahvesini bir dikişte içmek yerine birkaç yudumda bitirmeye başladı. Kazu bu yöntemi kullanarak elbiseli kadına yedi fincan kahve içirmeyi başardı.

"Çok rahatsızmış gibi görünüyor. Neden geri çevirmiyor?" dedi Kohtake, elbiseli kadının hâline üzülerek.

"Reddedemez," diye fısıldadı Kei, Kohtake'nin kulağına.

"Neden?"

"Belli ki bu da bir kural."

Sinir bozucu kurallara yalnızca geçmişe yolculuk etmek isteyenlerin uymak zorunda olmadığı gerçeğiyle şaşıran Kohtake, "Tanrım..." dedi. Neler olacağını görmek için izlemeye devam etti. Kazu sekizinci fincanı ağzına kadar doldurdu. Elbiseli kadın yüzünü buruşturdu. Ancak Kazu merhamet göstermedi.

"Biraz daha kahve alır mısınız?"

Kazu dokuzuncu kahveyi teklif edince elbiseli kadın birden ayağa kalktı.

"Kalktı!" diye bağırdı Kohtake heyecanla.

"Tuvalet," diye geveledi elbiseli kadın, doğrudan Kazu'ya bakarak ve sonra tuvalete gitti.

Biraz uğraştırmıştı ama sonunda o sandalye boşalmıştı.

Hirai, "Teşekkür ederim," dedi elbiseli kadının oturduğu sandalyeye doğru sendeleyerek ilerlerken. Hirai'nin gerginliği kafedeki herkesi etkilemiş gibiydi. Derin bir nefes alıp yavaşça verdi ve geçip sandalyeye oturdu. Usulca gözlerini kapadı.

Kumi küçüklüğünden beri "abla", "abla" diyerek hep ablasının peşinden koşan küçük kız kardeş olmuştu.

Eski otel, mevsim ne olursa olsun her zaman dolu olurdu. Anne ve babası otelin sahibiydi. Annesi Michiko, Kumi doğduktan kısa süre sonra işe dönmüştü. Hâlâ küçük bir bebek olan Kumi'ye bakmak altı yaşındaki Hirai'ye kalmıştı. Hirai ilkokula başladığında kardeşini sırtına alıp okula götürmüştü. Bir taşra okulunda okuyordu ve öğret-

menleri anlayışlı insanlardı. Kumi ağlamaya başlarsa Hirai onu sakinleştirmek için sınıftan çıkabiliyordu. Okulda Hirai küçük kız kardeşine bakmaya çalışan, güvenilir bir abla olarak tanınıyordu.

Ebeveynlerinin, doğuştan girişken ve sempatik biri olan Hirai için büyük umutları vardı. Otel için mükemmel bir yönetici olacağına inanıyorlardı. Ancak ebeveynleri onun karmaşık karakterini hafife almışlardı. Özellikle de özgür ruhunu. Başkalarının ne düşündüğünü önemsemeden bir şeyler yapmak istiyordu Hirai. Sırtında Kumi ile okula rahatça gitmesine neden olan da buydu. Sınırları yoktu. İşleri kendi yöntemiyle yapmak istiyordu. Davranışlarından ailesinin onun için endişelenmediği anlaşılıyordu. Ailesinin bir gün otelin yönetimini ele alması yönündeki isteğini reddetmesine yol açan işte bu özgür ruhuydu.

Ailesinden ya da otelden nefret etmiyordu. Sadece özgürce yaşamak istiyordu. On sekiz yaşında evi terk ettiğinde Kumi on ikisindeydi. Hirai için büyük umutları olan ailesinin öfkesi çok derindi ve o günden sonra Hirai ile görüşmeyi kesmişlerdi. Ayrılmasının şoku ebeveynlerinin üstünde baskı yaratmış, Kumi de bundan kötü etkilenmişti. Ancak Kumi onun ayrılacağını hissetmiş olmalıydı çünkü ablası gidince ağlamamıştı ve kalbi kırılmış gibi görünmemişti. Hirai'nin ona bıraktığı mektubu görünce sadece, "O çok bencil," diye mırıldanmıştı.

Hirai'nin yanında duran Kazu gümüş bir tepsi içinde gümüş demlik ve beyaz bir fincan taşıyordu. Yüzünde zarif ve sakin bir ifade vardı.

"Kuralları biliyor musun?"

"Kuralları biliyorum..."

Kumi kafeyi ziyaret etmişti ve kazada öldüğü gerçeğini değiştirmek mümkün değildi. Yine de şu anda doğru sandalyede oturan Hirai kısacık zamanı olmasına rağmen

Kumi'yi geçmişte son bir kez görecek olmasına değeceğini düşünüyordu.

Hirai başını sallayıp kendini hazırladı.

Kazu, onun hazırlığına aldırmadan konuşmaya devam etti.

"Ölen biriyle buluşmak için geçmişe gidenler kendilerini duygularına kaptırabilir ve zaman sınırı olduğunu bilmelerine rağmen bir türlü veda edemezler. Bu yüzden bunu almanı istiyorum..." Kazu on santim uzunluğunda, kokteyllere konulan türden bir çubuğu Hirai'nin kahve fincanına koydu. Bir kaşığı andırıyordu.

"Bu nedir?"

"Bu, kahve soğumadan hemen önce bir alarm çalıyor. Yani alarm çaldığında..."

"Tamam. Biliyorum. Anladım."

Bitiş anının belirsizliği, "kahve soğumadan hemen önce" fikri Hirai'yi endişelendiriyordu. Kahvenin soğuduğunu düşünse bile hâlâ zamanı olabilirdi. Kahvenin yeterince ılık olduğunu düşünüp biraz daha kalma hatasına düşerse asla geri dönemeyebilirdi. Bir alarm, işleri kolaylaştırır ve endişelerini giderebilirdi.

Tek istediği özür dilemekti. Kumi onu görmek için tekrar tekrar gelmiş ancak Hirai bu durumu can sıkıcı bulmuştu.

Kumi'ye karşı nezaketsiz tutumunun dışında bir de Kumi'nin Takakura'nın varisi olma meselesi vardı.

Hirai evi terk edip ailesi tarafından reddedilince ailenin halefi doğrudan Kumi olmuştu. O Hirai gibi ebeveynlerinin beklentilerine karşı gelecek türden biri değildi.

Peki ya bu durum onun hayallerini paramparça ettiyse?

Hirai bencilce aldığı kaçma kararıyla onu bu hayalinden mahrum etmiş olabilirdi. Bu, Hirai'yi sık sık ziyarete gelmesini ve geri dönmesi için yalvarmasını açıklardı. Hirai dönerse kendi hayallerinin peşinden gitmek için özgür ola-

caktı. Hirai özgürlüğünü Kumi'yi kurban ederek kazandıysa Kumi'nin kırgın olması doğaldı. Bu durumda Hirai'nin pişmanlığını yok edecek bir yol olamazdı.

Özür dilemek istemesinin tüm nedeni buydu. Şimdiyi değiştiremeyecek olsa da en azından, *"Üzgünüm, lütfen bencil ablanı affet,"* diyebilirdi.

Hirai, Kazu'nun gözlerine bakıp kendinden emin bir şekilde başını salladı.

Kazu fincanı Hirai'nin önüne koydu. Sağ eliyle gümüş demliği tepsiden alıp göz ucuyla Hirai'ye baktı. Seremoni böyleydi. Seremoni o sandalyede kim otururwhile otursun değişmezdi. Kazu'nun hâl ve tavırları da bu seremoninin bir parçasıydı.

"Sakın unutma..." Kazu durup fısıldadı: "Kahveyi soğumadan önce iç." Gümüş demliğin dar ağzından siyah bir ip gibi akan kahveyi yavaşça fincana koydu. Hirai yükselen sıvının yüzeyine baktı. Kahvenin fincana dolması uzadıkça sabırsızlığı arttı. Bir an önce geçmişe gidip kız kardeşiyle buluşmak istiyordu. Onu görmek ve ondan özür dilemek için yanıp tutuşuyordu. Ama fincan dolduğu anda soğumaya başlamıştı, çok az zamanı vardı.

Fincandan parlak buhar yükseldi. Hirai buharı izlerken başı dönmeye başladı. Bedeni kendini yutan buharla bir oldu ve kendisini buharla birlikte yükseliyor gibi hissetti. Bu deneyimi ilk kez yaşıyor olmasına rağmen kesinlikle korkmuyordu. Sabırsızlığının geçmekte olduğunu hissedip yavaşça gözlerini kapattı.

Hirai kafeye ilk kez yedi yıl önce gelmişti. O zamanlar yirmi dört yaşındaydı ve üç aydır kendi barını işletiyordu. Sonbaharın sonlarına doğru bir pazar günü o civarda gezerken kafenin nasıl bir yer olduğunu görmek için içeri girmişti. İçeride beyaz elbiseli bir kadın ve kendisinden başka müşteri yoktu. İnsanların atkı takmaya başladığı bir

dönemdi ama elbiseli kadın kısa kollu giyinmişti. İçeride olsa da kadının üşüyor olması gerektiğini düşünerek bar sandalyelerinden birine oturmuştu.

Etrafa bakınmıştı ama görünürde personelden başka kimse yoktu. Kafeye girerken zil çaldığında kimsenin, beklediği gibi, "Merhaba, hoş geldiniz!" dediğini duymamıştı. Kafenin müşteri servisinde pek iyi olmadığı izlenimini edindiyse de kendini içeri girmekten alıkoymamıştı. Kalıplara uymayan yerler ona çekici geliyordu. Çalışanlardan birinin gelmesini beklemeye karar vermişti. Bazen zilin sesini duymayabiliyorlardı. Aniden bunun sık olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. Elbiseli kadın onu fark etmemiş, kitabını okumaya devam etmişti. Hirai yanlışlıkla kafeye kapalı olduğu bir günde girdiği hissine kapılmıştı. Beş dakika kadar sonra zil yeniden çalmış, içeri lise öğrencisi gibi görünen bir kız girmişti. Üstünkörü, "Merhaba, hoş geldiniz," demiş, yüzünde hiçbir telaş emaresi olmadan arka odaya gitmişti. Bu durumdan keyif alan Hirai buranın müşterilerin üstüne fazla düşmeyen bir kafe olduğuna kanaat getirmişti. Bu, özgürlük demekti. Ne zaman hizmet alacağını tahmin etmenin yolu yoktu. Böylece kafe hoşuna gitmişti, sürekli öngörülebilir şekilde hizmet veren yerlerden oldukça farklıydı. Bir sigara yakıp keyifle beklemişti.

Kısa bir süre sonra arka odadan bir kadın çıkmıştı. Bu arada Hirai ikinci sigarasını içiyordu. Kadın bej rengi örgü kazak, uzun beyaz bir etek giymiş ve şarap kırmızısı önlük takmıştı. Kocaman, yuvarlak gözleri vardı.

Liseli kız ona bir müşteri olduğunu söylemiş olmalıydı ama kadın içeriye gayet rahat bir biçimde girmişti. Kocaman, yuvarlak gözlü kadının acelesi yoktu. Bir bardağa su koyup Hirai'nin önüne bırakmıştı. "Merhaba, hoş geldiniz," deyip her şey normalmiş gibi gülümsemişti. Özel muamele görmeyi bekleyen bir müşteri olsa, servisin yavaşlığından dolayı bir özür bekleyebilirdi. Ama Hirai'nin böyle

bir servis istediği yoktu. Kadın da bir hatası varmış gibi değil, sıcacık bir gülümsemeyle yüzüne bakmıştı. Hirai daha önce tıpkı kendisi gibi işleri istediği hızla yapan çekincesiz bir kadınla tanışmamıştı. Ona anında kanı ısınmıştı. *İlgi gösterme ki sana ilgi duyulsun.* Hirai'nin mottosu buydu.

O günden sonra Hirai, *Funiculi Funicula*'ya her gün gelir olmuştu. Kafenin *geçmişe yolculuğu* mümkün kıldığını kış mevsiminde öğrenmişti. Elbiseli kadının sürekli kısa kollu giymesini tuhaf buluyordu. "Sence de üşüyor olması gerekmez mi?" diye sorduğunda Kei, elbiseli kadının kim olduğunu ve o sandalyeye oturanın geçmişe dönebileceğini anlatmıştı.

Hirai tüm bunlar kulağa inanılmaz geldiği için, "Hadi canım!" diye karşılık vermişti. Ama Kei'nin böyle bir yalan söylemeyeceğini düşündüğü için uzatmamıştı. Yaklaşık altı ay sonra kafe hakkındaki efsane yayılmış ve popülerliği artmıştı.

Ancak Hirai geçmişe yolculuğu öğrendikten sonra bile bir kez olsun gitmeyi düşünmemişti. Hızlı bir hayat yaşıyordu ve pişmanlıkları yoktu. Ayrıca, *Ne kadar çabalasan da şimdiki zamanı değiştiremedikten sonra ne anlamı var?* diye düşünüyordu.

Kumi trafik kazasında ölene kadar da fikri değişmemişti.

Hirai parıltıların arasında adının söylendiğini duydu.

Tanıdık bir ses duymasıyla irkilerek gözlerini açtı. Sesin geldiği yöne bakınca Kei'nin şarap kırmızısı önlüğüyle orada durduğunu gördü. Kocaman, yuvarlak gözlerinde Hirai'yi görmenin şaşkınlığı vardı. Fusagi de kafedeydi, girişe yakın masada oturuyordu. Her şey tam olarak Hirai'nin hatırladığı gibiydi. Kumi'nin hâlâ hayatta olduğu o güne dönmüştü.

Hirai kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Sakinleşmesi gerekiyordu. Kırılgan sakinliğini korumak için mücadele

ederken yay gibi gergin hissediyordu. Gözlerinin kızardığını, yaşla dolduğunu ve hıçkırıklara boğulmak üzereymiş gibi göründüğünü tahmin edebiliyordu. Kumi ile karşılaştığında böyle görünmek istemiyordu. Elini kalbine götürdü ve sakinleşmek için yavaşça soluk alıp verdi.

"Merhaba..." diyerek Kei'yi selamladı.

Kei o sandalyede birdenbire tanıdığı birinin belirmesine hazırlıksız yakalanmıştı. Hem şaşkın hem de meraklanmış bir hâli vardı. Sanki ilk kez böyle bir ziyaretçi görüyormuş gibi konuştu.

"Nasıl yani... gelecekten mi geldin?"

"Evet."

"Gerçekten mi? Ne için peki?" Geçmişteki Kei olanları bilmiyordu. Bu masumca sorulmuş bir soruydu.

"Ah, sadece kardeşimi görmeye geldim." Hirai yalan söyleyecek durumda değildi. Kucağında duran mektubu sıkıca tuttu.

"Seni sürekli eve dönmeye ikna etmeye çalışan kardeşini mi?"

"Evet, onu."

"Hey, bu büyük bir haber! Normalde ondan kaçmaya çalışmaz mısın?"

"Evet, ama bugün değil... Bugün onu göreceğim."

Hirai sesinin neşeli çıkması için elinden geleni yaptı. Gülümsemek istemişti ama gözleri ona eşlik etmiyordu. Tek bir ışıltı bile çıkmamıştı. Gözlerini nereye çevireceğini bile bilmiyordu. Kei ona dikkatle bakarsa neler olduğunu anlardı. Şimdi bile Kei'nin bir terslik olduğunu hissettiğini biliyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Kei fısıldayarak.

Hirai bir süre cevap veremedi. Ardından pek de ikna edici olmayan bir sesle, "Ah, hayır, yok bir şey," dedi.

Su yüksek yerlerden alçak yerlere akardı. Yerçekimi

kanunu böyleydi. Duygular da yerçekimine göre hareket ediyordu. Bağınız olan, duygularınızı paylaştığınız birinin karşısında yalan söyleyip paçayı kurtarmak zordu. Gerçekler ortaya çıkmak isterdi. Bu, özellikle üzüntünüzü ya da hassasiyetinizi gizlemeye çalıştığınız zamanlarda geçerliydi. Üzüntünüzü bir yabancıdan ya da güvenmediğiniz birinden saklamak daha kolaydı. Hirai, Kei'yi her şeyi paylaşabileceği bir sırdaş olarak görüyordu. Aralarındaki duygusal bağ kuvvetliydi. Kei, Hirai'nin söyleyeceği her şeyi kabul edebilecek – her şeyi affedebilecek biriydi. Kei'den gelecek candan tek bir kelime aralarındaki gerginliği bitirebilirdi.

O anda Kei'nin söyleyeceği bir tek kelime gerçeğin ortaya çıkması için yeterli olurdu. Kei endişeli gözlerle bakıyordu. Hirai bakmadan bile bunu görebiliyordu bu nedenle ona bakmaktan çaresizce kaçınıyordu.

Hirai'nin ona bakmak istemeyişinden rahatsız olan Kei tezgâhın arkasından çıktı.

DİNG-DONG

Tam o anda zil çaldı.

"Merhaba, hoş geldiniz!" Kei girişe doğru içgüdüsel olarak seslenirken olduğu yerde durdu.

Hirai gelenin Kumi olduğunu biliyordu. Ortadaki duvar saati tam üçü gösteriyordu ve Hirai üç saatten sadece ortadakinin doğru zamanı gösterdiğini biliyordu. Bu, üç gün önce Hirai'nin kafeye geldiği saatti.

O gün Hirai tezgâhın altına saklanmak zorunda kalmıştı. Kafenin planı –tek girişli bodrum katı olması– ona başka seçenek bırakmamıştı. Bir kez içeri girdikten sonra çıkmanın tek yolu sokağa uzanan basamakları kullanmaktı. Hirai kafeye hep öğle yemeğinin ardından geliyordu. Kahve içer, Kei ile sohbet eder ve sonra işe giderdi. O gün

barı erken açmaya karar verip sandalyesinden kalkmıştı. Saatin kaç olduğunu öğrenmek için ortada duran duvar saatine baktığını hatırlıyordu: Tam üçtü. Biraz erkendi ama değişiklik olarak atıştırmalık bir şeyler hazırlayabileceğini düşünmüştü. Hesabı ödemişti ve çıkmak üzereydi. Kapı kolunu tuttuğu anda üst basamaklardan Kumi'nin sesinin geldiğini duymuştu.

Kumi aşağı inerken telefonda biriyle konuşuyordu. Hirai panikle geri dönmüş ve tezgâhın arkasına saklanmıştı. Zil *ding-dong* sesi çıkararak çalmıştı. Hirai eğilirken Kumi'nin içeri girdiğini görmüştü. Kardeşiyle üç gün önceki buluşmama hikâyesi buydu.

Şimdi Hirai *o* sandalyede oturmuş, Kumi'nin içeri girmesini bekliyordu. Kumi'nin ne giymiş olabileceği hakkında bir fikri olmadığını fark etti. Son yıllarda kardeşinin yüzünü doğru düzgün görmemişti. Aslında onu en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu. Kardeşinin ziyaretlerinden nasıl ısrarla kaçtığını şimdi anlıyordu. Kalbi pişmanlıkla doldu. Onunla karşılaşmamak için uyguladığı saçma taktikleri hatırlayınca acısı derinleşti.

Ama şimdi ağlayamazdı. Daha önce kız kardeşinin karşısında hiç ağlamamıştı. Şimdi kendini bırakırsa Kumi bunun normal olmadığını düşünürdü. Bir şey olup olmadığını öğrenmek isterdi. Hirai böyle bir durumda dağılacağını düşündü. Şimdiki zamanın değişmeyeceğini bilmesine rağmen yine de, *"Bir trafik kazası geçirdin, eve trenle dön!"* ya da *"Bugün eve gitme!"* derdi. Ama bu yapacağı en kötü şey olurdu. Öleceğinin haberini almak Kumi'yi tahmininin ötesinde üzerdi. Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak zorundaydı. Onu daha çok üzmek, istediği son şeydi. Yoğun duygularını yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

"Abla?"

Bu sesi duyan Hirai'nin kalbi duracak gibi oldu. Bu, Kumi'nin sesiydi, bir daha asla duymayacağını sandığı bir sesti. Gözlerini yavaşça açıp kapı eşiğinde kendisine bakan kardeşini gördü. "Selam..." Hirai el sallarken elinden geldiğince kocaman gülümsedi. Gergin ifadesi kaybolmuştu. Ama kucağında sol eliyle tuttuğu mektup duruyordu. Kumi ona baktı.

Hirai kardeşinin kafasının karıştığını anlayabiliyordu. Şimdiye kadar Hirai onu her gördüğünde keyfinin kaçtığını göstermekten hiç çekinmemişti. Normalde bir an önce gitmesini istediğini göstermek için soğuk bir tavır takınırdı. Ama bu kez farklıydı. Kumi'ye bakıp içtenlikle gülümsüyordu. Genelde göz teması bile kurmaktan kaçınırken şimdi doğrudan ona bakıyordu.

"Vay canına... Bu tuhaf. Senin neyin var bugün?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani bunca yıldır seni bulmak hiç bu kadar kolay olmamıştı."

"Öyle mi?"

"Aynen!"

"Ah Kumi, bunun için üzgünüm," dedi Hirai omuzlarını silkerek. Ablasındaki değişimle kendini gittikçe daha rahat hissetmeye başlayan Kumi yavaşça Hirai'ye yaklaştı.

"Sipariş verebilir miyim, lütfen? Bir kahve ve tost, ardından da körili pilav ve karışık parfe," dedi tezgâhın arkasındaki Kei'ye.

"Hemen getiriyorum," dedi Kei, Hirai'ye bir bakış atıp.

Hirai'nin iyi olduğunu görünce içi rahatladı, mutfağa girip gözden kayboldu.

"Buraya oturabilir miyim?" diye sordu Kumi tereddütle, Hirai'nin karşısındaki sandalyeyi çekerken.

"Tabii," dedi Hirai gülümseyerek.

Kumi sevinçle gülümsedi. Karşısındaki sandalyeye ya-

vaşça oturdu. Bir süre ikisi de konuşmadı. Sadece birbirlerine baktılar. Kumi kıpırdanıp duruyor, huzursuz görünüyordu. Hirai sadece ona bakıyor, kardeşine bakıyor olmaktan mutluluk duyuyordu. Kumi bakışlarını yeniden ona çevirdi.

"Bugün gerçekten çok tuhafsın," diye mırıldandı Kumi.

"Nedenmiş?"

"Sanki yıllardır yapmadığımız bir şeyi yapıyor gibi... sadece oturup birbirimize bakıyoruz..."

"Öyle mi?"

"Ah, yapma! Son geldiğimde kapında duruyordum ve içeri girmeme izin vermedin. Ondan önce ben peşinden koşarken sen kaçtın. Ondan önce beni atlatmak için yolun karşısına geçtin ve ondan önce de..."

"Fazlasıyla berbatmış, değil mi?" dedi Hirai.

Kumi'nin başka örnekler vermeye devam edebileceğini biliyordu. Işıkları yandığı hâlde evde değilmiş gibi yapmış, sarhoş numarası yapıp, "Sen de kimsin?" diye sorup onu tanımamış gibi davranmıştı. Kumi'nin bütün mektuplarını okumadan atmıştı. Sonuncusunu bile. Berbat bir ablaydı.

"Sen böyle birisin."

"Üzgünüm, Kumi. Gerçekten üzgünüm," dedi Hirai, dilini çıkarıp ortamı yumuşatmaya çalıştı.

Kumi önemi yokmuş gibi davranmayacaktı. "Bana doğruyu söyle, ne oldu?" diye sordu endişeli bir bakışla.

"Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?"

"Hadi ama... Tuhaf davranıyorsun işte!"

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır... bir şey yok," dedi Hirai normal bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak.

Kumi'nin endişeli ve sıkıntılı ifadesi Hirai'nin son saatlerini yaşayan kendisiymiş gibi hissetmesine neden oldu.

Sanki duygusal bir televizyon dizisinde aniden ölümle burun buruna gelmiş ve kendini affettirmek için nazik davranmaya başlamıştı. Zalim ironi karşısında gözlerinin kızardığı hissetti. Ölecek olan o değildi. Bir duygu dalgasıyla boğuşurken onunla göz teması kurmaya dayanamayıp bakışlarını yere indirdi.

"İşte geldi..." Kei tam zamanında kahveyle çıkagelmişti.

Hirai hemen başını kaldırdı.

"Teşekkür ederim," dedi Kumi nazikçe başını sallayıp.

"Rica ederim." Kei kahveyi masaya bıraktı, hafifçe eğildi ve tezgâhın arkasına geri döndü.

Sohbetin akışı bozulmuştu. Hirai ne diyeceğini bilmiyordu. Kumi kafeye girdiğinden beri Hirai onu sıkıca kucaklayıp, "Ölme!" diye haykırmak istiyordu. Sırf bunu yapmamak için harcadığı çaba bile aklını meşgul etmeye yetiyordu.

Konuşmadaki duraklama uzayınca Kumi huzursuzlanmaya başladı. Kıpırdanıp duruyordu. Kucağında tuttuğu mektubu eğip bükerek tik tak diye işleyen duvar saatine bakmaya devam etti. Hirai kardeşinin aklından geçenleri tahmin edebiliyordu.

Kumi kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyordu. Başını öne eğmişti ve söylemek istediklerini aklında prova ediyordu. Elbette ne söyleyeceği belliydi – *Lütfen eve dön*. Ancak bunu dile getirmek zordu.

Çok zordu çünkü son birkaç yıldır bunu her söylediğinde Hirai kesin bir biçimde reddetmişti ve defalarca reddettikten sonra küçük kardeşiyle arasına mesafe koymaya başlamıştı. Kumi yine de pes etmemiş, *hayır* cevabını kabullenmemişti fakat her seferinde incinmiş, üzülmüştü.

Hirai, Kumi'nin tekrar tekrar bu şekilde hissetmesinin ne kadar zor olduğunu düşününce göğsünde hissettiği baskı had safhaya ulaşmış ve tüm göğüs kafesini darmadağın etmiş gibi hissetti. Kumi uzun zaman boyunca bu duygu-

larla başa çıkmak zorunda kalmıştı. Şimdi de Hirai'nin onu bir kez daha reddedeceğini düşünüyor ve doğal olarak ne yapacağını bilmiyordu.

Her seferinde cesaret bulmak için inatla mücadele etmişti. Asla vazgeçmemişti. Başını kaldırıp cesurca Hirai'nin gözlerinin içine baktı. Hirai de hızlıca nefes alıp konuşmaya hazırlanan Kumi'den bakışlarını kaçırmadı.

"Tamam, eve dönüyorum," diye cevap verdi Hirai. Aslında bu bir cevap sayılmazdı çünkü Kumi henüz hiçbir şey sormamıştı. Ama Hirai cevap vermişti çünkü kardeşinin ne soracağını gayet iyi biliyordu: *"Eve dönmeni istiyorum!"*

Kumi şaşkınlığını gizleyemedi, Hirai'nin ne dediğini anlamamış gibiydi. "Nasıl yani?"

Hirai nazikçe ve açıkça cevap verdi. "Tamam işte. Eve, Takakura'ya döneceğim."

Kumi hâlâ inanamıyordu. "Gerçekten mi?"

"Ama pek bir işe yaramayacağımı biliyorsun, değil mi?" dedi Hirai özür diler gibi.

"Olsun. Önemli değil! Zamanla öğrenirsin. Eminim annem ve babam çok sevinecek!"

"Gerçekten mi?"

"Elbette sevinecekler!" diye yanıt veren Kumi başını salladı. Yüzü bir anda kızardı ve ağlamaya başladı.

"Ne oldu?"

Bu kez korkma sırası Hirai'nindi. Kumi'nin gözyaşlarının nedenini biliyordu: Hirai, Takakura'ya geri dönerse o özgürlüğüne kavuşacaktı.

Hirai'yi ikna etmek için onca yıllık ısrarlı çabaları sonunda meyvesini vermişti. Mutlu olmasına şaşmamalıydı. Yine de Hirai onun bu kadar ağlamasını beklemiyordu.

"Hep bunun hayalini kurmuştum," diye mırıldandı Kumi bakışlarını kaldırmadan, gözyaşları masaya düşüyordu. Hirai'nin kalbi deli gibi çarpıyordu. Kumi'nin de hayalleri vardı. O da bir şeyler yapmak istiyordu. Hirai bencillik

yaparak onu bundan, uğruna gözyaşı döktüğü hayalinden mahrum etmişti.

Aklındakinin ne olduğunu bilmek istiyordu.

"Ne hayali?" diye sordu Kumi'ye.

Kumi kızarmış, yaşla dolu gözlerini kaldırıp derin bir nefes aldı. "Oteli birlikte işletmek. Seninle," diye cevapladı. Yüzünde koskocaman bir gülümseme vardı.

Hirai daha önce Kumi'nin böyle içtenlikle ve mutlulukla gülümsediğini görmemişti.

Hirai geçmişteki o gün Kei için neler dediğini düşündü.

"Bana dargın."

"Devralmak istemedi."

"Ona eve dönmek istemediğimi defalarca söyledim. Ama o bana tekrar tekrar soruyor. Onun ısrarcı biri olduğunu söylemek az kalır."

"O hâlini görmek istemiyorum..."

"Yüzüne bakınca anlıyorum. Benim yüzümden hiç işletmek istemediği o oteli işletiyor. Benim eve dönmemi kendi özgür kalabilsin diye istiyor."

"Bana baskı yaptığını hissediyorum."

"At gitsin!"

"Ne yazdığını tahmin edebiliyorum... Tek başıma olmak gerçekten zor. Lütfen eve dön. Buraya gelince işin inceliklerini öğrenirsin..."

Hirai tüm bunları söylemiş ama yanılmıştı. Kumi ona dargın değildi. Oteli devralmak istemediği de doğru değildi. Kumi, Hirai'yi dönmek için ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmemişti çünkü *bu*, onun hayaliydi. Özgür kalmak istediği için ya da ablasını suçladığı için değil, oteli Hirai'yle birlikte işletmek istediği için pes etmemişti. Ne hayali ne de gözlerinin önünde sevinç gözyaşları döken küçük kardeşi değişmişti. Ablasını tüm kalbiyle seven küçük kardeşi Kumi, defalarca dönmesi için onu ikna etmeye gelmiş, asla

pes etmemişti. Ebeveynleri onu reddetmişken Kumi ablasının eve döneceğine olan inancını kaybetmemişti. Küçük kardeşi ne tatlıydı. Hep peşinde "Abla! Abla!" diye koşan küçük bir kızdı. Hirai, Kumi'ye karşı daha önce hiç duymadığı kadar derin bir sevgi duydu.

Ama bu kadar çok sevdiği kardeşi artık yoktu.

Hirai'nin pişmanlığı gittikçe arttı. *Benim yüzümden ölme! Ölmeni istemiyorum!*

"Ku-Kumi." Hirai kardeşinin adını yumuşak bir sesle sanki ağzından kaçırmış gibi söyledi. Çabası boşa gidecek olsa da Kumi'nin ölümünü engellemek istiyordu. Ama Kumi, Hirai'yi duymamış gibiydi.

"Bir dakika bekle. Tuvalete gideceğim. Makyajımı tazelemem gerek," dedi Kumi ve yerinden kalkıp yürümeye başladı.

"Kumi!" diye bağırdı Hirai.

Adının bu şekilde haykırılmasıyla Kumi durdu. "Ne oldu?" diye sordu ürkerek.

Hirai ne diyeceğini bilmiyordu. Söyleyeceği hiçbir şey şimdiki zamanı değiştirmeyecekti.

"Yok bir şey. Üzgünüm."

Elbette bir şey vardı. *Gitme! Ölme! Üzgünüm! Lütfen beni bağışla! Beni görmeye gelmeseydin ölmeyecektin!*

Söylemek istediği, affını dilediği bir sürü şey vardı: Bencilce evden ayrılmış, ebeveynlerine Kumi'nin bakmasını beklemiş, varis rolünü onun üstlenmesini istemişti. Bu durumun ailesi için ne kadar zor olduğunu düşünmediği gibi Kumi'nin yoğun programında onu görmek için zaman ayırmasının nedeninin ne olduğunu da hiç merak etmemişti. *Senin ablan olduğum için acı çektiğini şimdi anlıyorum. Üzgünüm.* Ancak bunların hiçbiri kelimelere dökülmedi. Hiç anlamamıştı... Ne söylemesi gerekiyordu? Ne söylemek istiyordu?

Kumi ablasına şefkatle baktı. "Yok bir şey," demesine rağmen yine de konuşmasını bekledi, söylemek istediği bir şey olduğunu anlamıştı.

Uzun süredir sana karşı bu kadar korkunç davranmama rağmen bana nasıl da sevecen bakıyorsun. Bunca zaman beni beklemeye devam ederken duygularından güç aldın. Otelde birlikte çalışmamızı istedin. Asla pes etmedin. Ama ben...

Duyguları arasında kaybolan Hirai uzun süren sessizliğin ardından iki kelime söylemeyi başardı. "Teşekkür ederim."

Bu cümlenin tüm duygularını içerip içermediğini ya da nasıl hissettiğini anlatıp anlatmadığını bilmiyordu. Ama o anda her şeyi bu iki kelimeye sığdırmıştı.

Kumi bir an için kafası karışmış göründü ama sonra gülümseyerek karşılık verdi. "Evet, bugün kesinlikle tuhaf davranıyorsun."

"Evet, sanırım," diyen Hirai kalan son gücünü de en büyük, en güzel gülüşünü takınmak için kullandı. Mutlu görünen Kumi omzunu silkti, ardından arkasını dönüp tuvalete gitti.

Hirai kardeşinin arkasından baktı. Gözleri yaşla doldu. Artık akmalarını engelleyemeyeceğini hissediyordu. Yine de gözünü kırpmadı. Gözden kaybolana kadar Kumi'nin arkasından baktı. Kumi görüş alanından çıktığı anda başını indirdi, gözünden akan yaşlar masanın üstüne yağmur gibi yağmaya başladı. Kederin kalbinin derinliklerinde kabardığını hissetti. Bağırıp haykırmak istiyordu ama yapamazdı.

Bağırsa Kumi duyardı. Kardeşinin adını haykırmamak için çaresizce ağzını kapadı, omuzları titreyerek sessizce ağladı. Tuhaf davranışları nedeniyle endişelenen Kei mutfaktan seslendi.

"Hirai, sen iyi misin?"

Biip biip biip biip biip...

Kahve fincanından aniden bir ses geldi; alarm kahvenin soğumak üzere olduğunu bildiriyordu.

"Ah, olamaz! Alarm!"

Kei sesi duyduğu anda her şeyi anladı, alarm sadece ölmüş biriyle buluşmak için gelindiğinde kullanılıyordu.

Ah, canım... Tatlı küçük kardeşi...

Kumi tuvaletteyken Kei, Hirai'nin yanına geldi. "Bu mümkün olamaz..." diye mırıldandı dehşetle.

Hirai, Kei'nin ona nasıl baktığını görünce sadece üzüntüyle başını salladı.

Kei keder içinde ona baktı. "Hirai," dedi.

"Biliyorum," dedi Hirai fincanını tutup. "Kahvemi içmeliyim, değil mi?"

Kei bir şey demedi. Bir şey diyemedi.

Hirai fincanı kaldırdı. İçine çektiği nefesi bırakırken çıkardığı inilti kalbini saran acı verici ıstırapla doluydu.

"Sadece yüzünü bir kez daha görmek istiyorum. Ama bunu yaparsam geri dönemem."

Hirai'nin titreyen elleri fincanı dudaklarına götürdü. Kahveyi içmesi gerekiyordu. Gözü bir kez daha yaşlarla doldu. Aklına bir sürü düşünce hücum etti. *Neden böyle oldu? Neden ölmesi gerekti? Neden eve döneceğimi daha önce söylemedim?*

Fincan dudaklarına kısa bir mesafe kala durdu ve öylece kaldı. Bir saniye sonra, "Hayır, içemem..." dedi.

Fincanı bıraktı, gücü tamamen tükenmişti. Ne yapmak istediğine ya da neden geçmişe döndüğüne dair bir fikri yoktu. Tek bildiği küçük kardeşini sevdiğiydi, o çok değerliydi ve şimdiki zamanda ölmüştü.

Bu kahveyi şimdi içersem kardeşimi bir daha asla göremeyeceğim. Sonunda onun yüzünü güldürmeyi başarmış olsam da bu bir daha olmayacak.

Diğer yandan Kumi'nin yüzüne bakarsa kahveyi içemeyeceğini biliyordu.

"Hirai!"

"İçemem!"

Kei, Hirai'nin ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordu. Dudağını ısırdı, yüzünü hüzün kaplamıştı.

"Az önce söz verdin..." dedi titreyen sesiyle. "Kardeşine az önce söz verdin, değil mi? Otele döneceğine söz verdin."

Kumi'nin mutlulukla gülümsemesi Hirai'nin aklından çıkmıyordu.

"Onunla birlikte çalışacağına söz verdin."

Hirai, Kumi'nin yaşadığını hayal etti; otelde mutlu bir şekilde çalışıyorlardı. Sabah erken saatte gelen telefon aklına geldi.

"Ama o..." Kumi'nin uyur gibi yattığını hatırladı. Kumi ölmüştü.Bugüne dönünce ne yapacaktı? Kalbi geriye dönme arzusunu tümüyle kaybetmiş gibiydi. Kei de ağlıyordu ama Hirai onun sesinin daha önce bu kadar kararlı çıktığını duymamıştı. "Bu yüzden dönmen gerek. Oraya dönmen her zamankinden daha önemli."

Neden?

"Kardeşin verdiğin sözün sadece bugünlük olduğunu bilse ne kadar üzülürdü. Paramparça olmaz mıydı?"

Evet! Kei haklı. Kumi benimle çalışmanın hayali olduğunu söyledi ve ben de ona bunun gerçekleşeceğine dair söz verdim. Kumi'yi ilk kez bu kadar mutlu gördüm. Bu gülümseme ânını ona hiç yaşatmamış gibi davranamam. Onu yine yüzüstü bırakamam. Şimdiki zamana, Takakura'ya dönmeliyim. Kumi ölmüş olsa bile ona yaşarken söz verdim. Mutluluğunun boşa gitmemesini sağlamalıyım.

Hirai fincanı tuttu. Ama...

Kumi'nin yüzünü bir kez daha görmek istiyorum. Bu son ikilemiydi.

Ama Kumi'yi beklemek şimdiye dönemeyeceği anlamına geliyordu. Hirai bunun bilincindeydi. Kahveyi içmesi gerektiğini bilse de ağzıyla fincan arasındaki mesafe kapanmadı.

Çat! Tuvalet kapısının açıldığını duydu. Sesi duyduğu anda içgüdüleri devreye girdi ve kahveyi içti, artık duraksamayı göze alamazdı.

Tüm mantıklı düşünceler devredışı kalmıştı. Bütün vücudu sezgileriyle tepki veriyordu. Kahveyi içtiği anda başı dönmeye başladı ve bedenini saran buhara karıştığını hissetti. Kumi'yi bir daha göremeyeceğini kabullendi. Tam o anda Kumi geri geldi.

Kumi! Parlak buharın ortasındaki Hirai'nin bilincinin bir kısmı hâlâ geçmişteydi.

"Abla?" Kumi dönmüştü ama Hirai'yi göremiyordu. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle Hirai'nin oturduğu *o* sandalyeye baktı.

Kumi!

Hirai'nin sesi ona ulaşmıyordu.

Gittikçe soluklaşan Kumi, tezgâhın arkasında sırtı dönük duran Kei'ye baktı.

"Pardon, ablamın nereye gittiğini bilmiyorsunuzdur, değil mi?" diye sordu.

Kei dönüp gülümsedi. "Aniden gitmesi gerekti..."

Bunu duyan Kumi üzülmüştü. Büyük bir hayal kırıklığı yaşıyor olmalıydı. Nihayet ablasıyla buluşmuştu ama o aniden gitmişti. Eve döneceğini söylemişti ama buluşmaları kısa sürmüştü. Endişeli hissetmesi normaldi, iç çekip sandalyesine çöktü. Kei bu habere nasıl tepki verdiğini görmüştü.

"Endişelenme! Ablan sözünü tutacağını söyledi," dedi Hirai'nin buhar hâlinde onları izlediği yöne bakıp göz kırparak.

Kei sen bir kurtarıcısın! Teşekkür ederim.

Kei'nin desteğinden etkilenen Hirai ağlamaya başladı.

Kumi bir süre sessizce durduktan sonra yüzüne yayılan kocaman bir gülümsemeyle, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Tamam, harika! O hâlde ben eve gideyim." Nazikçe eğildi, ardından doğrulup ayakları yerden kesilmiş hâlde kafeden çıktı.

"Kumiii!"

Hirai parlak buharın içinden her şeyi gördü. Kumi, Hirai'nin sözünü tutacağını öğrenince gülümsemişti.

Hirai'nin etrafındaki her şey hızlı oynatılan bir film gibi ileri sardı. Hirai ağlamaya devam etti. Ağladı, ağladı, ağladı... Elbiseli kadın tuvaletten dönmüş, yanı başında duruyordu. Kazu, Nagare, Kohtake ve Kei de oradaydı. Hirai şimdiki zamana, Kumi'siz zamana geri dönmüştü.

Elbiseli kadın Hirai'nin yaşlı gözlerine aldırmadı. "Kalk!" dedi huysuzca.

"Of, tamam," diyen Hirai *o* sandalyeden kalktı.

Elbiseli kadın yerine oturdu. Hirai'nin kahve içtiği fincanı itti ve hiçbir şey olmamış gibi kitabını okumaya devam etti.

Hirai gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü silmeye çalıştı. Derin bir iç çekti. "Beni kollarını açarak sevinçle karşılayacaklarını sanmıyorum. İşi nasıl yapacağıma dair de bir fikrim yok..." diye devam etti, elinde tuttuğu Kumi'nin son mektubuna bakarak. "Bu şekilde geri dönmem... sorun olmamalı, değil mi?"

Hirai, Takakura'ya hemen dönmeyi planlıyor gibiydi. Barı ve diğer her şeyi olduğu gibi bırakacaktı. Uzun uzadıya düşünmeye gerek görmeden karar vermek Hirai'nin tipik özelliğiydi. Seçimini yapmıştı ve yüzünde en ufak bir şüphe izi yoktu.

Kei güven verici biçimde başını salladı. "Her şeyin iyi

olacağına eminim," dedi neşeyle. Hirai'ye geçmişte neler olduğunu sormadı. Gerek yoktu. Hirai hesabı ödemek için cüzdanından 380 yen çıkardı. Parayı Nagare'ye verdi ve uçarcasına kafeden çıktı.

DİNG-DONG

Kei, Hirai'yi uğurladıktan sonra nazikçe karnını okşayıp fısıldadı: "Ne harikaydı..."

Nagare kasaya kahvenin parasını koyarken karnını okşayan Kei'ye sevgiyle baktı.

Acaba o vazgeçebilecek mi?

Nagare'nin ifadesi değişmeden kafede zil sesi yankılandı.

DİNG... DONG...

IV

Anne ve Çocuk

Haiku şiirlerinde görünen *higurashi* ağustosböceği mevsimi sembolize eder ve sonbaharla ilişkilidir. *Higurashi'den* bahsedilmesi yaz sonunda tiz sesle bağıran bir imgeyi çağrıştırır. Gerçekte bu böceklerin çığlığı yaz başından itibaren duyulabilir. Yine de *abura* ağustosböceği ve *min-min* ağustosböceğinin tiz sesleri parlayan güneş, yaz ortası ve kavurucu sıcakları çağrıştırsa da *higurashi'nin* sesi akıllara akşam vaktini ve yaz sonunu getirir. Güneş batıp karanlık çökmeye başladığında *higurashi'nin kana-kana-kana* sesi melankolik bir hava yaratıp insanın eve gitmek için acele etmesine neden olur.

Şehirde *higurashi*'nin sesi nadir duyulur. Bunun nedeni *abura* ağustosböceği ve *min-min* ağustosböceğinin aksine *higurashi'nin* ormanın kuytularını ya da güneşten uzak selvi ağaçları korusu gibi gölgelik yerleri sevmesidir. Güneş batmaya başladığında bir yerlerden gelen zayıf ve kısa *kana-kana-kana* sesi duyulur. Bu ses bazen kafeden de duyulabiliyordu, kafe bodrum katta ve ses cılız olduğundan iyice kulak vermek gerekiyordu.

İşte böyle bir ağustos akşamıydı. Dışarıda *abura* ağustosböceği yüksek sesle *cii cii cii* diye bağırıyordu. Meteoro-

loji bugünün yılın en sıcak günü olacağını duyurmuştu. Kafenin içi klima olmamasına rağmen serindi. Kazu, Hirai'nin Nagare'ye telefonuna gönderdiği e-postayı okuyordu.

İki haftadır Takakura'dayım. Öğrenmem gereken bir sürü şey var. Her gün ağlamanın eşiğine geliyorum, çok zor.

"Ah, çok zorlanıyor..."

Kohtake ve Nagare, Kazu'yu dinliyordu. Kazu ve Kei'nin telefonu olmadığından kafeye gönderilen tüm e-postalar Nagare'nin telefonuna düşüyordu. Kazu'nun kişisel ilişkilerini sürdürmekte zorlanması, telefonu ve iletişim araçlarını sıkıntıdan başka bir şey olarak görmemesi nedeniyle telefonu yoktu. Kei evlendiğinde telefon kullanmayı bırakmıştı. *"Evli bir çifte bir telefon yeter,"* demişti. Hirai'ninse her birini farklı amaçlar için kullandığı üç telefonu vardı: müşteriler için, özel görüşmeler için ve aile için. Aile telefonuna aile evinin ve kardeşi Kumi'nin numarasını kaydetmişti. Kafeden kimse bilmese de aile telefonuna iki kişi daha eklemişti: kafenin ve Nagare'nin cep telefonu numarası. Kazu e-postayı yüksek sesle okumaya devam etti.

Ailemle durum hâlâ biraz sıkıntılı ama eve dönerek en iyisini yaptığımı hissediyorum. Kumi'nin ölümü hem ailem hem de benim için sadece mutsuzluğa yol açsaydı o zaman onun tek mirası mutsuzluk olurdu.

İşte bu yüzden Kumi'nin kısa yaşamına daha anlamlı bir miras yaratacak bir hayat sürmeyi planlıyorum. Sanırım bu kadar ciddi olabileceğimi hiç düşünmezdiniz. Yani özetle, mutlu ve sağlıklıyım. Fırsat bulursanız lütfen ziyaretime gelin. Bu yılki geçmiş olsa da Tanabata Festivali'ni görmenizi hararetle tavsiye ederim. Lütfen herkese selamlarımı iletin.

Yaeko Hirai

Mutfağın girişinde, kollarını kavuşturmuş, Kazu'nun okuduklarını dinleyen Nagare'nin gözleri her zamankinden daha kısıktı. Muhtemelen gülümsüyordu, onun gülümsediğini anlamak hep çok zordu.

"Ah, ne harika," dedi Kohtake mutlulukla gülümseyerek. Üzerindeki hemşire üniformasına bakılırsa vardiya arası mola vermişti. "Hey, fotoğrafa bakın!" diyen Kazu e-postaya eklenmiş resmi Kohtake'ye gösterdi. Kohtake daha iyi bakabilmek için telefonu eline aldı.

"Vay canına, şimdiden oraya ait gibi görünüyor..." dedi şaşkınlıkla.

Kazu gülerek, "Bence de!" diye onayladı.

Fotoğrafta Hirai otelin önünde duruyordu. Saçları topuz yapılmıştı, üstünde Takakura'nın sahibi olduğunu gösteren pembe kimono vardı.

"Mutlu görünüyor."

"Evet."

Hirai dünya umurunda değilmiş gibi gülümsüyordu. Ailesiyle durumunun hâlâ sıkıntılı olduğunu yazmıştı ama fotoğrafta babası Yasuo ve annesi Michiko yanındaydı.

"Kumi de mutludur..." diye mırıldandı arkadan fotoğrafa bakan Nagare.

"Şüphesiz, Kumi de mutlu."

"Evet, öyle olduğuna eminim," dedi Kohtake fotoğrafa bakarak. Yanında duran Kazu da başını sallayarak onları onayladı. Geçmişe dönme seremonisindeki soğuk tavrı yoktu. Sevecen ve nazik görünüyordu.

Kohtake telefonu Kazu'ya uzatırken, "Bu arada," dedi ve dönüp kuşkuyla elbiseli kadının oturduğu yere baktı. "O ne yapıyor?"

Baktığı elbiseli kadın değil, onun karşısında oturan Fumiko Kiyokawa'ydı. Fumiko o bahar kafede geçmişe yolculuk yapmıştı. Çalışan bir kadındı ama üstündeki tru-

vakar kollu siyah tişört ve beyaz pantolona bakılırsa izin gününde olmalıydı.

Fumiko, Hirai'nin e-postasıyla ilgilenmemişti. Bunun yerine elbiseli kadının yüzüne bakıyordu. Ne istediği gizemini koruyordu. "Ben de merak ediyorum," dedi Kazu.

Fumiko bahardan beri ara sıra kafeye geliyordu. Her geldiğinde elbiseli kadının karşısına oturuyordu.

Fumiko birden Kazu'ya baktı. "Ee, pardon," dedi.

"Evet?"

"Kafamı kurcalayan bir şey var."

"Nedir?"

"Tüm bu zamanda yolculuk işleri... Geleceğe de gidilebiliyor mu?"

"Geleceğe mi?"

"Evet, geleceğe."

Fumiko'nun sorusunu duyan Kohtake de meraklandı. "Evet, ben de bunu bilmek isterim."

"Değil mi ama?" dedi Fumiko.

"Geçmişe geri dönmek ya da geleceğe gitmek... İkisi de zamanda yolculukla ilgili sonuçta. Ben de bunun mümkün olabileceğini düşündüm," diye devam etti Fumiko.

Kohtake başıyla onayladı.

"Yani mümkün mü?" diye sordu merak ve umutla bakan Fumiko.

"Evet, tabii ki geleceğe gidebilirsin," diye cevapladı Kazu net bir biçimde.

"Gerçekten mi?" diye sordu Fumiko. Heyecanına yenik düşüp kazayla masaya vurmasıyla elbiseli kadının kahvesi döküldü. Kadının kaşları seğirdi, panikleyen Fumiko bir peçeteyle masayı kuruladı, lanetlenmek istemiyordu.

"Vay canına!" diye bağırdı Kohtake. Kazu iki kadının tepkisine bakıp, "Ama kimse gitmiyor," diye ekledi soğuk bir ses tonuyla.

"Ne?" diye sordu Fumiko şaşkınlıkla. "Neden gitmiyorlar ki?" dedi Kazu'ya yaklaşıp. Geleceğe gitme fikrini çekici bulan kesinlikle yalnızca o olamazdı, demek istediği buydu. Kohtake de neden kimsenin gitmediğini merak etmiş gibi görünüyordu. Gözlerini iyice açıp tüm dikkatini Kazu'ya verdi. Kazu önce Nagare'ye, ardından Fumiko'ya baktı.

"Pekâlâ... Geleceğe yolculuk edebilsen kaç yıl sonrasına gitmek isterdin?" Soru aniden sorulmuş gibi görünse de belli ki Fumiko cevabı çoktan düşünmüştü.

"Üç yıl sonrasına!" diye cevapladı Fumiko hemen, bunun sorulmasını bekliyormuş gibi. Yüzü hafifçe kızardı.

"Erkek arkadaşınla mı buluşmak istiyorsun?" diye sordu Kazu hiç istifini bozmadan.

"Yani diyelim ki istediğim bu, ne olur?" Kendini savunacakmış gibi çenesini kaldırdı ama yüzü gittikçe daha da kızarıyordu.

Nagare lafa karıştı. "Bunun için utanmana gerek yok..."

"Hiç de utanmıyorum!" diye terslendi Fumiko. Ama Nagare sinirini bozmuştu, Kohtake'yle birbirlerine bakıp güldüler.

Kazu espri havasında değildi. Her zamanki soğuk ifadesiyle Fumiko'ya bakıyordu. Fumiko ciddiyetini takındı.

"Bu mümkün değil mi yani?" diye sordu usulca.

"Hayır, mümkün... Mesele mümkün olup olmaması değil," diye devam etti Kazu tekdüze bir sesle.

"Ne peki?"

"Üç yıl sonra kafeyi ziyaret edeceğini nereden bilebilirsin?"

Fumiko Kazu'nun nereye varmak istediğini anlamadı.

"Anlamıyor musun?" diye sordu Kazu Fumiko'ya, çapraz sorgudaymış gibi. "Ah," dedi nihayet anlayan Fumiko. Zamanda üç yıl sonrasına yolculuk etse bile Goro'nun kafede olacağından nasıl emin olabilirdi ki?

"Belirsiz olan bu. Geçmişte olan oldu. Hedefi belirleyip oraya dönersin. Ama..."

"Gelecek kesinlikle belirsiz!" dedi Kohtake, sanki bir yarışma programındaymış gibi ellerini çırparak.

"Kesinlikle, gitmek istediğin güne gidebilirsin ama görmek istediğin kişinin orada olup olmayacağını bilmenin yolu yok." Kazu'nun soğukkanlı duruşuna bakılırsa aynı şeyi düşünen çok sayıda insan olmalıydı.

"Yani bir mucize olmadığı sürece gelecekte bir zaman seçip gitsen bile –kahve soğumadan önceki kısacık bir zamanda– gerçekten görmek istediğin kişiyle buluşma ihtimalin çok zayıf," diye ekledi Nagare, bu tür açıklamaları daha önce de yapmış gibi. Sözlerini Fumiko'ya bakıp kısık gözleriyle, *Ne demek istediğimi anladın mı?* diye sorarak bitirdi.

"Yani geleceğe gitmek sadece zaman kaybı olur," diye mırıldandı Fumiko durumu kabullenerek.

"Kesinlikle."

"Anlıyorum..."

Geleceğe gitme sebebinin sığlığı göz önüne alınınca Fumiko çok utanmış olmalıydı. Ancak kafenin sıkı kurallarının doğasından o kadar etkilenmişti ki Kazu'nun cevabını daha fazla sorgulamak istemedi.

Bir şey söylemedi ama kendi kendine, *Geçmişe döndüğünde şimdiki zamanı değiştiremezsin. Geleceğe gitmek sadece zaman kaybı. Ne kadar tutarlı. Dergideki yazının, kafenin zaman yolculuğunu "anlamsız" olarak tanımlama nedenini anlayabiliyorum*, diye düşündü.

Ne var ki bu durumdan kolay kurtulamayacaktı. Nagare gözlerini merakla biraz daha kıstı.

"Ne yapmak istiyorsun? Evlendiğinizden emin olmak mı?" diye takıldı.

"Öyle bir şey değil!"

"Hah! Biliyordum!"

"Hayır! Öyle olmadığını söyledim... Of!"

Fumiko inkâr ettikçe kendi kazdığı çukuru daha derinleştiriyordu.

Ne olursa olsun geleceğe yolculuk yapması olası değildi. Bunu yapmasını engelleyen can sıkıcı bir kural daha vardı: Zamanda yolculuk için o sandalyeye oturan biri bunu ikinci kez yapamazdı. Herkesin tek bir şansı vardı.

Ancak bunu Fumiko'ya söylememek daha iyi olacak, diye düşündü keyifle sohbet eden Fumiko'ya bakan Kazu. Bunun nedeni Fumiko'yu düşünmesinden ziyade onun böyle bir kuralın sebebi için makul bir açıklama talebinde bulunacak olmasıydı.

Bununla uğraşamam, diye düşündü Kazu.

DİNG-DONG

"Merhaba! Hoş geldiniz!"

Gelen Fusagi'ydi. Lacivert polo yaka tişört, açık kahve pantolon ve *setta* sandaletlerini giymişti. Omzunda bir çanta asılıydı. Yılın en sıcak günüydü. Terini silmek için elinde mendil yerine küçük beyaz bir havlu vardı.

"Fusagi!" Nagare müşteri karşılarken yaptığı gibi *Merhaba! Hoş geldiniz!* demek yerine doğrudan adını söyledi.

Fusagi'nin önce kafası karıştı ama ama sonra başını sallayarak karşılık verip her zaman yaptığı gibi girişe en yakın masaya oturdu. Kohtake elleri arkasında yanına gitti.

"Merhaba sevgilim!" dedi gülümseyerek. Artık ona eskiden olduğu gibi Fusagi demiyordu.

"Özür dilerim, sizi tanıyor muyum?"

"Ben senin karınım aşkım."

"Karım mı?.. Benim karım mı?"

"Evet."

"Bu bir şaka... Değil mi?"

"Hayır. Gerçekten senin karınım!"

Tereddüt etmeden karşısındaki sandalyeye oturdu. Fusagi bu kadar samimi davranan tanımadığı bir kadına nasıl tepki vereceğini bilemediği için endişeli görünüyordu.

"Ee, oraya izinsiz oturmamanızı tercih ederdim."

"Ah, buraya oturmam hiç sorun değil... Ben senin karınım."

"Benim için sorun. Sizi tanımıyorum."

"Tamam, o zaman beni tanımalısın. Hadi başlayalım."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Pekâlâ, sanırım bu bir evlilik teklifi."

Fusagi karşısında gülümseyerek oturan Kohtake'ye şaşkınlıkla baktı. Sıkıldığı aşikârdı. Kendisine bir bardak su getiren Kazu'dan yardım istedi.

"Şey... Lütfen bu kadınla ilgili bir şey yapabilir misiniz?"

Bir yabancı şöyle bir baksa birbirine takılan keyifli bir çift görürdü. Ama Fusagi'ye dikkatli bakıldığında adamın sıkkın olduğu fark ediliyordu.

"Biraz üzgün görünüyor," diyen Kazu gülümseyerek Fusagi'ye destek verdi.

"Öyle mi? Peki öyleyse."

Tezgâhın arkasında duran Nagare, "Acaba bugünlük bu kadar yeter mi?" diyerek yardım eli uzattı.

Çift arasında benzer konuşmalar birkaç kez yaşanmıştı. Bazı günler Kohtake karısı olduğunu söylediğinde Fusagi ona inanmayı reddediyordu. Bazı günlerse tuhaf bir biçimde tavrı farklı oluyor, "*Ya? Gerçekten mi?*" diyerek kabul ediyordu. Daha iki gün önce Kohtake karşısına oturmuş ve ikisi keyifle sohbet etmişti.

Bu tür sohbetler sırasında genellikle seyahat anılarından bahsediyorlardı. Fusagi gezip gördüğü yerleri anlatmaktan keyif alıyordu. Kohtake ise gülümseyerek, "*Ben de oraya*

gittim," diyor ve kendilerini sohbete kaptırıyorlardı. Kohtake bu konuşmaların tadını çıkarıyordu.

Kohtake, "Öyle olsun. Eve gittiğimizde devam ederiz," diye karşılık verdi Nagare'ye ve o an için konuyu kapatıp bar kısmındaki sandalyesine döndü. "Yine de keyfin yerinde görünüyor," dedi Nagare.

"Ah, öyle."

Kafenin serin havasına rağmen Fusagi yüzündeki terleri silmeye devam etti. "Kahve, lütfen," derken çantasından çıkardığı seyahat dergisini masaya koydu.

"Tabii," dedi Kazu gülümseyerek ve mutfağa gitti. Fumiko yine elbiseli kadına bakmaya başladı. Yanaklarını ellerine dayayıp öne eğilen Kohtake, izlendiğinden habersiz dergisini okuyan Fusagi'ye bakıyordu. Her ikisini de izleyen Nagare retro görünümlü kahve değirmeniyle kahve öğütmeye başladı. Elbiseli kadın her zamanki gibi romanını okuyordu. Taze çekilmiş kahvenin kokusu odaya yayılırken Kei arka odadan çıktı. Onu gören Nagare durdu.

"Yüce Tanrım!" dedi Kohtake, Kei'nin yüzünü görünce. Oldukça solgun görünüyordu, rengi neredeyse maviye dönmüştü, her an bayılacakmış gibi yürüyordu.

"İyi misin?" diye sordu Nagare, yüzündeki kanın çekilmesine bakılırsa dehşete kapılmıştı.

"Ah hayatım, sanırım bugün dinlensen iyi olacak," diye seslendi Kazu mutfaktan.

"Hayır, iyiyim ben. İyiyim," dedi Kei. İyi görünmek için elinden geleni yapsa da ne kadar hâlsiz olduğunu saklayamadı.

"Bugün pek iyi görünmüyorsun," diyen Kohtake, Kei'nin yanına gitmek için bar sandalyesinden kalktı. "Sence de dinlensen iyi olmaz mı?"

Kei başını iki yana salladı. "Hayır, iyiyim. Gerçekten," dedi ısrarla ve parmaklarıyla barış işareti yaptı.

Ama öyle olmadığı aşikârdı.

Kei zayıf bir kalple doğmuştu. Doktorlar yoğun fiziksel aktiviteler yapamayacağını söylediğinden okuldayken spor etkinliklerine hiç katılamamıştı. Yine de girişken, özgür ruhlu bir karakteri vardı ve hayattan zevk alma konusunda uzmandı. Hirai'nin dediği gibi, mutlu yaşamak Kei'nin yeteneklerinden biriydi.

Güçlü egzersizler yapamıyorsam, ben de güçlü egzersiz yapmam. Böyle düşünüyordu.

Spor etkinliklerinde kenarda oturmak yerine oğlanlardan birinin tekerlekli sandalyesini ittirirdi. Elbette kazanma şansları yoktu ama ellerinden geleni yaparlar ve kaybettiklerinde hayal kırıklığına uğrarlardı. Dans dersinde diğerleri gibi sallanıp zıplamak yerine yavaş hareketler yapardı. Normalde alışılagelmişin dışına çıkılmasından rahatsız olanlar bile Kei için böyle hissetmezdi. Herkesle arkadaş olurdu, insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Güçlü iradesinin ve karakterinin aksine Kei'nin kalbi gün geçtikçe kötüye gidiyordu. Uzun süreli olmasa da sık sık okuldan alınıp tedavi için hastaneye yatırılıyordu. Nagare ile de hastanede tanışmışlardı.

On yedi yaşında, lise ikinci sınıftaydı. Hastanedeyken yataktan çıkamıyor, bu yüzden ziyaretçiler ve odasına giren hemşirelerle sohbet ederek eğleniyordu. Pencerenin ötesindeki dış dünyayı izlemekten de keyif alıyordu. Bir gün pencereden bakarken hastane bahçesinde baştan ayağa sargılar içinde bir adam gördü.

Gözlerini adamdan alamamıştı. Bunun nedeni adamın sadece baştan ayağa sargılı olması değildi, adam aynı zamanda diğer herkesten daha iriydi. Önünde yürüyen bir kız öğrenci onun yanında minicik kalmıştı. Bunu yapmak kabalık olsa da Kei ona *mumya adam* ismini takmıştı ve her gün hiç sıkılmadan onu izliyordu. Hemşirelerden biri mumya adamın trafik kazası nedeniyle hastaneye kaldırıl-

dığını anlatmıştı. Bir kavşakta karşıdan karşıya geçerken adamın gözlerinin önünde bir arabayla kamyon çarpışmıştı. Çarpışmanın ortasında kalmamıştı ama kamyonun yan tarafı onu 20 metre kadar sürüklemiş, bir dükkânın vitrinine fırlatmıştı. Arabada fazla hasar yoktu ve içindekiler yaralanmamıştı. Ancak kaldırıma çıkan kamyon devrilmişti. Ondan başka yaralanan yaya yoktu. Aynı şey normal cüsseli birinin başına gelse oracıkta ölürdü ama iri adam hemencecik hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalkmıştı. Tabii içeride durum böyle değildi; her yeri kanıyordu, etraf kan gölüne dönmüştü. Yine de kendi durumuna aldırış etmeden ters dönmüş kamyona doğu sendeleyerek yürümüş ve içeriye bakıp, *"İyi misin?"* diye seslenmişti. Kamyondan benzin sızıyordu. Sürücünün bilinci kapalıydı. İri adam sürücüyü kamyondan çıkarmış, adamı omzunda taşırken olay yerinde toplananlara, *"Ambulans çağırın!"* diye seslenmişti. Gelen ambulans iri adamı da almıştı. Tüm kesik ve sıyrıklardan kan akıyordu ama kırık kemiği yoktu.

Mumya adamın hikâyesini dinledikten sonra Kei'nin merakı daha da artmıştı. Çok geçmeden bu merak yerini aşka bıraktı. İri adam ilk aşkıydı. Bir gün ani bir dürtüyle onunla tanışmaya gitmişti. Karşısına geçtiğinde adamın düşündüğünden de iri olduğunu görmüştü. Bir duvarın önünde duruyor gibi hissetmişti. "Sanırım sen evlenmek istediğim adamsın," demişti utanıp sıkılmadan. Bunları açıkça ve doğrudan mumya adama söylemişti, hatta bunlar ona söylediği ilk kelimeler olmuştu. Mumya adam bir süre bir şey söylemeden ona bakmıştı. Ardından pragmatik ama tamamen olumsuz olmayan bir cevap vermişti.

"Bunu yaparsan bir kafede çalışacaksın."

Üç yıllık flörtleri o zaman başlamıştı ve nihayet Kei yirmi, Nagare yirmi üç yaşına geldiğinde nikah defterini imzalayarak karıkoca olmuşlardı.

Kei tezgâhın arkasına geçti ve her zamanki gibi bulaşıkları kurulayıp kaldırmaya başladı. Mutfaktan kahve sifonunun lıkırtısı geldi. Kohtake endişeyle Kei'ye baktı, Kazu mutfağa gitti ve Nagare değirmenle kahve çekirdeklerini öğütmeye başladı. Kimse farkında değildi ama her nedense elbiseli kadın da Kei'ye bakıyordu.

Kohtake'nin "Ah!" diye bağırmasıyla aynı anda şıngırtı sesi duyuldu.

Kei'nin elindeki bardak yere düşmüştü.

"Abla! Sen iyi misin?" Her şart altında sakin olan Kazu panikle mutfaktan çıktı.

"Özür dilerim," dedi Kei kırık cam parçalarını toplarken.

"Bırak abla, ben yaparım," diyen Kazu çömelmeye çalışan Kei'yi tuttu.

Nagare bir şey söylemeden olanları izliyordu.

Kohtake, Kei'yi ilk kez böyle görüyordu. Hemşire olduğundan sürekli hasta insanlarla ilgileniyordu. Ama arkadaşını hasta hâlde görmek kanının çekilmesine neden olmuştu.

"Kei, hayatım," diye mırıldandı.

"İyi misin?" diye sordu Fumiko.

Olanlar Fusagi'nin de dikkatini çekmişti, başını kaldırdı.

"Özür dilerim."

"Bence Kei'nin hastaneye gitmesi gerek," dedi Kohtake.

"Hayır, iyi olacağım, gerçekten..."

"Ama bence gerçekten..."

Kei inatla başını salladı. Ama nefes alırken göğsü sıkışıyordu. Durumu düşündüğünden daha kötü görünüyordu.

Nagare bir şey demedi. Sadece hüzünle karısına bakıyordu. Kei derin bir nefes aldı. "Sanırım uzansam iyi olacak," dedi ve sendeleyerek arka odaya gitti. Nagare'nin ifadesinden endişelendiğini anlamıştı.

"Kazu, kafeyle ilgilen lütfen," dedi Nagare karısının peşinden giderken.

"Elbette," diye cevap verdi Kazu, aklı hâlâ başka yerde gibiydi.

"Kahve lütfen."

"Ah! Pardon."

Durumu anlamış gibi görünen Fusagi siparişini vermek için beklemişti. Kahve ricası Kazu'yu kendine getirdi. Aklı Kei'de olduğundan Fusagi'nin kahve servisini yapmamıştı.

Gün sona erdiğinde bu ağır hava hâlâ dağılmamıştı.

Kei, hamile olduğunu öğrendiğinden beri ne zaman boş olsa bebeğiyle konuşurdu. Henüz dört haftalık olduğundan bebek demek için biraz erkendi ama bu Kei'ye engel olmuyordu. Sabahlar "günaydın" ile başlıyor, Nagare'den "baba" diye bahsedip günün olaylarını anlatıyordu. Bebeğiyle yaptığı hayali konuşmaları günün en önemli ânı olarak görüyordu.

"Gördün mü? O senin baban!"

"Babam mı?"

"Evet!"

"Çok büyük!"

"Evet, ama sadece bedeni büyük değil. Kalbi de kocaman! Çok şefkatli ve sevecendir baban."

"Bu iyi! Sabırsızlanıyorum."

"Anne ve baba da seni görmek için sabırsızlanıyor, birtanem!"

Kei'nin her iki rolü de üstlendiği bu konuşmalar böyle sürüp gidiyordu. Üzücü gerçek, Kei'nin durumunun hamilelik ilerledikçe kötüleşmesiydi. Beşinci haftada rahimde içinde bir ya da iki milimetre büyüklüğünde embriyo bulunan bir kese oluşuyordu. Bu bebeğin kalp atışlarının duyulabilir hâle geldiği zamandı. Bu noktadan sonra organlar

hızla oluşmaya başlıyordu: Gözler, kulaklar, ağız gelişiyordu; mide, bağırsaklar, ciğerler, pankreas, serebral sinirler, aort oluşuyordu, eller ve ayaklar çıkmaya başlıyordu. Fetüsün gelişiminin ilk evreleri Kei'nin fiziksel durumuna zarar veriyordu.

Sıcak basması yaşıyor, ateşi varmış gibi hissediyordu. Vücudunun plasenta oluşturmak için ürettiği hormonlar hâlsiz hissetmesine neden oluyor, aniden gelen uyuşukluk dalgalarına maruz kalıyordu. Hamilelik ruh hâlini de etkilemiş, bir uçtan diğerine savrulur hâle gelmişti. Anksiyete nöbetleri, kısa öfke patlamaları yaşayıp ardından depresyona giriyordu. Bazı şeylerin tadının normalden farklı geldiği zamanlar oluyordu.

Her şeye rağmen bir kere bile şikâyet ettiği görülmemişti. Çocukluğundan beri hastanede geçirdiği düzenli yatışlara alışık olduğundan fiziksel durumuyla ilgili asla şikâyet etmiyordu.

Ancak son birkaç günde durumu hızla kötüleşmişti. İki gün önce asıl doktoruyla kısa bir süre yalnız kalma fırsatı yakalayan Nagare, karısının durumuyla ilgili bilgi istemişti. Doktor ona gerçeği söylemişti.

"Açıkçası karınızın kalbi bu çocuğu doğurmaya dayanmayabilir. Altıncı haftada sabah bulantıları başlayacak. Sabah bulantıları ağır olursa hastanede yatması gerekebilir. Bebeği doğurmak istiyorsa hem bebeğin hem de kendisinin yaşama ihtimalinin düşük olduğunu anlaması gerek. Doğumda bebeği ve onu kurtarabilsek bile bu, ona çok büyük zarar verecek. Yaşam süresinin kesinlikle kısalacağını bilmesi gerek."

Ayrıca eklemişti: "Normalde hamileliği sonlandırma altıncı hafta ile on ikinci hafta arasında yapılır. Ancak karınızın eğer bu yönde bir seçimi olacaksa sonlandırma, durumu itibariyle mümkün olduğunca çabuk yapılmalı..."

Eve döndükten sonra Nagare, Kei'nin karşısına geçip ona doktorun söylediklerini anlatmıştı. Bitirdikten sonra Kei başını sallamış ve sadece, *"Biliyorum,"* demişti.

Kafeyi kapadıktan sonra Nagare tezgâhta tek başına oturdu. İçeriyi sadece duvar lambaları aydınlatıyordu. Tezgâhın üstüne Nagare'nin kâğıt peçeteleri katlayarak yaptığı birkaç küçük turna kuşu sıralanmıştı. Duyulan tek ses, duvar saatlerinin tik takları ve hareket eden tek şey Nagare'nin elleriydi.

DİNG-DONG

Zil çalmış olmasına rağmen Nagare tepki vermedi. Katlamayı bitirdiği kâğıt turnayı tezgâha, diğerlerinin yanına koydu. Kohtake içeri girdi. Kei için endişelendiğinden işten eve dönerken uğramıştı.

Tezgâhta duran kâğıt turnalara bakan Nagare yavaşça başını salladı.

Kohtake kafenin girişinde durdu. "Kei nasıl?" diye sordu. Hamile olduğunu biliyordu ama bu kadar hızlı kötüleşeceğini düşünmemişti. Hâlâ öğlenki kadar endişeliydi.

Nagare hemen cevap vermedi. Bir peçete daha alıp katlamaya başladı.

"Bir şekilde dayanıyor," dedi.

Kohtake, Nagare ile aralarında bir sandalye boşluk bırakıp oturdu.

Nagare burnunun ucunu kaşıdı. "Seni de endişelendirdiğim için üzgünüm," dedi. Kohtake'ye bakıp başını özür dilercesine salladı.

"Bunun için endişelenme... ama onun hastaneye gitmesi gerekmez mi?"

"Ona söyledim ama dinlemiyor."

"Evet ama..."

Katlamayı bitirdiği kâğıt turnaya baktı.

"Bebek doğurmasına karşıydım," diye mırıldandı kısık sesle. Kafe bu kadar küçük ve sessiz olmasa Kohtake onu duyamayacaktı. "Ama ne pahasına olursa olsun fikrini değiştirmeyecek," deyip önce gülümseyerek Kohtake'ye sonra da önüne baktı.

Kei'ye bebek sahibi olmaları fikrine "karşı" olduğunu söylemişti, hepsi bu. "Doğurmanı istiyorum," ya da "Doğurma," diyemezdi. Aralarında seçim yapamaz, bebeği Kei'ye ya da Kei'yi bebeğe tercih edemezdi.

Kohtake ne diyeceğini bilemedi. Başını kaldırıp yavaşça dönen tavan vantilatörüne baktı. "Çok zor," dedi.

Arka odadan Kazu çıktı.

"Kazu..." diye fısıldadı Kohtake.

Ama Kazu bakışlarını Kohtake'den Nagare'ye çevirdi. Bu sefer her zamanki okunaksız ifadesini takınmamıştı; üzgün, morali bozuk görünüyordu.

"O nasıl?" diye sordu Nagare.

Kazu arka odaya doğru baktı. Bakışlarını takip eden Nagare, Kei'nin yavaşça geldiğini gördü. Yüzü hâlâ beyazdı, biraz dengesiz yürüyordu ama daha kontrollü görünüyordu. Tezgâhın arkasına geçti. Nagare'nin karşısında durarak ona baktı. Nagare hâlâ tezgâhın üstüne dizdiği kâğıt turnalara bakıyordu. İkisi de konuşmayınca aralarındaki sessizlik gittikçe daha tuhaf bir hâl aldı. Kohtake hareket edemiyor gibi hissetti.

Kazu mutfağa gidip kahve yapmaya başladı. Huninin içine filtre yerleştirdi ve demlikteki sıcak suyu hazneye döktü. Kafede çıt çıkmadığından, görmeden de ne yaptığını söylemek mümkündü. Kısa süre sonra haznenin içindeki su kaynamaya başladı ve huniden yükselen suyun lıkırtısı duyuldu. Birkaç dakika içinde taze kahve kokusu odayı

doldurdu. Nagare aromayla kendine gelmiş gibi başını kaldırdı.

"Özür dilerim, Nagare," diye geveledi Kei.

"Ne için?" diye sordu Nagare kâğıt turnalara bakarak.

"Yarın hastaneye gideceğim."

"..."

"Yarın gideceğim." Kei her kelimeyi sanki kendini ikna etmeye çalışır gibi söylemişti. "Dürüst olmam gerekirse, bir kez hastaneye girersem bir daha eve döneceğimi sanmıyorum. Bu vermekte zorlandığım bir karar..."

"Anlıyorum." Nagare yumruğunu sıktı.

Kei çenesini kaldırıp kocaman, yuvarlak gözleriyle etrafa baktı. "Ama böyle devam edemem," dedi gözleri yaşla dolarken.

Nagare sessizce dinliyordu.

"Vücudum bir yere kadar dayanır..."

Kei elini henüz bir santim bile büyümemiş karnına koydu. "Görünüşe göre bu çocuğu doğurmak her şeyimi alacak..." dedi acı bir gülümsemeyle. Durumunu herkesten daha iyi bildiği açıktı.

"Bu yüzden..."

Nagare kısık gözleriyle karısına baktı. "Tamam," dedi sadece. "Kei, sevgilim..."

Kohtake, Kei'yi ilk kez böyle üzgün görüyordu. Bir hemşire olarak, kalp rahatsızlığı varken bebek doğurmaya çalışarak karşı karşıya kaldığı tehlikeyi biliyordu. Vücudu şimdiden zayıf düşmüştü ki henüz sabah bulantıları başlamamıştı bile. Bebeği doğurmamayı seçse kimse onu suçlamazdı ama o doğurmayı seçmişti.

"Ama gerçekten çok korkuyorum," diye mırıldandı Kei titreyen sesiyle. "Çocuğum mutlu olacak mı, merak ediyorum. Annesinin bebeği yalnız mı kalacak? Bu seni ağlatacak mı?" Her zamanki gibi bebeğiyle konuşuyordu. "Belki

de sadece seni doğuracak kadar dayanacağım. Beni affedecek misin?"

Dinledi ama cevap gelmedi.

Yanaklarından yaşlar sel olup aktı.

"Korkuyorum... çocuğumun yanında olamama düşüncesi korkutucu," dedi Nagare'nin gözlerine bakarak. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, çocuğumun mutlu olmasını istiyorum. Bu kadar basit bir dilek nasıl bu kadar korkutucu olabilir?" diyerek ağladı.

Nagare'nin verecek cevabı yoktu. Sadece tezgâhtaki kâğıt turnalara baktı.

Flap.

Elbiseli kadın kitabını kapadı. Henüz bitirmemişti; sayfaların arasına kırmızı kurdeleli beyaz bir ayraç yerleştirdi. Kitabın kapandığını duyan Kei kadına baktı. Elbiseli kadın da Kei'ye bakıyordu ve bir süre bakmaya devam etti.

Bakışlarını Kei'den ayırmayan elbiseli kadın, sadece bir kez kibarca göz kırptı. Ardından sandalyesinden kalktı. Sanki göz kırparak bir şey anlatmaya çalışmıştı. Ardından Nagare ve Kohtake'nin arkasından geçerek içeri çekiliyormuş gibi tuvalete girip gözden kayboldu.

Sandalyesi –*o* sandalye– boş kalmıştı.

Kei onu çeken bir şey var gibi sandalyeye doğru yürüdü. Oturanı geçmişe gönderen *o* sandalyenin önüne gelince durup baktı. "Kazu... biraz kahve yapar mısın, lütfen?" diye seslendi bitkin sesiyle.

Kei'yi duyan Kazu başını mutfaktan çıkarınca Kei'nin *o* sandalyenin önünde durduğunu gördü. Kei'nin aklında ne olduğunu bilmiyordu.

Kei'yi gören Nagare, "Ah, hadi ama... Ciddi olamazsın!" dedi.

Kazu elbiseli kadının gittiğini fark edince o gün erken saatlerde yaptıkları konuşmayı hatırladı. Fumiko Kiyokawa, "Geleceğe de gidilebiliyor mu?" diye sormuştu.

Fumiko'nun sebebi basitti: Üç yıl sonra Goro'nun Amerika'dan dönüp dönmediğini ve evlenip evlenmediklerini öğrenmek istiyordu. Kazu geleceğe gitmenin mümkün olduğunu ama anlamsız olduğu için kimsenin tercih etmediğini söylemişti. Fakat Kei kesinlikle denemek istiyordu.

"Tek istediğim bir kez görmek."

"Bekle."

"Eğer sadece bir an bile görebilsem yeter..."

"Geleceğe gitme konusunda ciddi misin?" diye soran Nagare'nin sesi her zamankinden sertti.

"Tüm yapabileceğim bu..."

"İyi de buluşabilecek misin, bilmiyorsun."

"..."

"Buluşamayacaksan gitmenin ne anlamı var?"

"Anlıyorum ama..."

Kei, Nagare'nin gözlerine yalvarırcasına baktı.

Nagare'nin ağzından tek bir kelime çıktı. "Hayır." Kei'ye sırtını dönüp sustu.

Nagare daha önce Kei'nin yapmak istediği hiçbir şeye engel olmamıştı. Onun ısrarcı ve kararlı kişiliğine saygı duyuyordu. Çocuk sahibi olmak için hayatını tehlikeye atma kararına bile şiddetle karşı çıkmamıştı. Ama bu kez itiraz etti. Tek endişesi gelecekte çocuğunu doğurmuş olup olmadığı değildi. Geleceğe gidip çocuğu olmadığını görürse onu ayakta tutan manevi gücün yok olacağını düşünüyordu.

Kei sandalyenin önünde güçsüz ve çaresizce durdu. Geri adım atmadığına bakılırsa kararından vazgeçmeyecekti.

"Kaç yıl sonraya gitmek istediğine karar vermen gerek," dedi Kazu birden. Yanına geldi ve elbiseli kadının kahve içtiği fincanı kaldırdı.

"Kaç yıl sonraya? Hangi aya, hangi güne ve saate?" diye sordu Kei'ye. Doğrudan Kei'nin gözlerine bakıp yavaşça başını salladı.

"Kazu!" Nagare tüm otoritesini kullanarak bağırdı.

Ama Kazu onu duymazdan gelip kendine has soğuk ifadesiyle, "Unutmayacağım. Seninle buluştuğundan emin olacağım..." dedi.

"Kazu, birtanem."

Kazu çocuğunun geleceğe gitmek için seçtiği saatte kafede olduğundan emin olacağına dair söz veriyordu. "Yani endişelenmene gerek yok," dedi.

Kei gözlerinin içine bakıp başını salladı.

Kazu, Kei'nin son birkaç günde kötüleşmesinin sadece hamilelikten kaynaklanan fiziksel değişikliklere bağlı olmadığına, içinde bulunduğu durumun getirdiği stresle de ilgili olduğuna inanıyordu. Kei ölmekten korkmuyordu. Endişesinin ve üzüntüsünün asıl nedeni çocuğu büyürken yanında olamayacağı düşüncesiydi. Tüm bunlar kalbine ağır geliyor, fiziksel gücünü tüketiyordu. Gücü azaldıkça endişeleri artıyordu. Olumsuzluk hastalığın besinidir, derler. Kazu, Kei'nin böyle devam etmesi durumunda hamilelik ilerledikçe güçsüzleşmesinden ve hem bebeğin hem de annenin hayatlarını kaybetmesinden korkuyordu.

Kei'nin gözlerinde bir umut ışığı belirdi.

Çocuğumla buluşabileceğim.

Bu çok ama çok küçük bir umuttu. Kei tezgâhta oturan Nagare'ye baktı. Gözleri birbirine kenetlendi. Nagare bir süre sessiz kaldı, sonra kısa bir iç çekip arkasını döndü. Oturduğu yerden sırtı karısına dönük hâlde, "Dilediğin gibi yap," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Kei.

Kazu, Kei'nin masa ile sandalye arasına girdiğinden emin olunca elbiseli kadının kullandığı fincanı alıp mutfağa gitti. Kei derin bir nefes aldı yavaşça sandalyeye oturup gözlerini kapattı. Kohtake ellerini dua eder gibi birleştirirken Nagare sessizce önünde duran kâğıt turnalara baktı.

Kei ilk kez Kazu'nun Nagare'ye karşı geldiğini görüyordu. Kazu kafe dışında tanımadığı kişilerle konuşurken na-

diren kendini rahat hissederdi. Tokyo Sanat Üniversitesi'ne gidiyordu ama Kei onu arkadaş olarak tanımlayabileceği biriyle görmemişti. Kendi hâlindeydi. Okulda olmadığı zamanlarda kafede işlere yardım ediyordu, işi bitince odasına çekiliyor, çizimleri üzerinde çalışıyordu.

Kazu'nun çizimleri aşırı gerçekçiydi. Sadece kalem kullanarak fotoğraf kadar gerçeğe yakın işler çıkarıyordu ama sadece kendi gözlemleyebildiği şeyleri çizebiliyordu, çizimleri asla hayali tasvirler içermiyordu.

İnsanlar bir şeyleri düşündükleri kadar nesnel biçimde görüp duymazlar. Görsel ya da işitsel bilgiler zihne girerken; tecrübeler, düşünceler, şartlar, vahşi fanteziler, önyargılar, tercihler, bilgiler, farkındalık ve zihnin sayısız diğer faaliyeti aracılığıyla bozulur. Pablo Picasso'nun sekiz yaşında yaptığı çıplak adam çizimi olağanüstüydü. On dört yaşında yaptığı Katolik cemaat töreni tablosu çok gerçekçiydi. Ancak sonra en iyi arkadaşının intiharının ardından yaşadığı ve Mavi Dönem olarak bilinen yıllarında tabloları mavinin gölgesine bürünmüştü. Sonrasında yeni bir aşka yelken açmış, Kırmızı Dönem'de parlak ve renkli resimler yapmıştı.

Afrika heykellerinden etkilenerek kübizm akımının bir parçası olmuş, ardından neoklasik tarza dönmüş, sürrealizmle devam etmiş ve nihayetinde ünlü *Ağlayan Kadın* ve *Guernica* tablolarını yapmıştı.

Bu sanat eserleri dünyayı Picasso'nun gözünden aktarıyordu. Her biri Picasso'nun zihin süzgecinden geçenlerin sonucuydu. Şimdiye kadar Kazu insanların fikir ya da davranışlarına karşı koymaya ya da onlara meydan okumaya yeltenmemişti. Bunun nedeni, kendi duygularının dünya ile girdiği etkileşim sonucu süzgecinden geçirdiklerinin parçası olmamasıydı. Ne olursa olsun güvenli uzaklıkta kalıp etkilenmemeye çalışırdı. Kazu'nun tutumu, yaşam tarzı buydu. Başkalarına da böyle davranırdı. Soğuk mizacıyla geçmi-

şe dönmek isteyen müşterileriyle ilgilenirken, "Geçmişe dönme sebebiniz beni ilgilendirmez," derdi. Ama bu kez durum farklıydı. Bir söz vermişti. Kei'yi geleceğe gitmesi için cesaretlendiriyordu ve yaptıklarının Kei'nin geleceğine doğrudan etkisi olacaktı. Bu da Kei'nin aklına, Kazu'nun karakterine aykırı davranmasının nedenleri olduğunu getirmişti ama bu sebepler açık değildi.

"Abla." Kazu'nun sesini duyan Kei gözlerini açtı. Masanın yanında duran Kazu'nun elinde küçük gümüş demliği ve beyaz kahve fincanını koyduğu gümüş tepsi vardı.

"İyi misin?"

"Evet, iyiyim."

Kei duruşunu düzeltti, Kazu fincanı usulca önüne koydu.

"Kaç yıl sonraya?" diye sessizce sordu, başını hafifçe yana eğerek. Kei bir süre düşündü.

"On yıl sonraya gitmek istiyorum, 27 Ağustos'a," dedi.

Kazu tarihi duyunca gülümsedi.

"Tamam o zaman," diye yanıtladı. 27 Ağustos Kei'nin doğum günüydü: Kazu ya da Nagare'nin asla unutmayacağı bir tarihti. "Ya saat?"

"Öğleden sonra üç," dedi Kei hemen.

"On yıl sonra, 27 Ağustos, saat 15'te."

"Evet, lütfen," dedi Kei gülümseyerek.

Kazu başını hafifçe sallayıp gümüş demliğin sapını tuttu. "Pekâlâ." Her zamanki soğuk karakterine büründü.

Kei, Nagare'ye baktı. "Yakında görüşürüz," dedi.

Nagare ona bakmadan "Peki," dedi.

Kei ve Nagare konuşurken Kazu demliği fincanın üzerine getirdi.

"Kahveyi soğumadan önce iç," diye fısıldadı.

Kelimeler sessiz kafede çınladı. Kei odadaki gerginliği hissedebiliyordu.

Kazu kahveyi koymaya başladı. İnce, siyah sıvı, demliğin dar ağzından dökülüp yavaşça fincanı doldurmaya başladı. Kei'nin bakışları fincana değil Kazu'ya kilitlenmişti. Fincan tamamen dolduğunda üzerindeki bakışları hisseden Kazu *"Buluştuğunuzdan emin olacağım,"* der gibi içtenlikle gülümsedi.

Dolu fincandan parlayan buhar yükselmeye başladı. Kei vücudunun da buhar gibi parladığını hissetti. Bir an sonra bir bulut gibi hafifledi ve etrafındaki her şey, ileri sarılan bir filmin ortasındaymış gibi, hızla akmaya başladı.

Normalde hızla akan sahneleri lunaparktaki bir çocuk gibi ışıltılı gözlerle izlerdi. Ama şu an içinde bulunduğu ruh hâli böylesi tuhaf bir deneyimden zevk almasına izin vermiyordu. Nagare sertçe karşı çıkmış ama Kazu bu şansı kullanması için ona destek olmuştu. Şimdi çocuğuyla buluşmayı bekliyordu. Baş döndürücü parıltı etrafını sararken kendi çocukluğunu hatırladı.

Kei'nin babası Michinori Matsuzawa'nın da kalbi zayıftı. Kei ilkokul üçüncü sınıftayken iş yerinde yığılıp kalmıştı. Sonrasında sık sık hastanede yatmış ve bir yıl sonra hayatını kaybetmişti. Kei o zamanlar dokuz yaşında, girişken, mutlu ve güleç yüzlü bir çocuktu. Aynı zamanda duygusal ve hassastı. Babasının ölümü onu duygusal olarak karanlık bir yerde bırakmıştı. İlk kez ölümle karşı karşıya gelmiş ve onu karanlık bir kutu olarak tanımlamıştı. O kutunun içine bir kez giren bir daha dışarı çıkamıyordu. Babası oraya hapsolmuştu, kimseyi göremediğin, korkunç ve yalnız bir yerdi orası. Babasını düşündüğünde uykuları kaçıyordu. Yavaş yavaş gülümsemesi kayboldu.

Annesi Tomako'nun kocasının ölümüne verdiği tepki Kei'nin tepkisinin tam tersi olmuştu. Günlerini daimi bir gülümsemeyle geçiriyordu. O zamana kadar neşeli bir mizacı olmamıştı. O ve Michinori görünüşte sıradan bir çift-

ti. Tomako cenazede ağlamış ama o günden sonra üzgün olduğuna dair en ufak bir belirti görülmemişti. Eskisinden daha çok güler olmuştu. Kei annesinin neden sürekli gülümsediğini anlayamıyordu. Bir gün ona, "Babam öldüğü hâlde sen neden mutlusun? Neden üzülmüyorsun?" diye sordu.

Kei'nin ölümü çok karanlık bir kutu olarak tarif ettiğini bilen Tomako, "Baban bizi o çok karanlık kutunun içinden görüyorsa sence ne düşünüyordur?" diyerek cevap vermişti bu soruya. Kei'nin babası için güzel duygular dışında bir şey beslemeyen Tomako, Kei'nin suçlayıcı sorusuna elinden geldiğince en iyi yanıtı vermeye çalışmıştı: *"Neden bu kadar mutlusun?"*

"Baban o kutunun içine istediği için girmedi. Bir nedeni vardı. Mecburdu. Baban bize o kutudan bakıyor ve senin her gün ağladığını görüyorsa sence ne düşünüyordur? Bence bu onu üzüyordur. Babanın seni ne çok sevdiğini biliyorsun. Sence sevdiği birinin mutsuz olduğunu görmek baban için acı verici değil midir? Neden her gün gülümseyip babanın da o kutuda gülümsemesini sağlamıyorsun? Bizim gülmemiz onu da güldürür. Bizim mutluluğumuz babanı da o kutuda mutlu eder." Bu açıklamayı duyan Kei'nin gözleri dolmuştu.

Kei'yi sıkıca kucaklayan Tomako'nun gözleri cenazeden beri tuttuğu yaşlarla parlamıştı. *Yakında o kutuya girme sırası bana gelecek...*

Kei bunun babası için ne kadar zor olduğunu ancak şimdi anlıyordu. Zamanının dolduğunu, ailesini bırakması gerektiğini bilmenin babası için ne kadar yıkıcı olduğu düşüncesiyle kalbi daraldı. Babasının duygularını hesaba katınca annesinin sözlerinin ne kadar önemli olduğunu da anladı. Ancak kocasına duyduğu derin sevgi ve yakınlık annesinin bu sözleri söylemesine imkân verirdi.

Bir süre sonra Kei'nin etrafındaki her şey yavaşlayıp sabitlendi. Buhara dönüşmüş cismani varlığı Kei hâlini aldı.

Kazu sayesinde on yıl ileriye gitmişti. İlk olarak kafenin içine göz gezdirdi.

Kalın sütunlar, tavanı kesen ahşap kiriş kestane kabuğu gibi koyu kahverengiydi. Duvarda üç büyük duvar saati asılıydı. Alçı sıvadan yapılan taba rengi duvarlarda yüz yılın lekeleri vardı, Kei bunun muhteşem olduğunu düşündü. Kafeyi sepya rengine boyayan loş ışık gündüz vakti bile zaman kavramını siliyordu. Kafenin retro atmosferinin rahatlatıcı bir etkisi vardı. Ahşap tavandaki vantilatör ses çıkarmadan yavaşça dönüyordu. On yıl sonrasına geldiğini gösteren hiçbir şey yoktu.

Ancak kasanın yanında duran takvim yaprağında 27 Ağustos yazıyordu ve saniyeler önce kafede olan Kazu, Nagare ve Kohtake ortalıkta görünmüyordu.

Onların yerine tezgâhın arkasında Kei'ye bakan bir adam vardı.

Kei onu görünce şaşırdı. Adam beyaz gömlek, siyah yelek giymiş ve papyon takmıştı, saçlarının arkası ve yanları kısa kesilmişti. Kafede çalıştığı belliydi. Tezgâhın arkasında duruyordu ve Kei'nin sandalyede aniden belirmesine şaşırmamıştı, dolayısıyla oturduğu sandalyenin özel olduğunu biliyor olmalıydı.

Adam, hiçbir şey demeden Kei'ye bakmaya devam etti. Beliren kişiyle irtibata geçmemek tam olarak çalışanların tarzıydı. Bir süre sonra adam elinde tuttuğu bardağı gıcırdatarak parlatmaya başladı. Otuzlarının sonunda ya da kırklarının başında gibiydi, sıradan bir garsona benziyordu. Tavırları dostça değildi, sağ kaşının üstünden sağ kulağına uzanan büyük yanık izi ona korkutucu bir hava veriyordu.

"Şey, pardon..."

Kei normalde bir insanın samimi olup olmamasından endişelenecek türde biri değildi. Herkesle sohbete girebilir, sanki yıllardır arkadaşlarmış gibi rahatça konuşabilirdi. Ama şu anda kafası karışıktı. Adamla ikinci dil konusunda sıkıntı yaşayan bir yabancı gibi konuştu.

"Şey, müdür nerede?

"Müdür mü?"

"Kafenin müdürü, burada mı?"

Tezgâhın arkasındaki adam kurulayıp parlattığı bardağı rafa koydu. "Sanırım o ben oluyorum..." diye cevap verdi.

"Ne?"

"Üzgünüm, sorun mu var?"

"Sen mi? Müdür sen misin?"

"Evet."

"Buranın?"

"Evet."

"Bu kafenin?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Bu doğru olamaz! Kei şaşkınlıkla arkasına yaslandı.

Tezgâhın arkasındaki adam da kadının tepkisine şaşırmıştı. Yaptığı işi bırakıp tezgâhın arkasından çıktı. "Ne oldu, sorun tam olarak ne?" dedi. Belli ki huzursuz olmuştu. Belki de ilk kez biri onun müdür olduğunu öğrenince böyle bir tepki veriyordu. Yine de Kei'nin tepkisi abartılıydı. Kei durumu anlamak için çabalıyordu. On yıl içinde ne olmuştu? Bunun nasıl olduğunu anlamıyordu. Karşısındaki adama soracağı bir sürü soru vardı ama aklı karışmıştı ve zaman kıymetliydi. Kahve soğuyacaktı ve kafeye boşuna gelmiş olacaktı.

Kendini topladı. Onu kaygılı gözlerle izleyen adama baktı.

Sakin olmalıyım...

"Şey..."

"Evet?"

"Eski müdüre ne oldu?"

"Eski müdür mü?"

"Evet. Çok iri yapılı, kısık gözlü olan..."

"Ah, Nagare..."

"Evet!"

Adam en azından Nagare'yi tanıyordu. Kei öne eğildi.

"Nagare şu anda Hokkaido'da."

"Hokkaido..."

"Evet."

İnanamayarak gözlerini kırpıştırdı, anlamak için bir kez daha duymaya ihtiyacı vardı. "Nasıl yani? Hokkaido'da mı?"

"Evet."

Başı dönmeye başladı. İşler planladığı gibi gitmiyordu. Nagare'yi tanıdığından beri onun bir kez olsun Hokkaido'dan bahsettiğini duymamıştı.

"Ama niye?"

"Şey, buna cevap verememe," dedi adam sağ kaşının üstünü ovarak.

Kei birden sinirlendi. Tüm bunlar çok mantıksızdı.

"Oh, Nagare ile mi buluşmayı planlıyordun?"

Kei'nin amacından habersiz olan adam yanlış tahminde bulunmuştu ama Kei cevap vermek istemedi. Her şey boşunaydı. Mantıklı düşünme konusunda hiçbir zaman iyi olmamış, hayatı boyunca kararlarını hep sezgileriyle almıştı. Bu yüzden böyle bir durumla karşılaştığında neler olduğunu ya da neden böyle olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Geleceğe gidebilirse çocuğuyla tanışabileceğini düşünmüştü. Morali bozulmaya başladığı sırada adam konuştu.

"O zaman Kazu ile buluşmaya geldin?"

"Aha!" diye bağırdı Kei aniden umutlanmıştı.

Nasıl unutmuştu! Adama *müdürle* ilgili sorular sormaya o kadar odaklanmıştı ki en önemli şeyi unutmuştu. Onu geleceğe gitmesi için cesaretlendiren Kazu'ydu bu; söz veren oydu. Nagare'nin Hokkaido'da olmasının önemi yoktu. Kazu burada olduğu sürece sorun yoktu. Kei heyecanını yatıştırmaya çalıştı.

"Peki ya Kazu?" diye sordu hemen.

"Ne?"

"Kazu! Kazu burada mı?"

Adam biraz daha yakın olsa Kei muhtemelen adamın yakasına yapışırdı.

Kei'nin baskıcı tarzı adamı birkaç adım geri çekilmeye zorladı.

"O burada mı, değil mi?"

"Şey, bak..." Kei'nin seri sorularından yorulan adam bakışlarını kaçırdı.

"İşin doğrusu... Kazu da Hokkaido'da," dedi adam dikkatle.

Demek her şey buraya kadarmış... Adamın cevabı tüm umutlarını tüketmişti.

"Ah, olamaz, Kazu da mı yok?"

Adam ruhu sökülüp alınmış gibi görünen Kei'ye endişeyle baktı.

"İyi misin?" diye sordu.

Kei adama, "*Oradan öyle mi görünüyor?*" der gibi baktı ama adam onun durumunu bilmiyordu, dolayısıyla Kei'nin bir açıklama yapmasının anlamı yoktu.

"Evet, iyiyim..." dedi kederle.

Kafası karışan adam başını eğip tezgâhın arkasına geçti.

Kei karnını okşadı. *Neden bilmiyorum ama bu ikisi Hokkaido'daysa o zaman çocuk da onlarla olmalı... Bu iş olacak gibi görünmüyor.*

Umudunu kaybetmesiyle omuzları çöktü. Bu bir kumardı. Şans ondan yana olsaydı buluşacaklardı. Kei bunu biliyordu. Gelecekte insanlarla buluşmak bu kadar kolay olsaydı o zaman daha çok insan bunu denerdi.

Mesela Fumiko Kiyokawa ve Goro üç yıl sonra kafede buluşmak için sözleşmiş olsalardı buluşmaları mümkün olabilirdi. Ama bunun olması için Goro'nun sözünü tutması gerekirdi.

Böyle bir sözü tutamamasına sebep olacak bir sürü şey vardı. Arabayla gelmeye çalışıp trafiğe takılabilirdi ya da yürüyerek gelmeye karar verebilir ama yol çalışması yüzünden yolunu değiştirmek zorunda kalabilirdi. Durup yol tarifi isteyebilir ya da yolunu kaybedebilirdi. Ani bir sağanak ya da doğal afet yaşanabilirdi. Uyuyakalabilir ya da sadece buluşacakları günü şaşırabilirdi. Başka bir deyişle, gelecek belirsizdi.

Nagare ve Kazu'nun Hokkaido'da olma nedenleri her neyse, olabilecek şeyler arasına giriyordu. Hokkaido bin kilometre uzaktaydı ve onların bu kadar uzak bir yerde olduklarını duymak Kei için şoke edici olmuştu. Gerçi bir durak ötede olsaydılar bile kahve soğumadan önce kafeye dönmeleri mümkün olamazdı.

Şimdiki zamana döndüğünde olanları aktarsa da onların Hokkaido'da oldukları gerçeği değişmeyecekti – Kei kuralı biliyordu. Şansı tükenmişti. Bu kadar basitti. Yaşananları tekrar tekrar düşündükçe kendini toplamaya başladı.

Fincanı eline alıp kahvesinden bir yudum içti. Kahve hâlâ sıcaktı. Ruh hâlini çabucak değiştirebiliyordu, bu da onun mutlu yaşama yeteneklerinden biriydi. İniş çıkışları aşırı olabiliyordu ama asla uzun sürmüyordu.

Çocuğuyla buluşamaması kötüydü ama geldiğine pişman değildi. İsteklerinin peşine düşmüş ve geleceğe gitmeyi başarmıştı. Kazu ya da Nagare'ye kızgın değildi. Kesinlikle

geçerli bir mazeretleri olduğuna emindi. Onunla buluşmak için ellerinden geleni yapmadıkları düşünülemezdi.

Bana göre söz birkaç dakika önce verildi. Buradaysa on yıl önce. Ah, evet... bunun faydası olmuyor. Geri döndüğümde buluştuğumuzu söyleyebilirim...

Kei masanın üstünde duran şekerliğe uzandı.

DİNG-DONG

Tam kahvesine şeker koymayı düşündüğü sırada zil çaldı, alışkanlıkla, *"Merhaba, hoş geldiniz!"* diye seslenecekken adam önce davrandı.

Kei dudağını ısırıp girişe baktı.

"Ah, sen misin?" dedi adam.

"Selam, ben geldim," dedi lise öğrencisi gibi görünen on dört on beş yaşlarında bir kız. Üstünde yazlık giysiler vardı: kolsuz beyaz tişört, yırtık kot pantolon ve bantlı sandalet. Özenle at kuyruğu yapılan saçları kırmızı tokayla tutturulmuştu.

Oh... geçen günkü kız.

Kei yüzünü görür görmez kızı tanımıştı. Gelecekten gelip birlikte fotoğraf çektirmek isteyen kızdı bu. O zaman üstünde kışlık giysiler vardı, saçları kısaydı, yani biraz daha farklı görünüyordu. Ama Kei kızın kocaman güzel gözlerinden nasıl etkilendiğini hatırlıyordu.

Demek burada tanışmışız.

Kei durumu anlayarak başını sallayıp kollarını kavuşturdu. O zaman tanımadığı bir ziyaretçisi olmasını tuhaf bulmuştu ama şimdi bu mantıklı geliyordu.

"Birlikte fotoğraf çektirmiştik, değil mi?" dedi kıza.

Kızın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Özür dilerim, neden bahsettiğinizi anlamadım?" diye sordu tereddütle.

Kei hatasını anladı.

Ah, anladım...

Kız bu tanışmadan sonra gelmiş olmalıydı. Bu durumda sorusunun saçma gelmesi normaldi.

"Ah boş ver, bir şey yok," dedi kıza gülümseyerek. Kızın cesareti kırılmış gibiydi. Nazikçe başını sallayıp arka odaya girdi.

Pekâlâ, bu kendimi daha iyi hissettirdi.

Kei şimdi daha mutluydu. Geleceğe gelip Kazu ve Nagare'nin yerine tanımadığı bir adam bulmuştu. Hiçbir şey hayal ettiği gibi gerçekleşmediğinden eve eli boş döneceği için üzülmeye başlamıştı. Ama kızın gelmesi her şeyi değiştirdi.

Sıcak olup olmadığını kontrol etmek için fincanına dokundu.

Kahve soğumadan önce arkadaş olmalıyız.

Bunu düşünürken göğsü kalbini ısıtan bir mutluluk hissiyle doldu. Bu, on yıla yayılan bir tanışmaydı.

Kız geri geldi.

Oh...

Elinde şarap rengi bir önlük tutuyordu.

Bu benim önlüğüm!

Kei esas amacını unutmamıştı. Ama olmayacak şeylere kafayı takacak türden biri değildi. Planını değiştirdi: Bu ilginç kızla arkadaş olacaktı. Adam mutfaktan başını uzattı ve önlüğü tutan kıza baktı.

"Bugün yardım etmene gerek yok. Ne de olsa... tek bir müşteri var."

Kız cevap vermeden tezgâhın arkasında durdu.

Adam ısrar etme niyetinde değildi, yeniden mutfağa girdi. Kız tezgâhı silmeye başladı.

Hey! Buraya bak!

Kei çaresizce sağa sola sallanarak kızın dikkatini çekme-

ye çalışıyordu ama kız ona bakmıyordu. Yine de bu durum Kei'nin coşkusunu azaltmadı.

Yardım ettiğine göre belki de müdürün kızıdır.

Kei olasılıkları değerlendirdi.

Beep-boop beep-boop... Beep-boop beep-boop...

Arka odadan çalan telefonun sesi geldi.

"Ben baka..." Kei telefona cevap vermek dürtüsüyle mücadele etti. On yıl geçmişti ama telefonun sesi değişmemişti.

Ah... dikkatli ol... az kalmıştı...

Az kalsın kuralı bozup yerinden kalkacaktı. Yerinden kalkabilirdi ama bunu yaptığı anda hızla şimdiki zamana dönecekti.

Adam, "Ben bakarım," diye bağırarak mutfaktan çıktı ve telefonu açmak için arka odaya gitti. Kei alnını kuruluyor gibi abartılı bir hareket yapıp rahatlayarak iç çekti. Adamın konuşmasını duyuyordu.

"Alo? Merhaba! Evet, burada... ah, tamam. Tamam, bekle. Ona vereceğim..."

Adam arka odadan çıktı.

Hmmm?

Telefonu Kei'ye getirdi.

"Telefon," dedi ahizeyi uzatırken.

"Bana mı?"

"Evet, Nagare."

Kei, Nagare'nin adını duyunca hemen telefonu aldı.

"Merhaba! Neden Hokkaido'dasınız? Bana neler olduğunu açıklar mısın?" dedi. Söyledikleri kafenin içinde yankılanacak kadar yüksek sesle konuşuyordu.

Hâlâ durumu anlayamayan adam, kafa karışıklığıyla başını eğip mutfağa döndü.

Kız Kei'nin yüksek sesine aldırmayıp herhangi tepki bir vermedi. İşini yapmaya devam etti.

"Ne dedin? Vaktin mi yok? Burada vakti olmayan benim!" Konuşurken bile kahve soğumaya devam ediyordu. "Seni zar zor duyuyorum! Ne?" Ahizeyi sol kulağında tutarken diğer eliyle sağ kulağını tıkadı. Hattın diğer ucunda arkadan gelen ve duymayı zorlaştıran korkunç bir gürültü vardı.

"Ne? Kız çocuğu mu?" Nagare'nin söylediklerini tekrar etmeye devam etti. "Evet, burada. İki hafta önce bizim kafeye gelen, gelecekten gelip benimle fotoğraf çektiren. Evet, evet. Ne olmuş ona?" diye sordu kıza bakarak. Bu arada kız bakışlarını kaçırıp yaptığı işi bıraktı.

Neden bu kadar gergin acaba? diye düşündü Kei, konuşmaya devam ederken. Bu durum canını sıkıyordu ama Nagare'nin kendisine verdiği önemli bilgiyi dinlemeye odaklanmalıydı.

"Dediğim gibi, söylediklerini zor duyuyorum. Ha? Ne? O mu?"

Kızımız.

Tam o anda ortada duran duvar saati çalmaya başladı; *dong dong...* On kez.

Kei ilk kez o anda saatin kaç olduğunu fark etti. Geleceğe geldiği saat öğleden sonra üç değil sabah ondu. Yüzündeki gülümseme soldu.

"Tamam. Anladım," diye cevap verdi zayıf bir sesle. Telefonu kapatıp ahizeyi masaya koydu.

Kızla konuşmak için can atıyordu. Ama şimdi yüzü solmuş, kanı çekilmişti. Az önceki neşeli sabırsız bakıştan eser kalmamıştı. Yaptığı işi bırakan kız da ürkmüş görünüyordu. Kei yavaşça uzanıp kahvenin sıcaklığını kontrol etti. Hâlâ ılıktı. Tamamen soğumadan önce biraz daha vakti vardı. Dönüp yeniden kıza baktı.

Benim kızım...

Aniden kızıyla karşı karşıya olduğunu fark etti. Cızırtı telefonda söylenenleri duymasını zorlaştırmıştı ama konunun özünü anlamıştı.

On yıl sonrasına gitmek istedin ama bir tür hata oldu ve on beş yıl sonrasına gittin. Anlaşılan on yıl saat 15:00 ile on beş yıl da saat 10:00 ile karışmış. Bunu sen gelecekten dönünce öğrendik ama şimdi vakit olmadığı için açıklayamayacağım kaçınılmaz bazı nedenlerden ötürü Hokkaido'dayız. Karşında duran kız bizim kızımız. Fazla zamanın kalmadı, bu yüzden büyümüş, sağlıklı ve güzel kızımıza iyice bakıp eve dön.

Nagare tüm bunları söyledikten sonra Kei'nin kalan zamanı için endişelenmiş olmalı ki telefonu yüzüne kapadı. Karşısındaki kızın kendi kızı olduğunu öğrenen Kei birden ne diyeceğini bilemedi.

Şaşkınlık ve panik yerine güçlü bir pişmanlık duygusuna kapılmıştı.

Pişmanlığının nedeni basitti. Kızın onun annesi olduğunu bildiğine şüphe yoktu. Ama Kei yaşından dolayı kızı başkasının çocuğu sanmıştı. Kei birden duvar saatlerinin şimdiye kadar dikkatini çekmeyen seslerini duymaya başladı. Sanki "Tik-tak, tik-tak, kahve birazdan soğuyacak!" diyorlardı. Gerçekten de fazla zamanı kalmamıştı.

Kei kızın asık suratlı ifadesinde sormak istediği ama başaramadığı sorunun cevabını gördü: *Tek yapabildiğim seni dünyaya getirmek olduğu için beni affedebilecek misin?* Kalbi gölgelendi. Ne diyeceğini bulmaya çalıştı.

"Adın ne?" diye sordu.

Kız basit soruya cevap vermek yerine sessizce başını eğdi.

Kei bu tavrı suçlandığının kanıtı olarak yorumladı. Sessizliğe katlanamayıp başını eğdi.

"Miki..." Kız kısık, hüzünlü ve cılız bir sesle adını söyledi.

Kei çok fazla şey sormak istiyordu. Ama Miki'nin zayıf çıkan sesini duyunca kızın kendisiyle konuşmaya isteksiz olduğu izlenimine kapıldı.

"Miki, ah, çok güzel..." diyebildi sadece.

Miki bir şey demedi. Bunun yerine sanki tepkisi hoşuna gitmemiş gibi Kei'ye bakıp arka odaya koştu. Tam o anda adam mutfaktan başını uzattı.

"Miki, sen iyi misin?" diye seslendi ama Miki onu duymazdan gelip arka odaya girerek gözden kayboldu.

DİNG-DONG

"Merhaba, hoş geldiniz!"

Adam karşılama sözlerini söylerken kafeye bir kadın girdi. Üstünde kısa kollu beyaz bir bluz, siyah pantolon ve şarap rengi önlük vardı. Nefes nefese kalışına ve epey terlemiş olmasına bakılırsa sıcak güneşin altında koşmuş olmalıydı.

"Ah!" Kei kadını tanıdı. Ya da en azından tanıdığı birine benzetmişti.

Nefes nefese kalan kadına bakınca Kei gerçekten de aradan on beş yıl geçtiğini hissetti. Bu, o gün erken saatlerde Kei'ye iyi olup olmadığını soran Fumiko Kiyokawa'ydı. Fumiko o zaman ince yapılıydı ama şimdi hatları oldukça yuvarlaktı.

Fumiko, Miki'nin orada olmadığını fark etti. "Miki nerede?" diye sordu adama.

Kei'nin bugün, bu saatte geleceğini biliyor olmalıydı. Acelesi var gibiydi. Fumiko'nun ses tonu adamı telaşlandırmıştı.

"Arkada," diye cevap verdi. Hâlâ neler olup bittiğini anlamıyordu.

"Neden?" diye sordu Fumiko elini tezgâha vurarak.

"Ne?" dedi adam sertçe. Sağ kaşının üstündeki yara izini ovalamaya başladı, neyle suçlandığını anlayamıyordu.

"Buna inanamıyorum," diyerek iç çekip adama baktı. Ama suçlamalarla kaybedecek vakti yoktu. Zaten böylesi önemli bir olaya geç kaldığı için hatalıydı.

"Kafeyle sen mi ilgileniyorsun?" diye sordu Kei güçsüz bir sesle.

"Ah, evet," dedi Fumiko doğrudan ona bakarak. "Miki ile konuştun mu?"

O kadar doğrudan sormuştu ki Kei cevap veremeyecek kadar huzursuz olmuştu. Başını öne eğdi.

"Doğru düzgün konuşabildin mi?" dedi Fumiko ısrarla.

"Bilmiyorum..." diye mırıldandı Kei.

"Gidip onu çağıracağım."

"Hayır, sorun yok!" Kei'nin kararlı sesi çoktan arka odaya doğru yürümeye başlayan Fumiko'yu durdurdu.

"Neden böyle dedin?"

"Bu kadar yeter," dedi Kei güçlükle. "Birbirimizin yüzünü gördük."

"Yapma lütfen."

"Benimle konuşmak istemiyor gibi görünüyor..."

"Tabii ki istiyor!" diyerek karşı çıktı Fumiko. "Miki gerçekten seninle tanışmak istiyor. Bugünü uzun zamandır bekliyordu..."

"Ben sadece onu çok fazla üzdüğümü düşündüm."

"Elbette üzgün hissettiği zamanlar oluyor."

"Ben de öyle düşündüm..."

Kei fincanına uzandı. Fumiko ne yaptığını anladı.

"Yani geri dönecek ve her şeyi olduğu gibi mi bırakacaksın?" dedi, onu ikna etmeyi beceremediğini anlayıp.

"Ona üzgün olduğumu söylediğimi iletir misin?"

Kei'nin sözleriyle Fumiko'nun ifadesi aniden sertleşti. "Ama bu... bunu söylemek istediğini sanmıyorum. Miki'yi

doğurduğuna pişman mısın? Üzgün olduğunu söylemenin onu doğurmanın senin hatan olduğu anlamına geldiğini görmüyor musun?"

Henüz doğurmadım. Doğurmadım. Ama kararımı asla bir kez daha durup düşünmem.

Kei'nin başını açıkça iki yana salladığını gören Fumiko, "Bırak Miki'yi çağırayım," dedi.

Kei cevap veremedi.

"Gidip onu getireceğim."

Fumiko, Kei'nin cevap vermesini beklemedi. Vaktin değerli olduğunun bilincinde, arka odaya gitti.

"Hey, Fumiko," dedi peşinden arka odaya giden adam.

Of, ne yapacağım?

Kafede yalnız kalan Kei önünde duran kahveye baktı.

Fumiko haklı. Ama bu ne söyleyeceğimi bilmeyi daha da zorlaştırıyor.

Miki odadan çıktı, Fumiko'nun elleri kızın omzundaydı.

Miki gözlerini Kei'ye değil yere dikmişti.

"Gel tatlım, vakit kaybetme," dedi Fumiko.

Miki...

Kei ismini yüksek sesle söylemek istedi ama sesi çıkmadı.

Fumiko ellerini Miki'nin omzundan kaldırarak, "Tamam o zaman," dedi. Kei'ye bir bakış atıp arka odaya geri döndü.

Fumiko gittikten sonra bile Miki sessizce yere bakmaya devam etti.

Bir şey söylemem gerek...

Kei ellerini fincandan çekip nefes aldı. "Peki. Sen iyi misin?" diye sordu.

Miki başını kaldırıp Kei'ye baktı. "Evet," dedi kısık, tedirgin bir sesle.

"Burada işlere yardım mı ediyorsun?"

"Evet."

Miki'nin cevapları tek kelimelikti. Kei konuşmayı sürdürmekte zorlanıyordu.

"Nagare ve Kazu Hokkaido'da mı?"

"Evet."

Miki, Kei'ye bakmaktan kaçınıyordu. Her cevabında sesi daha da yumuşak çıkıyordu. Konuşmak istediği fazla bir şey yok gibiydi.

Kei fazla düşünmeden sordu, "Sen neden burada kaldın?"

Off...

Kei soru dudaklarından döküldüğü anda pişman oldu. Miki'nin onunla buluşmak için kaldığını söylemesini umduğunu fark ettiği anda böylesine bariz bir sorunun kulağa ne kadar duygusuz geldiğini anladı. Utanarak yere baktı.

Ama o anda Miki konuştu. "Şey, bilirsin," dedi yumuşak sesiyle, "o sandalyede oturan kişilerin kahvesini ben yapıyorum."

"Kahve mi yapıyorsun?"

"Evet, Kazu'nun yaptığı gibi."

"Ya..."

"Artık bu benim işim."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Konuşma bir anda sona erdi. Miki başka ne söyleyeceğini bilememiş gibi bakışlarını indirdi. Kei söyleyecek kelime bulamadı ama sormak istediği bir şey vardı.

Seni bu dünyaya getirmek senin için yaptığım tek şeydi. Bunun için beni affedebilir misin?

Ancak böyle bir şey için bağışlanmayı nasıl beklerdi? Ne çok acıya sebep olmuştu.

Miki'nin tepkisi Kei'nin gelmekle bencillik yaptığını his-

setmesine neden oldu. Ona bakmakta giderek zorlandığı için önünde duran kahvesine baktı. Fincanı dolduran kahvenin yüzeyi hafifçe titriyordu. Artık buhar çıkmıyordu. Fincanın sıcaklığına bakılırsa ayrılma zamanı yakındı.

Buraya ne yapmaya geldim? Geleceğe gelmemin bir anlamı var mıydı? Şimdi her şey anlamsız görünüyor. Gelmem Miki'nin daha çok üzülmesine neden oldu. Geçmişe döndüğümde ne kadar çabalarsam çabalayayım Miki'nin mutsuzluğu değişmeyecek. Bu değişemez. Mesela Kohtake, o da geçmişe döndü ama bu Fusagi'yi iyileştirmedi. Tıpkı Hirai'nin kız kardeşinin ölümünü engelleyemediği gibi.

Kohtake mektubu alırken Hirai kardeşiyle buluştu. Fusagi'nin hastalığı hâlâ kötüye gidiyor ve Hirai kardeşini bir daha asla göremeyecek. Aynı şey benim için de geçerli. Miki'nin üzüntü içinde geçirdiği on beş yılını değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Geleceği ziyaret etme dileği gerçekleşmiş olmasına rağmen yine de kendini son derece umutsuz hissediyordu.

"Pekâlâ, kahvenin soğumasına izin veremem..." dedi Kei uzanıp fincanı eline alırken.

Gitme zamanı.

Tam o anda yaklaşan ayak seslerini duydu. Miki ona doğru geliyordu.

Fincanı masaya bırakıp kızına baktı.

Miki...

Kei, Miki'nin ne düşündüğünü bilmiyordu. Yine de gözlerini ondan alamadı. Miki o kadar yakınındaydı ki ona dokunabilirdi.

Miki derin bir nefes aldı. "Gitmeden önce..." dedi titreyen sesiyle. "Fumiko'ya seninle karşılaşmak istemediğimi söyledin... Bu doğru değil."

Kei her kelimeyi dikkatle dinliyordu.

"Her zaman seninle karşılaşırsam konuşmak isteyeceğimi düşündüm..."

Kei'nin de sormak istediği bir sürü şey vardı.

"Ama bu gerçekleştiğinde ne diyeceğimi bilemedim."

Kei de ne söyleyeceğini bilememişti. Miki'nin nasıl hissettiğini tahmin edebiliyordu. Sormak istediği şeyleri kelimelere dökememişti.

"Ve evet... üzgün hissettiğim zamanlar oluyor."

Kei bunu hayal edebiliyordu. Miki'nin yalnız olduğunu düşünmek kalbini parçalıyordu.

Bu kederli zamanları değiştiremem.

"Ama..." Miki bir adım daha yaklaşırken mahcup bir biçimde gülümsedi.

"Bana hayat verdiğin için çok mutluyum."

Söylenmesi gerekenleri söylemek cesaret isterdi. Miki az önce tanıştığı annesine hislerini açıklamak için, şüphesiz, tüm cesaretini toplamıştı. Sesi titrese de gerçek duygularını dile getiriyordu.

Ama...

Kei'nin gözlerinden iri taneli yaşlar dökülmeye başladı.

Ama seni doğurmak, senin için yapabildiğim tek şey oldu.

Miki de ağlamaya başladı. Gözyaşlarını silmek için iki elini kullanıp tatlı tatlı gülümsedi.

"Anne." Gergin, heyecanlı bir sesle söylemişti ama Kei net bir biçimde duydu.

Miki ona anne diyordu.

Ama sana hiçbir şey veremedim...

Kei elleriyle yüzünü kapadı. Ağlarken omuzları titriyordu.

"Anne."

Tekrar seslendiğini duyduğunda Kei, az sonra veda zamanının geleceğini hatırladı.

"Efendim?" Başını kaldırıp Miki'nin hislerine karşılık vererek gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedi Miki gülümseyerek. "Beni doğurduğun için teşekkür ederim. Teşekkür ederim..." Kei'ye bakıp barış işareti yaptı.

"Miki."

"Anne."

O anda Kei'nin kalbi mutlulukla kanat çırpıyordu. O, bu kızın annesiydi. O sadece bir ebeveyn değil, karşısında duran kızın annesiydi. Gözyaşlarının sel gibi akmasına engel olmadı.

Şimdi anlıyorum.

Kohtake için şimdiki zamanda bir değişiklik olmamıştı ama kendisine kızlık soyadıyla hitap edilmesini yasaklamış, Fusagi'ye karşı tutumunu değiştirmişti. Hafızasından silinmiş olsa da karısı olmaya devam etmek için Fusagi ile birlikte olacaktı. Hirai başarıyla işlettiği barını ailesiyle birlikte olmak için bırakmıştı. Ailesiyle ilişkilerini düzeltirken otelin geleneksel işleyişini baştan öğreniyordu.

Şimdiki zaman değişmiyor.

Fusagi ile ilgili hiçbir şey değişmemişti ama Kohtake onunla sohbetlerinin tadını çıkarmaya başlamıştı. Hirai kız kardeşini kaybetmişti ama kafeye gönderdiği fotoğrafta ailesiyle birlikte mutlu görünüyordu.

Şimdiki zaman değişmemişti ama bu iki kişi değişmişti. Hem Kohtake hem de Hirai kalplerindeki değişimle şimdiye dönmüşlerdi.

Kei yavaşça gözlerini kapattı.

Değiştiremeyeceğim şeylere o kadar odaklanmıştım ki en önemli şeyi unuttum.

Onun yerini alan Fumiko, on beş yıl boyunca Miki'nin yanında olmuştu. Nagare, babası olarak Miki'nin yanındaydı, ona tüm sevgisini veriyor ve onun yokluğunu telafi

etmek için elinden geleni yapıyordu. Yine onun yerini dolduran Kazu anne ve abla rolünü üstlenip Miki'yi şefkatiyle beslemişti. Miki'nin etrafında o büyürken, on beş yıl boyunca onu içtenlikle destekleyip mutlu olmasını isteyen sevgi dolu bir sürü insan olduğunu fark etti.

Bu kadar mutlu ve sağlıklı büyüdüğün için teşekkürler. Sadece böylesine sağlıklı ve güzel büyümüş olmanla bile beni mutlu ettin. Sana söylemek istediğim bu... hislerim bu.

"Miki..." Kei dökülen yaşlarını silmeden Miki'ye bakıp gülümsedi. "Sana sahip olma onuru için teşekkür ederim."

Kei gelecekten döndüğünde gözü yaşlıydı. Ama herkes bunların üzüntü gözyaşları olmadığını hemen anladı.

Nagare rahat bir soluk alırken Kohtake gözyaşlarına boğuldu.

Ama Kazu sanki neler olduğunu kendi gözleriyle görmüş gibi içtenlikle gülümsüyordu. "Evine hoş geldin," dedi.

Ertesi gün Kei hastaneye yattı. Sonraki yıl baharda sağlıklı, mutlu bir kız çocuğu dünyaya getirdi.

Dergideki şehir efsanesiyle ilgili yazıda şöyle deniyordu: *Günün sonunda, ister geçmişe dönmüş olun ister geleceğe gidin, şimdiki zaman değişmiyor. Bu da akıllara şu soruyu getiriyor: O hâlde o sandalyenin ne anlamı var?*

Ama Kazu insanların karşılaştığı zorluklar ne olursa olsun her zaman üstesinden gelecek güce sahip olduklarına inanmaya devam ediyordu. Sadece cesaret gerekiyordu. Eğer sandalye bir kişinin bile kalbini değiştirebiliyorsa o hâlde kesinlikle bir anlamı vardı. Yine de zamanda yolculuk etmek isteyenlere soğuk ifadesiyle sadece şöyle diyordu:

"Kahveyi soğumadan önce iç."

Toshikazu Kawaguchi, 1971 yılında Japonya'nın Osaka kentinde dünyaya gelmiştir. *Sonic Snail adlı* tiyatro grubunda yapımcılık, yönetmenlik ve oyun yazarlığı yapmıştır. Bir oyun yazarı olarak *COUPLE, Sunset Song* ve *Family Time* gibi eserleriyle tanınmıştır. *Kahve Soğumadan Önce* oyunuyla Suginami Drama Festivali'nde Büyük Ödülü kazanmıştır. *Kahve Soğumadan Önce*, roman türünde yayımlanmış ilk çalışmasıdır.